

REVISTA sufletdefemeie.ro

SUFLET DE FEMEIE 40

părinții

Pandemia
o binecuvântare ascunsă

Curaj,
inimă dragă!

Arta
de a **aștepta**

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie," nu ar fi ajuns la numărul 40 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosem în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: **contact@sufletdefemeie.ro**
Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

CUPRINS

- 6

CICLU DE MĂRTURII, PARTEA A DOUA: PĂRINȚII
MARIA PETRUS
- 8

ARTA DE A AȘTEPTA
OTILIA VIERIU
- 10

ATUNCI CÂND TOTUL PARE PIERDUT, NU E
ANONIM
- 11

DOAMNE, ȚIE ÎȚI APARTIN
MIHAELA GĂINĂ
- 12

PĂRINTEALĂ FĂRĂ TOCMEALĂ-LECȚIA 2
CARMEN BUSCH
- 14

CINE ERAM IERI, CINE SUNT AZI
NELI TODEA
- 16

CINE SUNT EU?
MELANUȘA SILCĂU
- 18

MĂRTURIE
ANA-MIRUNA SAVU
- 20

CURAJ DRAGĂ INIMĂ
CORINA BARBU
- 22

DUMNEZEU A INTERVENIT
DANIELA DAN
- 23

ISUS ESTE UȘA
- 24

ECHILIBRUL
DIANA ȘTEFĂNESCU
- 26

TALANTUL
LIDIA DUCIUC
- 27

PANDEMIA, O BINECUVÂNTARE ASCUNSĂ
LOREDANA MARIN
- 28

IEȘIREA DIN CONFORT, O PROVOCARE
DANIELA BARTUȘ
- 30

PACE VERSUS ANXIETATE
CRISTINA CIURARIU-GLIGA
- 32

PROVOCĂRILE VIEȚII
FLORETA MUNTEANU
- 35

DUMNEZEUL MINUNILOR DE ZI CU Z
CARMEN EFTENE
- 36

ANII (AU GUST) ÎMPREUNĂ CU TINE
SIMONA DECEAN
- 38

GLORIE-CELUI CE M-A CHEMAT DIN ÎNTUNERIC
GABRIELA GEORGESCU
- 40

SUPUNEREA-CONSTRÂNGERE SAU ELIBERARE
CAMELIA CĂPUȘAN
- 42

PROMISIUNILE DOMNULUI NU MOR NICIODATĂ!
NUȘA PAUL
- 44

RUGĂCIUNE DE MIJLOCIRE
LIDIA ALDEA
- 46

SIMPLITATEA-PODOABA ORICĂREI FEMEI
CORINA ȘANDOR
- 48

LUPTÂND, PÂNĂ LA CAPĂT, DE PARTEA BIRUITORULUI
RODICA FILIP
- 50

PROVOCĂRILE FEMEII CREȘTINE
LEONORA TÂRNICERIU
- 51

UN ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR ALTFEL
LIDIA ALDEA
- 52

CUM SĂ GĂSIM PACEÎN PRAG DE CRIZĂ MONDIALĂ?
ERIK A MOGA
- 54

DUMNEZEUL CARE VORBEȘTE
MONICA MIHALI ONIGA
- 55

VĂ STĂM LA DISPOZIȚIE...
COLECTIVUL DE REDACȚIE
- 57

GĂLUȘTE CU PRUNE
COSMINA BORȘOȘ
- 58

SUFLEU DE CONOPIDĂ ȘI TOMATE
RODICA BACIU

Colectivul de redacție:

Rodica Baci
BISERICA "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș

Design

Luciana Sand

Corectură și redactare

Daniela Bartuș

Dragi cititoare, dragi cititori, iată-ne la un număr rotund 40, avem o schimbare de prefix, care arată maturitate e o cifră ce semnifică schimbări majore, încheierea unui ciclu și începerea unui nou.

Să ne amintim că numărul 40 este prefixul telefonic al țării noastre și asta îmi amintește că și pentru România trebuie să fie valabile noi și noi sezoane în care să se producă schimbări radicale, și aici mă gândesc în mod special la ispășirea păcatelor, scăparea de blesteme și intrarea în binecuvântare.

De asemenea o nouă viață, un copilăș se naște după ce mama, femeia însărcinată așteaptă cu răbdare (în mod normal) 40 de săptămâni.

În Biblie găsim adesea numărul 40, potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți, Moise a petrecut 40 de zile și 40 de nopți cu Dumnezeu pe Muntele Sinai, în post și rugăciune, așteptând să primească Legea de la Dumnezeu. Țara Făgăduinței a fost cercetată timp de 40 de zile de către cei 12 spioni evrei trimiși de Moise, între aceștia se afla și viitorul lider Iosua, care avea vârsta de 40 de ani.

Poprul evreu a petrecut 40 de ani în pustie, înainte de a ajunge în Țara Făgăduinței. În timpul domniei Deborei, țara Sfântă a avut liniște și pace timp de 40 de ani; proorocul Ilie a mers 40 de zile și 40 de nopți până la muntele Horeb; Regele David a domnit 40 de ani peste Israel, iar fiul său Solomon a domnit la Ierusalim tot 40 de ani; Domnul Iisus a postit 40 de zile și 40 de nopți în pustie, după ce a fost botezat de către Ioan, iar după înviere a petrecut cu ucenicii Săi 40 de zile, apoi s-a înălțat la Cer.

Vă propunem în acest nou număr să poposim asupra bogăției experiențelor de viață împărtășite cu multă sinceritate de autoarele revistei, femei care au ales să se facă vulnerabile pentru ca noi să învățăm din greșelile lor. Considerăm că este util și valoros să ne amintim de părinții și de investițiile lor făcute în viețile noastre, de rugăciunile făcute cu credință, pasiune și durere. Și dacă tot am trecut prin perioada pandemiei, acesta ne-a ajutat să ne maturizăm și constat cu bucurie, din articolele primite, că și perioada pandemiei poate avea, totuși, și lucruri bune, se poate scăpa de vicii, ne putem descoperi daruri ascunse și mai ales putem petrece timp de mai bună calitate în familie.

De asemenea pentru că am atins vârsta maturității și ne-am props să aprofundăm subiecte mai grele: maturitatea, răbdarea, supunerea, simplitatea, pacea și mai ales să recomandăm soluțiile supranaturale care sunt în orice vreme la îndemână lui Dumnezeu.

În acest nou număr 40 al revistei noastre, dorim să va facem cunoscută dorința noastră de a ajuta și mai mult femeile și familiile din România, de aceea ne propunem să vă stăm la dispoziție cu o echipă dedicată de consiliere pe diverse domenii, care vă vor ajuta în studierea Cuvântului lui Dumnezeu și în dezvoltarea personală (mai multe detalii pag 57-58).

Ne dorim să intrăm într-un nou sezon în care să beneficiem de revelație pentru a fi de folos oamenilor într-un mod nou, ne dorim ca întrebările grele să-și găsească răspunsul, Cuvântul lui Dumnezeu să fie înțeles și aplicat în mod corect și multe vieți să fie astfel restaurate.

Dumnezeu să ne ajute!

Rodica Baciu

Ciclu de mărturie, partea a doua:

părinții

Să continuăm mărturisirea noastră omagiată față de părinții noștri, exemple încă vii în minte și pline de învățăminte. În articolul din numărul anterior al revistei "Suflet de femeie", am adus un omagiu amintirii mamei mele, Florica care și-a împlinit menirea înaintea Domnului, a militat toată viața ei pentru o singură cauză: salvarea noastră din lumea păcatului și transferul în lumea cerului cu o metodă simplă, accesibilă oricui: rugăciunea.

Da, recunosc, n-a fost ușor, dar a insistat, n-a abandonat acest scop nici măcar o secundă și Dumnezeu i-a dat biruință. Din clipa în care a conștientizat că copiii ei erau în primejdie și nu erau în loc bun și până a închis ochii, lupta ei a fost rugăciunea făcută cu pasiune și durere.

Da, pasiunea și durerea au însoțit cererile ei către Dumnezeu și multe lacrimi au vărsat ochii ei pe câmpul acesta de luptă.

Cele mai multe amintiri ale mele despre mama sunt pe genunchi și ochii plini de lacrimi.

Pot să aduc un contra argument în acest sens prin comparație cu o vecină care n-a reușit să-și salveze copii, pentru că n-a depus acea pasiune-durere vitală a cauzei sora, vecină noastră, s-a rugat, nu s-a rugat, nu a fost constantă în cereri, a oboșit prea repede și a abandonat lupta.

A plecat la Domnul și din păcate, fără a-și îndeplini rolul unei mame duhovnicești evlavioase. Subliniez acest lucru pentru că pasiunea și durerea provenită din dragoste, din importanța vitală a cauzei te poate motiva să te ridici la standardul necesar luptei cu întunericul.

Părinții noștri...

După cum spuneam, scopul principal al exemplului lor este unul constructiv, prin care învățăm că și noi la rândul nostru să fim oameni ai luptei în rugăciune pentru cei dragi nouă. Această nu este o opțiune, ci o datorie creștinească de înaltă ținută.

Exemplul personal este convingător și necesar pentru a umbla în lumina lui Dumnezeu. Deși mai rar ajungeam să merg acasă –așa erau vremurile –nu țin minte ca mama să fi lipsit de la strângerea cu frații, orice vreme ar fi fost și oricine ar fi fost prezent acolo, dumneaei era prezentă.

Părinții noștri...

Slăvit să fie Dumnezeu pentru părinții care ne-au dat viață și s-au luptat să ne țină în Mâna tare a Domnului care a răspuns cu bunăvoință.

Este adevărat că și timpurile erau altele, erau și mai vitrege. Azi noi ne confruntăm cu o relativă libertate care, credem noi, ne dă dreptul să fim mai relaxați în îndatoririle noastre creștinești.

Nimic mai fals, în felul acesta pierdem din vedere cauza principală a chemării cerești a noastră ca și creștini. Eu, care am experimentat timpurile de interdicție a manifestării credinței, pot să afirm că acum e mai greu să rămân fermă pe această linie.

Până și manifestările primare ale credinței s-au denaturat. Pentru părinții noștri, mersul la biserică era un act plin de evlavie. Când venea duminica, fiecare om se pregătea să se întâlnească cu Dumnezeu și cu semenii printr-o atitudine aproape romantică.

Mi-aduc aminte că aveam haine speciale cu care mergeam la biserică, iar înainte de-a pleca de acasă mergeam în grădină, rupeam o floare sau un fir de busuioc și așa mergeam pe ulița satului. Se simțea aerul acela de sărbătoare, oamenii erau bucuroși, se salutau cu salutul: Dumnezeu să vă altoiască. Azi, mulți iau ca un "lucru de apucat" mersul la biserică, nu salută nicicum, sau se ignoră și s-a pierdut acea emoție a întâlnirii cu Dumnezeu. Chiar dacă nu cunoșteau prea multe despre doctrina, căci oamenii nu erau așa de învățați, părinții noștri erau mai respectuoși cu actul în sine al apropiării de Domnul Dumnezeu.

Salutul oamenilor, atitudinea lor și respectul pentru Cuvântul lui Dumnezeu era mai bine simțit și trăit. N-aș vrea să par prea critică, dar vreau să ne analizăm starea, gândurile și atitudinile, cu atât mai mult cu cât acum suntem mai aproape de actul dării de seamă la venirea Domnului.

Părinții noștri...

Da, ei ne dau exemplul lor peste veacuri, iar mama este unică în învățătură și în dragostea ei. Da și mama mea, și-a împlinit chemarea pe pământ fiindcă prin rugăciunile ei, noi am cunoscut bunătatea lui Dumnezeu a mântuirii date nouă de jertfa lui Isus Cristos.

Ultima ei binecuvântare a fost decisivă și fermă: "Te las pe brațul Domnului Isus Cristos". Acestea au fost ultimele ei cuvinte pe care le-a rostit privindu-mă în ochi cu zâmbet pe față.

După aceste cuvinte n-a mai vorbit nimic, s-a stins frumos ca o lumânare, iar pe față ei era o tainică măreție.

Părinții noștri...

Binecuvântăm chiar și amintirea lor, iar cei ce au încă privilegiul de a avea părinți, să-i cinstim și mai mult, să învățăm de la ei și să prețuim dragostea și rugăciunile lor. Amin!
(Va urma)

Maria Petruș (foto dr)

Ultima ei binecuvântare a fost decisivă și fermă:

"Te las pe brațul Domnului Isus Cristos".

Artă de a aștepta

Așteptăm să ni se împlinească visul, așteptăm să fim promovați, așteptăm să întâlnim persoana cu care să ne unim viața, așteptăm să dăm naștere unui copil, așteptăm schimbarea celor pentru care ne rugăm, așteptăm să vedem luând ființă promisiunile Sale pentru noi, așteptăm mult...

Citim, vorbim despre credință, despre faptul că El nu uită niciun aspect al vieții noastre și că lucrurile bune iau timp. Așteptând ani la rând, ni se strecoară obraznic în minte întrebarea: dacă la „sfârșitul așteptării” nu se întâmplă nimic? Căutăm, într-un fel, să înăbușim teama aceasta. Alteori, vedem distorsionat în fiecare lucru un posibil răspuns pentru ceea ce tânjim sau, mai rău decât atât, ne resemnăm.

Spunea cineva că așteptarea nu are de-a face cu timpul care trece, ci cu modul în care te comporti în tot acest timp. Cred că există o artă de a aștepta frumos și de a nu uita că orice așteptare este provizorie.

Am observat că, aproape în toate capitolele majore ale vieții mele, a trebuit să aștept. Poate pentru că nu mi-am învățat la timp anumite lecții. Însă, în fiecare așteptare, am învățat și continui să învăț câte ceva. În nerăbdarea mea, am luat de multe ori lucrurile în propriile mâini, având acele așa-zise idei deștepte, planuri pe care apoi El să le binecuvânteze (vezi „graba” lui Avraam în legătură cu fiul promis). Aceste planuri au deschis uneori ușa pentru confuzie și haos.

Astfel, am învățat că înțelegerea pe care o am eu asupra așteptării ar putea să nu fie aceeași cu cea pe care o are Dumnezeu. A primi imediat ceea ce doresc, ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru mine.

Așteptarea mă maturizează și dezvoltă caracterul lui Dumnezeu în mine. El m-a învățat că atunci când îl rog să-mi pregătească binecuvântările, de fapt El mă pregătește pe MINE pentru binecuvântări. Cele mai crâncene lupte ale mele sunt, adesea, cele purtate cu Dumnezeu în perioadele de așteptare. Atunci, cele mai întunecate colțuri ale inimii sunt scoase la lumină pentru că El vrea să mă învețe să înfrunt adevărul despre mine însămi. El vrea să pătrundă adânc în sufletul meu pentru a forma cea mai bună variantă a mea.

Am învățat că Dumnezeu are un motiv pentru așteptarea mea, dar are și o răsplată.

Am învățat că privind prea mult spre mine, îl pierd din vedere pe Dumnezeu. Când El redevine focusul, lucrurile pe care le aștept se estompează și nu mai sunt absorbită de ele pentru că „atunci când îmi întorc privirile spre El, mă luminez de bucurie.”

Am învățat, uneori pe calea cea grea, că El este „Cel ce este”, nu Cel ce dă.

Am învățat că El nu se descoperă mereu senzorial, palpabil, dar asta nu neagă prezența Lui în așteptarea mea. Dacă ar fi fost evident, unde ar mai fi credința mea?

Am învățat să privesc și la așteptările celorlalți, să mă trezesc din somnul nepăsării, să plâng cu cei ce plâng, să cunosc visele, sentimentele, înfrângerile, dramele oamenilor al căror univers se interesează cu al meu.

Am învățat că Dumnezeul meu e bogat chiar și în vremuri de criză interioară, că paginile vieții mele nu s-au terminat de scris.

Am învățat că Dumnezeu este Cel ce spune „nu te teme căci rugăciunea ta a fost auzită”, „la vremea potrivită, te-am ascultat”, „așteptarea ta, neprihănită, este doar bucurie.”

Am învățat că Dumnezeu nu greșeste niciodată, că tot ceea ce El face este bun și desăvârșit!

Aș zice că putem continua încă mult timp după ce am zis că nu mai putem. Oricât de mult ne-am dori, de cele mai multe ori nu putem obține lucrurile pe care le vrem luptându-ne pentru ele, ci așteptând; așteptând cuminte și în tăcere, în pofida tuturor neputințelor și dezamăgirilor, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, pentru că numai așa se naște și crește în noi credința în Dumnezeu.

Acum îți spun ție, dragă cititoare, așa cum mi-am zis și mie de atâtea ori: nu minimizez puterea Lui de a face minuni și astăzi, nu părăsi încrederea ta, nu-ți pierde răbdarea, nu da înapoi! Încetează răfuiala cu tine însăși pentru a-ți rămâne suficiente resurse de care vei avea nevoie pentru a te bucura de sosirea lucrului așteptat. Capătă ceea ce ți-a fost făgăduit!

„Acum MAI AȘTEPTAȚI aici CA SĂ VEDEȚI minunea pe care o va face Domnul sub ochii voștri.” (1 Samuel 12 :16)

**Otilia Vieriu,
Biserica “Filadelfia” Iași**

**„Acum MAI AȘTEPTAȚI aici
CA SĂ VEDEȚI
minunea pe care o va face
Domnul sub ochii voștri.”**

(1 Samuel 12 :16)

Atunci când totul pare pierdut,

Iubită și fidelă cititoare, materialul următor se dorește a fi o scurtă reflexie personală, a ceea ce am fost și nu mai sunt, a ceea ce nu aveam și acum stăpânesc. A călători cu Dumnezeu în viață este o aventură, o adevărată provocare.

M-am născut într-o familie ortodoxă, fără să fi primit din partea părinților vreo învățătură religioasă. Vedeam doar întinderea nesfârșită a cerului și știam că este locuită de Cineva. L-am primit pe Domnul în viața mea la scurtă vreme după căsătoria cu un soț necreștin. În acel moment am conștientizat că urma o nouă viață pentru mine, necunoscută de fapt și că ceea ce am trăit în fire până atunci, nu mai putea continua. De aici au urmat provocările...

Am crezut că voi fi doar eu pe munte cu Domnul, dar curând am coborât prin multe „văi ale plângerii”. Datorită Lui, m-am ridicat de fiecare dată, chiar dacă omenește nu vedeam nicio soluție. Ani la rând, soțul nu mi-a înțeles „foamea” după Cuvânt, drept urmare altarul meu de închinare devenise o încăpăpărire a casei. Era Biserica mea. Doar eu și Domnul. Acolo l-am spus neputințele, propriile frustrări, dar și dorințele, bucuriile inimii. Chiar dacă nu i-am văzut chipul frumos, prezența Lui umplea încăperea, mă copleșea. El m-a ținut strâns la piept atunci când mi-am pierdut un părinte.

În schimb, Domnul a pus lângă mine prieteni creștini de nădejde, care m-au încurajat să merg mai departe. „Hai că poți! Ești o luptătoare! Du-te mai departe! Nu renunța!”

....auzeam mereu din partea lor. Au urmat alte provocări...În urmă cu doi ani, datorită unui business defectuos, familia mea a fost nevoită să-și declare falimentul. S-a investit mult timp și bani...Aparent, părea că viața ne-a făcut „preș”. Însă Domnul a fost în control, schimbându-ne perspectivele, aducând noi începuturi și putere.

Am înțeles mai bine planul pe care-l avea Dumnezeu pentru familia noastră, în primăvara acestui an, atunci când epidemia COVID-19 a cuprins și țara noastră. Interesant este faptul că eșecul familiei mele a fost un punct de plecare pentru un nou început. Așa că, slavă Lui că din timp ne-a ferit de un final dramatic financiar și chiar dacă „zdrobirea” din trecut ne-a durut, ea a fost necesară. Datorită dragostei Lui nemărginite! Căci bunătatea Lui ține în veac!

El își ocrotește copiii, făgăduindu-le: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5)

Așadar, acest cuvânt de încurajare este pentru tine iubită cititoare, asigurându-te că același Dumnezeu, care mi-a purtat de grijă și în care m-am încrezut, chiar și atunci când nu vedeam nimic împlinindu-se, te va purta pe brațele Lui de Tată. Îți va da umeri tari, te va umple de pace divină și-ți va croi drum prin pustiul vieții tale. El este acolo, gata să te asigure că nimic nu e în zadar, că există un plan pentru viața ta, că în marea Lui preștiință a știut că vei putea trece prin situații dificile. Și nu uita că „Toate lucrurile [și bune și rele] lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor care sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28)

Autoare anonimă

nu e ...!

”...același Dumnezeu, care mi-a purtat de grijă și în care m-am încrezut, chiar și atunci când nu vedeam nimic împlinindu-se, te va purta pe brațele Lui de Tată.”

Doamne, Ție îți aparțin!

...să empatizăm unele cu altele, să ne susținem, să ne încurajăm și să ne rugăm, pentru ca împreună să ne bucurăm de biruință.

Sunt momente, perioade în călătoria noastră pe acest pământ, când în mintea noastră șoptesc voci care ne mint că, în anumite circumstanțe, suntem învinse, zdrobite, umilite, sortite eșecului. Toate avem căderi, avem văi, avem domenii în care ne simțim vulnerabile.

Dar avem nevoie să ne reînnoim mintea, să declarăm Cuvântul Lui Dumnezeu, să nu uităm promisiunile Lui și, mai ales, cine suntem în El. Nici o altă voce nu mă definește, nimeni nu poate să schimbe ceea ce sunt și ce am în Hristos.

În aceste vremuri în care tiparele și standardele lumii sunt distorsionate, este o provocare să trăim cu o atitudine de fiice ale Regelui, de învingătoare, cu identitate divină, din care decurge atâta putere.

Îi aparținem Domnului, suntem neprihănitele Lui preaiubite, creația Lui desăvârșită, suntem răscumpărate și iertate prin sângele scump al lui Hristos și avem ceea ce spune Cuvântul că avem.

Sunt etape în viață când nu simțim asta, dar noi nu trebuie să trăim prin simțire, prin vedere, ci să sfidăm naturalul prin rugăciune, mulțumire, proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu și încrederea tot mai profundă, din zi în zi, în Tatăl nostru. În ultimele săptămâni am avut frământări, au venit în minte minciuni de la cel rău care au încercat să mă destabilizeze, dar le-am redus la tăcere, am fost încurajată de surori și purtată în rugăciuni, m-am ridicat prin cântare, declarare și mulțumire pentru ceea ce nu vedeam.

Și...da, am văzut felul minunat cum lucrează Tatăl nostru.

Avem nevoie să fim preocupate, să empatizăm unele cu altele, să ne susținem, să ne încurajăm și să ne rugăm, pentru ca împreună să ne bucurăm de biruință, de lucrurile minunate pe care le face Dumnezeu.

Trăim experiențe care necesită un timp de așteptare mai îndelungat decât ne-ar fi plăcut, dar această așteptare împletită cu răbdarea ne face mai puternice. Beneficiile pe care le aduce răbdarea sunt, cu siguranță, mai valoroase decât orice disconfort al așteptării. Răbdarea nu ține de cât timp suntem în stare să așteptăm, ci de cum ne comportăm în acest timp. La timpul convenit, la vremea potrivită, vom găsi răspuns.

Important este să nu uităm că Îi aparținem și cât de prețioase suntem în ochii Domnului și că avem totul deplin în El.

Tatăl este preocupat de toate aspectele vieții noastre, iar așteptarea cu răbdare aduce biruință în încercare.

Fiți binecuvântate, fiicele Domnului!

**Mihaela Găină,
Biserica "Filadelfia" Iași**

Părinteală fără tocmeală

LECȚIA 2: Ascultă-te vorbind! Ce spun cuvintele tale și tonul tău?

Suntem la începutul unei serii practice în care vrem să învățăm împreună "părințeala". Da, părințeala se învață! Nu ne naștem știutori la acest capitol și nu ne permitem să rămânem așa. Implicațiile sunt mult prea mari! Noi creștem azi, liderii de mâine.

Am promis în articolul precedent că vom petrece următoarele săptămâni împreună pentru a învăța câteva deprinderi importante pentru orice părinte. Personal cred că "NU EXISTĂ COPII RĂI așa cum nu există PĂRINȚI RĂI". A fi părinte se învață pas cu pas, deprindere cu deprindere, zi după zi. Așa că, haideți să trecem la lecția 2.

Lecția 2 din seria "Părinteală fără tocmeală" este despre:

COMUNICARE.

Comunicarea bună stă la baza oricărei relații sănătoase. Cele mai mari probleme din relații sunt probleme de comunicare. Dacă învățăm să facem asta bine, vom avea șanse mult mai mari să obținem cooperarea copiilor și să îi setăm înspre succes. Vom avea în vedere atât ceea ce spunem cât și modul în care o spunem, care este adesea mult mai important.

De multe ori îi întărităm mai tare pe copiii noștri prin tonul cu care ne adresăm lor. Ei trebuie să se simtă în siguranță și respectați când vin la noi, altfel în timp nu o vor mai face.

Știu că e frustrant când fac a mia oară ceva ce tocmai le-ai spus acum 5 minute să nu facă. Însă, dacă îți ieși din fire s-ar putea să le dai exact ceea ce ei au vrut să obțină. Controlul asupra ta! Nu lua personal ce fac ei. Așteaptă 10 secunde (time-out pentru mami) și apoi vorbește cu ei. Nu uita că atunci când vorbești, modelezi. Nu reacționa și nu "scuipa" consecințe pe care nu le vei putea susține. Vor învăța că nu trebuie să te ia în serios, că și așa nu te ții de cuvânt.

Ascultă-te bine! Te tângui, imitând tonul lor?

Comunici dispreț sau nemulțumire când tot ce vrei să transmiți e dezaprobare față de un lucru făcut prost? Le pui etichete sau te adresezi lucrului făcut prost, în timp ce îi asiguri că a fost o greșală sigur și că data viitoare vor alege mai bine?

Limbajul trupului e foarte important. Coboară-te la nivelul lor când corectezi ceva în purtarea lor, mai ales dacă sunt speriați.

Șoptește ca să îi ajuți să se liniștească și să-și coboare și ei vocea ca să te audă. Le vei insufla mult calm și siguranță astfel. Empatizează cu ei chiar dacă simt mânie, însă spune-le că, în timp ce e ok să fie mânioși, nu e ok să rănească pe cineva, pe ei înșiși sau să strice lucruri în astfel de momente.

E ok să te vadă tristă, chiar dezamăgită de acțiunile/alegerile lor dar asigură-te că aud dezamăgire vis a vis de ceea ce au făcut, nu de ceea ce sunt ei.

Atenție să nu le lași impresia că au putere asupra ta. Niciodată nu vei face ceva "din cauza lor"! E o responsabilitate prea mare pentru ei, plus s-ar putea să se folosească de această informație ca să te manipuleze în viitor.

Comunică clar mai ales acolo unde nu ar trebui să lași loc de negociere. Copiii ar trebui să fie ok cu un NU ferm. Dacă continuă să negocieze, amintește-le că DA-ul tău este DA și NU-ul tău este NU. Ține-te de cuvânt! E extrem de important dacă vrei să fii luat/ă în serios.

Comunică consecințele. Reiterează-le pe cele asociate unui anumit gen de comportament. Adu-le aminte că împreună ați decis asta. Noi aveam consecințe pre-stabilite și postate la vedere vis-a-vis de minciună, sfidare, a răni (pe ei înșiși, pe altcineva sau mediul/proprietatea). I-am învățat inclusiv să își accepte consecințele cu demnitate.

Comunică clar, ferm și blând. Uneori e indicat să îi rogi să repete ce au auzit și înțeles.

Pune întrebări care clarifică și nu te pripi cu concluziile.

NU TE TÂNGUI. Nu negocia inutil și nu raționaliza cu ei ca și cu un adult. Copiii nu sunt adulți. Câteodată e ok să spui doar ce ai hotărât fără să le explici cum ai ajuns la acea decizie. Alteori e bine să detaliezi când încerci să le obții cooperarea, dar atenție să nu supra negociezi și să le dai licență la a negocia în toate situațiile - este extrem de obositor.

Adu-le aminte periodic de deciziile luate, pentru a preveni tantrumurile. De exemplu: ai hotărât că nu vrei să se uite la TV când se trezesc dimineața? Comunică de cu seară: "Te poți trezi înaintea mea însă nu vei da drumul la televizor, așa cum am hotărât împreună". Sau "Știu că e vineri seară și că de obicei ai voie pe iPad însă îți aduc aminte că ai pierdut acest privilegiu marți când ai _____".

Apreciez mult dacă îți accepți cu demnitate consecința și nu vei aduce vorba de iPad."

Învăță-i să te ia în serios prin consecvență. Dacă vor învăța că e pierdere de timp și energie să negocieze cu tine, atunci ești unde trebuie. NU, nu vor negocia pentru totdeauna! Promit! Trebuie să fii doar o DATA în plus mai puternică/fermă decât ei. Poți!

Comunică specific așteptările pe care le ai. Ai încredere în ei. Fraza "Fii cuminte" nu e doar enervantă, e nulă. Copiii o aud atât de des încât fiecare dintre ei va alege ce înseamnă pentru ei și poate va fi ceva diferit în funcție de zi și moment. Nu conține nimic specific și e ca și cum ai bate apa în pui. Renunță la această expresie și spune-le în schimb exact ce te aștepti de la ei. Descrie-le!

- Mami va lucra acum o oră. Mă aștept să îți termini temele pentru mâine, după care poți să te joci având ca opțiuni 1,2,3....

- Vom așeza masa în 10 minute. Te văd puțin agitat, dar mă aștept să mă ajuți: să te speli pe mâini, să punem

împreună masa și să ai o atitudine bună în timp ce mâncăm pentru a avea cu toții o zi bună.

- Imediat ajungem în vizită la prietenii. Mă aștept să saluți când intri, să te descalți dacă o cer, să împarți jucăriile frumos cu copiii de acolo, iar la masă să accepți ce ți se dă fără mofturi. E ok să nu îți placă tot ce vei primi dar nu vei spune asta, ci vei răspunde politicos "nu, mulțumesc". Vei fi gata să plecăm când mami și tati decid, fără negocieri și întârzieri. Promit să-ți dau și eu timp de tranziție."

Fii specific/ă, mereu cu respect și cu fermitate. Și cel mai important este să te aștepti că vor face ceea ce li s-a cerut. Ai încredere în dorința și abilitatea lor de a alege bine. Dacă nu tu, cine? La început s-ar putea să trebuiască să-i verifici și să îi atenționezi mai des, mai ales pentru a-i ajuta să nu facă lucruri care să rănească. Fii prezentă și atentă să înlături ispita până ei capătă auto-control.

Fraza pe care ai mei o aud mereu este:

"Ești prea fain ca să te porți așa. Acest comportament nu e demn de tine. Te iert și mă aștept să realizezi și tu acest lucru. Te iubesc."

Sunt multe lucruri de spus și de învățat despre comunicare. Știu asta foarte bine! Cele câteva aspecte abordate în acest articol au avut și au în continuare mare impact în relația cu copiii mei (4 la număr). Da, funcționează atunci când le punem în aplicare, cu consecvență și răbdare.

Dacă nu ai făcut-o până acum, vino alături de mine în grupul special creat pentru a învăța și a ne încuraja la a crește o generație de copii altruști, generoși și încrezători că pot schimba lumea.

Accesul în grup este gratuit și va deveni curând unul de suport pentru clienții cursului "Părinteală fără tocmeală - 30 de zile de parenting practic".

<https://www.facebook.com/groups/636231430285816/>

Vă aștept cu drag la următoarea lecție: "Crează rutine!" Până atunci nu uita să-ți iei timp să procesezi aceste informații înaintea Domnului, cerându-I Lui să-ți dea înțelepciune pentru a înțelege cum să comunicăm clar și adecvat cu copiii și putere să pui în practică aceste lucruri.

Cu mare prețuire,

Carmen Busch (foto)
www.carmenbusch.com
Mămică de 4 năzdrăvani

Cine eram ieri, *Cine* sunt astăzi!

Odată, în timpul meu de părtășie cu Dumnezeu, am fost întrebată: „Cine ai fost ieri și cine ești astăzi?”

Am tăcut pentru că nu știam ce să răspund, nu știam la ce se referă întrebarea. Înauntrul meu era liniște, era o stare bună, aș putea spune, nu eram tristă, nici îngândurată, nu simțeam că Domnul ar avea vreo mustrare pentru mine, aveam o stare obișnuită, dar nu știam ce să răspund la această întrebare ce stăruia în mintea mea.

La un moment dat, în mintea mea, se face legătura între întrebare și pilda Domnului Isus cu oaia rătăcită. După un timp de gândire, de meditație am răspuns:

- Ieri eram oaia rătăcită, asta mi-e foarte clar, dar azi....., azi cine sunt, oare cine sunt?

- Gândește-te și răspunde-Mi: Cine crezi tu că ești azi? m-a întrebat din nou Domnul.

Am stat și m-am gândit, mi-au trecut prin minte multe întâmplări din cei aproximativ douăzeci de ani de când sunt cu Domnul. Douăzeci de ani de căutări, de întrebări și răspunsuri. Douăzeci de ani nu-i puțin timp din viața unui om, douăzeci de ani trebuie să însemne ceva, toate răspunsurile, toate experiențele trebuie să mă ajute să-mi dau, în primul rând mie însămi, un răspuns, pentru că Domnul îl știa. Nu El avea nevoie de răspunsul meu, eu aveam nevoie de acest răspuns. După tot ce am învățat, după tot ce am acumulat, după tot ce sunt conștientă ca a investit Dumnezeu în mine, nu mai pot spune că, încă, sunt oaia rătăcită, sunt una din cele nouăzeci și nouă de oi, astfel că am răspuns:

Astăzi sunt una din cele nouăzeci și nouă de oi care se află într-o turmă, într-un staul și care are un Păstor. Sunt oaia care aude și cunoaște glasul Păstorului și merge după El, sau cel puțin așa ar trebui să fie. Am început să cuget, să meditez la această pildă a Domnului Isus. Pentru că sunt om și exemplul era omenesc, îmi era destul de familiar, în copilărie am fost la păscut și am avut grijă de cele câteva oi din gospodărie, nu era ceva nou sau străin pentru mine. Știam într-o oarecare măsură câtă muncă și câtă grijă

necesita creșterea oilor, știam și ceva din comportamentul lor, cunoșteam și beneficiile obținute din creșterea lor. Având aceste cunoștințe, după o analiză omenească, am îndrăznit să-l înfrunt pe Isus și am zis:

- Doamne, Isuse, ceea ce ai spus Tu nu prea se potrivește cu realitatea pământească, omenească, pentru că eu nu cred că există vreun om pe fața pământului care să aibă o sută de oi, să piardă una și să le lase pe cele nouăzeci și nouă pe munte, el plecând s-o caute pe cea ce s-a pierdut. Dacă aș avea o sută de oi și aș pierde una, aș sta și m-aș gândi, mi-aș face socotelile și aș vedea ce posibilități, ce variante există:

1. S-ar putea să găsesc oaia rătăcită, s-o aduc înapoi în turmă și să am din nou o sută de oi.
2. S-ar putea să nu găsesc oaia rătăcită, să caut degeaba și să rămân cu cele nouăzeci și nouă.
3. S-ar putea să nu găsesc oaia pierdută, să mă întorc la cele lăsate pe munte și să nu le mai găsesc nici pe acestea. În timp ce eram plecată să le fi mâncat lupii sau să le fi luat cineva. În această situație eu rămân fără nimic.
4. S-ar putea să găsesc oaia rătăcită și să nu le mai găsesc pe cele nouăzeci și nouă. În această situație, aș rămâne cu o oaie care la anul ar avea un miel sau poate doi și...atât.
5. Dacă aș lăsa oaia rătăcită să rătăcească, iar eu aș avea grijă de cele nouăzeci și nouă, la anul le-aș avea pe toate, plus o sută și ceva de miei, în situația în care ar avea fiecare câte un miel, iar altele câte doi. Aceasta mi se pare cea mai bună alegere, paguba mea ar fi doar de o oaie, așa că aș lăsa oaia rătăcită să rătăcească mai departe, iar eu mi-aș vedea de cele nouăzeci și nouă.

-Te-am lăsat să vorbești, ți-am permis acest lucru pentru ca să poți vedea și aprecia distanța de la cer la pământ, să poți vedea diferența dintre gândurile, planurile, socotelile Mele și gândurile, planurile, socotelile tale. Dacă tu ai cunoaște gândurile și planurile Mele, ai putea vedea cum privesc EU oaia rătăcită și cele nouăzeci și nouă de oi.

Am să-ți spun EU care este diferența: cele nouăzeci și nouă de oi, printre care zici că ești și tu, au răspuns la glasul meu, au intrat în turmă și acum suntem o turmă și-un păstor, dar cea rătăcită este oaia care nu mă cunoaște, care nu mi-a auzit glasul, care rătăcește și care, zi de zi, este în primejdie. Astfel că, las cele nouăzeci și nouă de oi care acum sunt în siguranță și caut oaia rătăcită. Când tu erai oaia ratăcită, dacă gândeam și făceam ca tine era bine?

-Nu, Doamne, nu era bine.

-Deci nu era bine dacă te lăsam să rătăcești și nu te căutam, dar pe alții care rătăcesc ca și tine odinioară să-i las, să nu-i caut....

Am tăcut, ce puteam să răspund... am plecat capul și am tăcut: minute, ore, zile, nu mai știu cât, dar știu că Dumnezeu, în mila și bunătatea Lui, mi-a vorbit iarăși. Într-un timp scurt, prin mintea mea a trecut toată viața mea de rătăcire, cu urcușuri și coborâșuri, cu căderi și ridicări, cu întrebări și răspunsuri, cu suferințe și dureri, cu bucurii și izbânzi. Aveam în minte o imagine a ceea ce știam ieri și a ceea ce știu astăzi, a ceea ce nu cunoșteam ieri și cunosc astăzi, a ceea ce eram ieri și a ceea ce sunt astăzi. Undeva în adâncul meu o voce caldă, blândă ca o adiere de vânt îmi spunea:

- Oile Mele rătăceau pe pământ Eu am venit la ele, ele nu Ma cunoșteau, așa cum nici tu nu m-ai cunoscut. Am venit, am suferit și mi-am dat viața pentru ele, pentru toate. Când lucrarea Mea de jertfă pe pământ s-a încheiat, am plecat, dar nu le-am lăsat singure. M-am dus la Tatăl Meu și Tatăl vostru care v-a trimis Duhul Sfânt. Tu și cele nouăzeci și opt de oi aveți tot, știți tot ce e necesar pentru a vă purta de grijă, fiecare ei însăși, una altele și pentru a păzi staulul, turma:

- Duhul Sfânt este cu voi pentru a vă învăța toate lucrurile.

- Aveți poruncă să vă iubiți una pe alta, așa cum v-am iubit Eu.

- V-am dat dragostea și pacea Mea.

- V-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, să vă împotriviți celui rău și el să plece de la voi, să vedeți și să cunoașteți lupii, să-i puneți pe fugă, să fugă ei de voi, nu voi de ei.

-V-am dat armura, armura sfântă cu care să vă îmbrăcați, să fiți protejate în luptă.

-Dacă vi se pare că nu știți ceva, nu cunoașteți, vă lipsește ceva, v-am spus unde și cum să căutați, unde și cum să bateți, de la Cine și în Numele Cui să cereți.

- Ce e al Meu e și al vostru, ce e al vostru e și al Meu: bucuria și durerea Mea e și a voastră, durerea și bucuria voastră e și a Mea.

Dumnezeu m-a lăsat câteva zile să meditez, să cercetez totul, în acest timp am avut un moment de sclipire, de bucurie, de entuziasm când am crezut că am înțeles de ce Isus vorbea în pilde, de ce cei cărora le vorbea nu-L înțelegeau, de ce ucenicilor le explica pildele. M-am gândit atunci că am găsit secretul, am găsit cheia pentru a înțelege pildele Domnului Isus și mi-am propus să recitesc toate pildele și să folosesc aceasta cheie. Spre surprinderea mea, lucrurile nu au decurs așa cum am crezut eu, am citit câteva pilde, dar nu s-a întâmplat nimic, nu era nimic deosebit față de altă dată.

Entuziasmul, bucuria și zelul meu au acoperit acea voce blândă, lăuntrică, din adâncul ființei mele care mă îndemna să citesc întâmplarea lui Nicodim când s-a întâlnit cu Isus. Obişnuiesc să postesc o zi pe săptămână, am intrat în ziua mea de post, zi în care merg la Dumnezeu cu cereri, cu întrebări, citesc din Cuvânt și am părtășie cu Domnul. Eram derutată, nu știam ce să fac, ce să citesc, ce să-i cer lui Dumnezeu, ce întrebare să-i pun, dar mi-a venit în minte iar Nicodim și mi-am zis că o să citesc despre întâlnirea Lui Isus cu Nicodim.

Mi-a atras atenția ce se spune despre Nicodim: că era un fruntaș al iudeilor, un învățător al lui Israel, deci Nicodim nu era un om oarecare, nu era un iudeu obișnuit, era cineva în Israel. Cu toate acestea, cu toate că era învățător al iudeilor, el Îl întreabă pe

Isus când acesta îi vorbea despre nașterea din nou: “Cum se poate naște un om batran? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale să se nască?”

Am înțeles atunci că în fața Lui Isus, eu, un om oarecare, un om obișnuit sunt egal cu acel fruntaș al iudeilor, cu acel învățător a lui Israel. Ceea ce n-am înțeles eu, n-a înțeles nici el. Și eu și el am gândit omenește, am vorbit omenește, ceea ce am eu nevoie, avea nevoie și Nicodim, amândoi avem nevoie de NAȘTEREA DIN NOU – ÎNNOIREA MINȚII, amândoi avem nevoie să facem loc, în inima și mintea noastră, planurilor și gândurilor lui Dumnezeu, să renunțăm la gândirea pământească și s-o primim pe cea duhovnicească.

.....astfel, am înțeles că „intelepciunea omenească este o nebulie în fata Lui Dumnezeu”, că Scriptura este o CARTE, dar și o PERSOANĂ. Înțelegem cartea prin intermediul cuvintelor, a mesajului, a contextului, DAR înțelegem și cunoaștem persoana prin intermediul revelației. Biblia este un mesaj „în cheie”, iar revelația pentru înțelegerea tainelor ei, cheia este la Dumnezeu care o dă tuturor celor care doresc să intre în Impărăție prin intermediul Fiului Său.

Neli Todea,
Biserica “Noul Legământ”, Târgu-Mureș

Cine sunt eu?

”Dacă ar fi știut cine este, s-ar fi putut ridica și el în înaltul cerului, împreună cu vulturii.”

Se povestește că, odată, un ou de vultur a fost abandonat de mama lui urmărită îndeaproape de dușmani. Un fermier a descoperit oul când încă era cald, așa că l-a dus acasă și l-a pus la clocit sub una dintre găinile lui. La sfârșitul perioadei de incubatie, puiul de vultur a ieșit din găoace. Inițial el a fost hrănit de cloșcă, dar apoi a început să scormonească prin curte în căutare de semințe, viermi și insecte, așa cum făceau găinile și ceilalți pui.

Conceput pentru a se hrăni cu carne și pentru a deveni o pasăre puternică, vulturul, deși mai mare decât ceilalți pușori, a ajuns slab și neputincios. Era tot timpul hămesit și-și căuta mereu mâncare pentru a nu muri de foame. Ciocul lui avea un fel de „cârlig” menit să sfâșie carnea, dar puiul de vultur de-abia găsea destule insecte și viermișori pentru a rămâne în viață. Îi era aproape imposibil să mănânce semințe. Mai mult decât atât, puii de găină râdeau de el pentru că și vocea și înfățișarea lui erau altfel decât ale lor. El nu era decât o matahală greoaie care răsturna lucrurile din jur sau îi lovea pe ceilalți pușori când își întindea aripile mari. Ca urmare puiul de vultur a devenit foarte trist și nefericit.

Într-o zi, în timp ce căuta de mâncare prin curte, puiul de vultur a observat umbra unei păsări mari care zbura pe deasupra. Ridicându-și privirile, a văzut un vultur frumos care, după ce mâncase pe săturate, își întinsese aripile puternice și zbura în înaltul cerului bucurându-se de plăcerea de a se lăsa purtat de vânt. Cât de mult și-ar fi dorit să fie și el un vultur și nu o biată găină hămesită! Vezi tu, el era vultur, dar nu știa acest lucru. Și el ar fi putut pluti în largul zării dacă și-ar fi dat seama cine este. Și el s-ar fi putut bucura de viața și de hrana unui vultur, și el ar fi putut deveni puternic dacă ar fi știut cine este și pentru ce fusese conceput. În schimb, se credea o biată găină sortită limitării unei curți de păsări, goanei disperate după mâncare și zbaterii grele pentru supraviețuire. Dacă ar fi știut cine este, s-ar fi putut ridica și el în înaltul cerului, împreună cu vulturii.” (Dobândirea unei inimi înțelepte)

Ne cunoaștem noi adevărata identitate? Cred că toate am fi tentate să răspundem cu da, deși eu cred că majoritatea dintre noi nu o cunoaștem.

Ca și femeii, încă de când ne naștem parcă avem drumul trasat. Noi doar trebuie să bifăm niște căsuțe. Facem școală, mai multă sau mai puțină, condiționate de locul în care ne-am născut, ne căsătorim, dăm naștere la copii. Dacă le facem pe toate astea, de foarte multe ori auzim „ți-ai îndeplinit rolul de femeie”. Dar oare lucrurile astea ar trebui să ne îplinească? Cred că înainte de toate aceste căsuțe bifate ar trebui să ne uităm atente la noi, la relația noastră cu Dumnezeu.

Sunt căsătorită de 11 ani și chiar dacă ne-am dorit foarte mult, nu avem copii. S-a dat o luptă extrem de mare în mine să înțeleg „de ce eu nu?”, de ce nu pot beneficia de „cea mai mare realizare a femeii”, de acea „împlinire totală”. Și au fost ani mulți în care am fost frământată de tot felul de gânduri, ani în care am plâns, m-am acuzat și m-am văzut cea mai nenorocită femeie. Iar întrebările celor din jur nu au făcut decât să adâncească și mai tare durerea ce o simțeam.

Dar într-o zi am fost provocată să meditez la Psalmul 139:14 care spune: “Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta.” Ce provocare! Pot eu oare să afirm ca și psalmistul că sunt o făptură minunată, că lucrările Domnului sunt minunate? Da, acum pot să afirm acest lucru, dar a trebuit să mă descopăr. A trebuit să devin conștientă că împlinirea mea nu stă în căsuțele bifate, în faptul că am sau nu copii, că sunt sau nu căsătorită, că am sau nu o afacere de succes. Împlinirea mea stă în relația cu Dumnezeu. O relație autentică, împlinită cu Domnul, Creatorul nostru va atrage după sine o relație împlinită cu mine însămi și cu cei din jurul meu. Deși sună tragic, azi poți să fii soție, mâine nu, azi poți să fii mamă, mâine nu, dar vei fi întotdeauna fiică de Rege. Și dacă am înțelege pe deplin lucrul acesta viața noastră și trăirea noastră ar fi cu totul altfel.

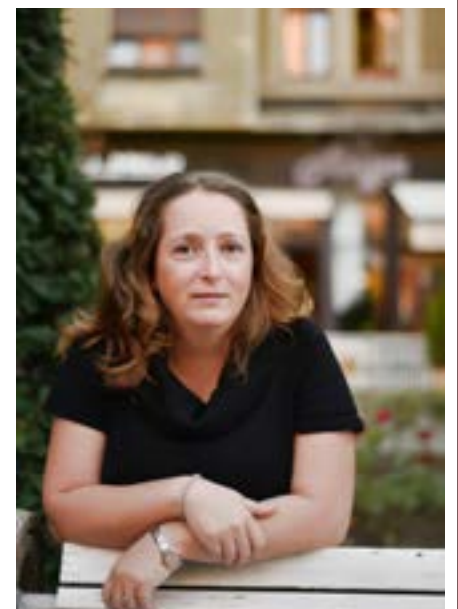
Personal, cred că cea mai mare provocare a noastră, ca și femeii, e să ne vedem prin ochii Domnului, să ne vedem “făpturi minunate” așa cum suntem și să ne bucurăm de fiecare etapă a vieții noastre.

Vă îndemn să mai citiți o dată povestioara de mai sus. Haideți să nu ne vedem cum s-a văzut vulturul, o “biată găină”.

Căutați să aveți o relație autentică cu Cel ce “ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiate prin Isus Hristos” (Efes. 1:5). Indiferent dacă o să am sau nu copii, am ales să mă bucur de tot ce mă înconjoară, să văd partea bună în fiecare lucru și să mulțumesc Domnului pentru ce am acum. Luați fiecare zi pe rând și bucurați-vă de ce aveți.

Nu căutați împlinire în lucrurile trecătoare, ci investiți în sufletul vostru. Nu lăsați ca prejudecățile și etichetele puse de cei din jur să vă definească. Sunteți minunate, sunteți creația mâinilor Lui!

Melanușa Silcău

Un cântec spune: "Trecem unii pe lângă alții zi de zi păstrând câte-o poveste-n buzunarul inimii, sigur niciodată pe toate nu le vom ști, dar sunt câteva pe care nu le voi uita." De câțiva ani am învățat să privesc oamenii din jurul meu într-un mod diferit, a început să îmi placă poveștile de viață ale oamenilor pentru că am învățat că fiecare ducem un bagaj despre care de cele mai multe ori numai noi știm.

Să vă împărtășesc o frântură din povestea mea...

Într-o zi geroasă de Noiembrie, 14 Noiembrie mai exact, acum 8 ani, viața mea s-a schimbat. Eram căsătorită de aproape 3 luni cu cel mai bun prieten al meu, având viața pe care mi-o doream la 21 de ani. Însă acea dimineață nu o voi uita vreodată.

M-am trezit fără să îmi mai simt partea stângă a corpului.

În timp ce încercam să vorbesc jumătate de gură nu o puteam mișca, iar ochiul de pe aceeași parte nu îl puteam închide complet. Mâna și piciorul nu le puteam mișca decât foarte greu. Am luat legatura urgent cu sora mea, care atunci era studentă la Medicină în anul 2, după ce a aflat cum ma simt m-a asigurat că în câteva minute va ajunge la mine. A știut ce aveam. Cu toate că nu era ceva obișnuit pentru o fată de vârsta mea. Accident vascular cerebral. Îl făcusem fără să îmi dau seama în timpul nopții. La 21 de ani m-am trezit fără să îmi simt jumătate de față și corp.

Am fost internată de urgență, au început investigațiile și s-a descoperit că am o malformație congenitală cardiacă de care nu am știut nimic până în momentul acela. Defect de sept atrial și anevrism de sept atrial. O explicație simplă: peretele care desparte două camere ale inimii numite atriile avea o gaură (=defect, care nu trebuie să existe la adult), iar cealaltă porțiune de perete restant era subțire și larg (=anevrism). Datorită presiunii mai mici din acele camere ale inimii sângele a stagnat la nivelul porțiunii mai largi și astfel s-a format un cheag care în acea noapte a luat-o pe un vas spre cap, înfundându-l, astfel că porțiunea de creier care era hrănită de acel vas a murit nemaiaivând oxigen.

Am primit vestea foarte greu, atât eu cât și familia mea. Ceea ce am trăit atunci nu se poate pune în cuvinte. Știam atunci cu toții că nu are rost să ne mai întrebăm de ce s-a întâmplat acest lucru, trebuia doar să găsim puterea de a merge mai departe, deși ne doream să înțelegem...

Dar ce vreau să vă povestesc mai mult este despre partea care a urmat după aceea.

Am terminat tratamentul de urgență, tratament care încerca să evite situația de noi accidente vasculare care se puteau produce în zilele următoare, accidente care îmi puteau fi fatale.

Am ajuns acasă. Știam ce avem de făcut. Problema trebuia rezolvată. În România, atunci, operația necesară la inimă se realiza pe cord deschis. Doar în București venea o echipă de medici din Israel ca să opereze minim-invaziv. Dar operația costa mult. Mult mai mult decât puteam să ne permitem.

În tot acest timp sprijinul și oaza noastră a fost Dumnezeu. Fără El nu știu ce ne-am fi făcut. Am știut că la El putem fugi și ne-am rugat să ne dea o ușă de scăpare. Din punct de vedere financiar nu aveam cum să plătim operația și toate costurile anexe, iar gândul unei operații pe cord deschis ne făcea inimile și mai mici. Vedeam doar două opțiuni: ori Dumnezeu să mă vindece, ceea ce credeam din toată inima că poate, dacă aveam și opțiunea doi: El să facă cumva să ne dea finanțele necesare operației și să ne arate unde și cum se va întâmpla.

O prietenă din copilărie care locuiește în Germania, avea o cunoștință care lucra la Spitalul Universitar din Basel, Elveția. Vorbind cu ea i-a zis despre situația mea și a aflat că lucra chiar pe secția de chirurgie cardiacă și deseori performau operația de care aveam nevoie minim-invaziv, adică nu pe cord deschis, ci intrau cu un tubuleț cu cameră video pe un vas mare de la picior până la inimă și acolo puneau între camerele inimii un dispozitiv care să astupe gaura și să întărească perețele. Fata care lucra în spital a zis că va întreba medicul cu care lucra dacă poate să mă vadă și care ar fi costurile.

Am trimis analizele prin email și am așteptat. După ceva timp am primit un telefon. Ni s-a comunicat că medicul vrea să facă operația fără niciun cost, iar ce trebuie noi să facem este doar să plătim dispozitivul care trebuia pus la nivelul inimii. Asta însemna vreo 5000-6000 de euro. Nu vă mai zic ce am simțit atunci. Mare-i Dumnezeu ne-am zis!

Am luat legătura cu prietena mea și am întrebat-o cum putem da de firma care face dispozitivele și cum se poate cumpăra așa ceva. A tras aer în piept, a făcut o pauză și mi-a zis: a comandat deja doctorul dispozitivul, iar firma a zis că dacă el face această operație fără nici un ban și ei vor să dea dispozitivul fără nici un ban. Am plâns. Mare-i Dumnezeu ne-am zis. Era o minune la care nu am știut să visăm, cu atât mai puțin să o cerem.

Costul biletelor de avion și cazarea au fost și ele acoperite de oameni care au vrut să fie o binecuvântare.

Astfel am ajuns să fiu operată la inimă în Elveția, la un spital universitar mare, minim-invaziv fără absolut niciun ban. Nu am dat din coate, doar ne-am rugat și am văzut cum cele mai bune uși se deschid.

Am avut o mulțime de oameni care ne-au dat bani, au strâns bani pentru mine, dar nu a fost nevoie să îi folosim. I-am dat mai departe pentru cineva care a avut nevoie. Rugăciunile tuturor oamenilor au fost balsam pentru inima mea și au ajuns la urechile Cui trebuiau.

Unul dintre versetele care îmi place mult din Biblie este: "O, de ar lăuda oamenii pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui făcute printre fiii oamenilor."

Mare Dumnezeu avem! Iar povestea mea îmi arată asta ori de câte ori uit. Este o poveste din buzunarul inimii mele și al familiei mele, poveste la care ne întoarcem mereu și mereu.

Asta e "Povestea fetei cu inimă de titan și la propriu și la figurat., cum îi place surorii mele să îmi spună.

E o parte din bagajul pe care îl port și îl port copleșită de bucurie față de Cel care poate totul.

Deși aceste rânduri se citesc doar în câteva minute, toată povestea mea s-a derulat pe parcursul a doi ani, doi ani în care am învățat rugăciuni și am avut încredere că El are un plan perfect pentru noi. Câteodată am crezut asta printre lacrimi, câteodată printre zâmbete, dar am crezut.

Să aveți încredere în Dumnezeu. Deși nu facea tot timpul ce vrem noi, El întotdeauna face ce trebuie. La timpul Lui.

**Ana-Miruna Savu
(foto)**

Curaj, inimă dragă!

Această scrisoare este pentru tine... pentru tine, doamnă care te confrunți cu tot felul de provocări, care trebuie să porți diferite "pălării" în funcție de rolurile pe care trebuie să le îndeplinești sau în funcție de oamenii cu care te întâlnești.

Curaj, dragă inimă! Curaj!... Așa am fost și eu, mai am momente când încerc să le fac pe toate, să mă împart peste tot și să îi mulțumesc pe toți, dar mă pierd pe drum. Tu unde ești acum? Unde este inima ta? Unde s-a pierdut pe drumul vieții? Mai știi ceva de ea? Mai știi ceva de tine? Când a fost ultima dată când ți-ai dat voie să iei o pauză și să te gândești la tine?

"Doamne, ce păcătoasă sunt și egoistă când mă gândesc la mine! Știu că nu se cade așa ceva. Cum eu, o inimă care Te iubește pe tine, să fiu egoistă? Cum m-am putut gândi la așa ceva? Îmi cer iertare că nu m-am gândit la aproapele meu și mi s-a dus gândul la mine! Doamne, cât sunt de egoistă, credeam că sunt creștină cu adevărat!" Așa am tot gândit și eu. M-am simțit vinovată de multe ori, dar uneori simțeam că nu mai pot să am grijă de alții. Am început să-mi plâng de milă și mă gândeam că nimeni nu se gândește la mine, cine are grijă de inima mea, când nu mai poate? Și, din nou, m-am simțit păcătoasă că îmi plâng de milă și nu ar trebui.

Ce înseamnă să mă iubesc pe mine? Îmi doream să fiu autentică și să nu am măști. Consideram că îi iubesc pe oameni și că mă sacrific pentru ei cu tot ce am, dar au început să mi se termine resursele tot mai des și nu îmi plăcea acest lucru. Am început să fiu dezamăgită de oameni pentru că nu mă tratau așa cum îi tratam și eu.

Eu le ofeream respectul, atenția mea, timpul meu, resursele mele, dar ei, uneori, nu spuneau nici un mulțumesc sau mă răneau prin acțiunile lor.

Și, atunci mi-am dat seama că nu sunt bine. Nu mai îmi plăcea cine eram!

Vai! Și mă mai gândeam că trebuie să îl iubesc pe aproapele meu ca pe mine însămi! Cum să îl iubesc pe aproapele meu dacă eu nu mă iubeam pe mine? Cum puteam împlini Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl iubeam atât de mult? Se băteau cap în cap acestea! Eram egoistă să mă iubesc pe mine, dar atunci cum puteam iubi oamenii din jurul meu?

Mi-am dat seama că tuturor persoanelor le găseam circumstanțe mai puțin mie. Toți aveau voie să obosească, să ajungă la capătul puterilor, să se oprească din drumul lor, dar nu eu. Ce se întâmpla cu lumea din jurul meu dacă și eu mă opream, dacă și eu spuneam că nu mai pot? Se dădea o luptă în inima mea. Îmi doream să fiu curajoasă și să înfrunt orice, dar singură, nu aveam nevoie de ajutorul nimănui. Mă încurajam că oamenii puternici nu plâng și nu se dau bătăuți. Nu aveam voie!!!

Și inima mea s-a oprit...A venit un moment în care inima mea oricât de curajoasă a vrut să pară a obosit de tot!

Nu a mai putut să bată pentru nimeni.

Nu a mai putut să bată pentru alții, pentru Dumnezeu și nici măcar să mai rămână pe linia de plutire.

Uneori suntem învățate să mergem din reflex și ne mai țin bateriile pentru că așa am fost antrenate. Dar ale mele s-au terminat total!

Vai, cum să se oprească inima mea? Nu există așa ceva! Cum să stau eu cu mine?

Nu vreau să mă întâlnesc cu persoana mea, pentru că nu-mi place ce găesc, dar o voce mi-a șoptit "curaj, inimă dragă, curaj..."

Și mi-am făcut curaj să mă opresc și să stau eu cu mine!

Ce aş obține dacă aş veni în fața ta și ți-aș spune că nu am obosit niciodată? Că întotdeauna am avut pasiune pentru Dumnezeu? Că întotdeauna am iubit ceea ce am făcut? Că nu am plâns niciodată? Am avut momente de oboseală și nu cred că este o slăbiciune să vorbesc despre momentele grele din viața mea. Nu ești singura care trece pe aici. Dar am o veste și mai bună! Se poate trece peste durere, peste lacrimi, peste oboseală, peste dezamăgire! Se poate trece peste orice atunci când alegi să îi predai lui Dumnezeu tot ce ai ținut în mâini, o dată!

Și știi ce a fost interesant? Că nu a durut deloc acea întâlnire cu inima mea care era obosită, dezamăgită, devenise rea și egoistă, devenise în așa fel încât nu o mai recunoșteam. Întotdeauna am avut persoane la care îmi descărcam inima, dar, după o perioadă, din nou ajungeam în acel punct zero. M-am săturat să tot ajung acolo! Dar, când am capitulat total înaintea lui Dumnezeu și mi-am făcut curaj să Îl las pe El să facă ce vrea cu inima mea, lucrurile au început să se schimbe.

Și pas cu pas am ales să las Cuvântul lui Dumnezeu să schimbe viața mea. Mai departe îți voi spune câteva din lucrurile care m-au ajutat în acea perioadă grea a vieții mele.

1. În fiecare dimineață, chiar dacă aveam chef sau nu, citeam un psalm și îmi subliniam un verset preferat din el.

2. Acest proiect îl începusem cu adolescentele din biserică și trebuia ca eu să dau tonul. Nu puteam ca lider de proiect să nu postez versetul preferat pe grup. În cele 4-5 luni Dumnezeu m-a ținut aproape de Cuvântul Lui.

3. Un verset care a luat o mare povară de pe umerii mei este din 2 Timotei 1:12b: "... știu în Cine am crezut și sunt convins că El poate să păzească până în ziua aceea ce l-am încredințat." Aveam atâtea lucruri pe care le căram cu mine și de care trebuia să am grijă! Nu le mai puteam face pe toate, nu mai puteam să mă împart peste tot. Acest verset mi-a dat așa multă putere să merg mai departe! Am ales să îi încredințez Lui toate persoanele dragi inimii mele. M-am rugat pentru fiecare persoană, pentru fiecare domeniu pe care îl încredințasem lui Dumnezeu. Mi-am luat un stiker, am scris versetul pe el și l-am lipit pe bordul mașinii. În fiecare dimineață când plecam la job îl citeam

4. Eram implicată în biserică în toată această perioadă, dar mă simțeam ineficientă deși lumea din jur nu știa perioada prin care trec. Eram în față, nu puteam să obolesc. Un verset care m-a pus pe gânduri a fost din 1 Timotei 4:16 "Fii atent la tine însuși și la învățătura pe care o dai!" Doamne, să fiu atentă la mine? Tu nu vezi că nu mai pot să am grijă de alții? Unde să mai am grijă și de mine? Dar acest verset m-a conștientizat, m-a responsabilizat și m-a făcut să-mi analizez lucrarea. Nu eram atentă deloc la mine. Am început să am grijă de inima mea ca să fiu de folos la maximum, așa cum vrea Dumnezeu.

5. Un alt lucru care m-a ajutat enorm este cartea "Limite- când să spui „da” și cum să spui „nu”, pentru a prelua controlul asupra vieții tale” de Dr. Henry Cloud și Dr. John Townsend . Dumnezeu vorbește prin diferite metode atunci când noi ne dorim cu adevărat să ne schimbăm. Această carte răspundea la toate întrebările din mintea mea: "Dacă stabilesc limite sunt egoistă? Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat?" Și ceea ce mi-a plăcut cel mai mult era că, la fiecare întrebare avea un verset, care nu era scos din context, care să mă facă să văd răspunsul Lui cu privire la întrebările din inima mea!

Aceasta este povestea inimii mele, o mică parte din ea. Care este povestea inimii tale? Unde este inima ta? Poate nici nu mai știi unde s-a pierdut pe drum. Trebuie să te oprești ca să îți regăsești inima. Nu vreau să pară nebiblic ceea ce spun, dar cred ca trebuie să găsim acea dragoste și acceptare față de inima noastră ca, după aceea, să îi putem iubi pe cei de lângă noi așa cum scrie în Biblie: iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!

Eu nu sunt o persoană care să mediteze asupra vieții. Nu știam să mă opresc din alergarea mea pentru alții, pentru Împărăție, pentru Dumnezeu și să-mi umplu inima. Făceam lucrarea Lui, dar această lucrare, nefiind corect făcută, a distrus lucrarea Lui în viața mea. Dumnezeu m-a adus într-un punct zero în care toată credința mea, toate crezurile mele au trebuit reanalizate și verificate dacă sunt adevărate pentru viața mea și dacă mi le asumam. Așa că am început din nou să reclădesc credința mea și valorile vieții mele.

Dumnezeu va fi atât de sensibil să restaureze inima ta, să o vindece, să o ajute să se odihnească în El, să o echilibreze. Mie îmi era frică și fugeam de inima mea. Știam că, dacă ajung la ea, este prea mare nebunia din ea și nu o pot gestiona, o voi pierde de sub control și nu-mi permiteam acest lucru pentru toți cei din jurul meu. Dar versetul din 2 Timotei m-a ajutat mult ca să îi încredințez Lui tot ce aveam mai scump înainte de a mă ocupa de inima mea.

Nu știu unde te afli în această perioadă. Poate toate planurile tale au fost făcute țândări. Poate ești într-o perioadă în care trebuie să stai mai mult acasă cu copiii. Poate trebuie să duci în spate durerea altor persoane dragi de lângă tine. Poate te lupți cu depresia. Poate ești pe punctul de a renunța la viața ta. Nu știu la care „poate” te afli acum.. dar vreau să-ți spun: Curaj, dragă inimă, curaj!... Oprește-te și să știi că El este Domnul! scrie în psalmi. Oprește-te din organizarea care o faci! Oprește-te din rutina ta! Oprește-te din a mai fugi de durerea ta! Oprește-te din a crede că fără tine lucrurile o să se destrame! Oprește-te o clipă și analizează-ți viața! Oprește-te o clipă și găsește-ți inima! Oprește-te o clipă și lasă-L pe Dumnezeu să ia inima ta și să îi dea tot ce are ea nevoie!

Ține de tine ca să iei această decizie. Dumnezeu niciodată nu va veni în viața ta să îți impună un anumit lucru. Oprește-te și întâlnește-L pe Domnul tău, Singurul care îți poate da echilibru, putere, pace, mângâiere, sănătate, bucurie.. și o inimă cu adevărat schimbată de prezența Lui, o viață care merită trăită la maximum din El, prin El și pentru El!

**Curaj, dragă inimă! Curaj!
Cu prietenie, Corina Barbu
Biserica "Metanoia" Timișoara**

Dumnezeu

a intervenit!

Suntem o familie normală, cu bune și rele, cu încercări și provocări zilnice, ne încredem în Dumnezeu pentru fiecare lucru, mic sau mare și știm sigur: El nu ne va lăsa!

Îmi aduc aminte azi cum am văzut Mâna Lui la lucru, încă o dată: ne rugam (împreună cu soțul) pentru copilul nostru mijlociu, Vlad, urma baccalaureatului, apoi admiterea, știți cum e, ca mamă te mai îngrijorezi...!). Știam chemarea, știam direcția în care urma să meargă (Domnul ne-a vorbit despre asta), dar mai știam și că trebuie să ne rugăm pentru ca Planul Lui să se împlinească, plus că nici diavolul nu doarme, nu? Vlad?! El nu era îngrijorat, stresat, el îmi spunea întruna "Stai liniștită, mama, o să fie bine!" Era așa de sigur pe el, nu-mi dădeam seama, știa așa de bine toată materia sau era înconștient cât de importante erau examenele pentru viitorul lui? Cred că era puțin din amândouă.

Baccalaureatul a trecut cu bine, note mari, veselie, toată lumea fericită. Urma admiterea, la Brașov, test grilă la matematică. Mergem cu el, cu o zi înainte, să ne mai relaxăm și noi, ziceam, și ne cazăm la un hotel cu piscină (fără Vlad, el trebuia să stea cu ceilalți viitori studenți). Peisaj minunat, doar era Brașovul, vreme bună, totul în grafic. Vorbim cu Vlad la telefon, el era încrezător, liniștit, gata de examen. A doua zi, ne trezim împreună cu soțul, și începem să ne rugăm pentru el, urma să intre în examen, ne gândeam să mergem apoi la o baie la piscină până avem vesti, ei, dar acesta era doar planul nostru. Pe când am început să ne rugăm, dintr-o dată, amândoi ne-am uitat unul la celălalt și am știut că ceva nu e bine, ceva rău se întâmplă. Am stat în rugăciune, am mijlocit pentru Vlad, am declarat favoarea Domnului peste el, am strigat la Domnul, până când am simțit că s-a terminat.

Nu știam care era problema, ce putea să fie?! Apoi ne-a sunat Vlad, era foarte necăjit, spunea doar că nu crede că intră. Ne-am dus la el, ne-a explicat că a băut un ceai înainte de examen și, la câteva minute după începerea examenului, a avut nevoie să meargă la toaletă. Nu i s-a dat voie decât după o oră de la începerea examenului, nu s-a mai putut concentra pe altceva (asta este de reținut, mămici, nu dăm ceai înainte de examen). Când s-a întors i-a rămas doar o oră de terminat testul, nu mai știa ce-a făcut, s-a grăbit foarte tare, oricum era tare dezamăgit, nu credea că mai are șanse să reușească.

Dar noi știam că Dumnezeu nu ne lasă, că El este cu noi, știam că El ne-a chemat la rugăciune, știam că a fost o luptă acolo, în camera de hotel, credeam că El va interveni, cumva, nu știam cum. L-am încurajat, i-am adus aminte de promisiunile Domnului, i-am mărturisit că Domnul ne-a chemat la mijlocire. Au urmat câteva ore bune de așteptare, de testare a credinței, rând pe rând, ieșeau tinerii cu dosarul în mână, picat, altul picat...Te simți așa, ca într-un carusel care se rotește, amețești, dar nu ai puterea să te oprești, timpul se dilată, 5 minute parca sunt ore, știți despre ce vorbesc, nu?! Apoi a apărut Vlad, nu era cu dosarul în mână, îl vedeam de departe, era uimit, nedumerit. Ne spune, cu o voce gătuită "cu adevărat Dumnezeu a intervenit!" Cum?! Din cauza grabei, a agitației și stresului, deși a avut un rezultat care corespundea cu rezultatul din grilă, în loc să-l bifeze pe acela a bifat altceva, a bifat greșit, dar exact acela era răspunsul corect!

Dumnezeu a intervenit! Nu-i venea să creadă! Și nu o dată, de două ori! Nouă ne venea să plângem, știam că încă o dată, Dumnezeu a fost alături de el și alături de noi.

Azi, este student, știe că numai prin Harul lui Dumnezeu este acolo, știe cât de importantă este mijlocirea și știe că El a intervenit! Cât de minunat e să-L ai pe Domnul alături!

Ce mare Har să știi că El este alături de tine, indiferent cât de imposibile par lucrurile! Nu pot să nu mă întreb: "dar dacă nu ascultam?! Dacă nu ne rugam?!"

Ce mare binecuvântare să vezi răspunsul rugăciunilor tale! Sora mea, dacă Dumnezeu a intervenit pentru noi, o va face și pentru tine! Nu știu care sunt examenele pe care le ai înainte, care sunt alegerile tale bifate greșit, dar știu că Dumnezeu schimbă lucrurile, în Romani 8:28 scrie că „...toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”, crezi tu asta?

Provocarea mea este să observi în viața ta cum Dumnezeu, din alegerile tale greșite, a făcut ceva minunat, a schimbat circumstanțele și te-a schimbat și pe tine! Și dacă azi ești într-un carusel ce se învâрте, strigă la Domnul! El este gata să bifeze alegerile corecte!

Daniela Dan (foto)
Biserica "Harul" Reghin

***"Recunoaște-L
în toate căile tale,
și El îți va netezi cărările"
(Prov 3:6)***

Isus este Ușa.

O, Doamne suntem atât de goi
Și de săraci fără de Tine,
Cum e pământul fără ploi,
Cuptorul fără pâine!

Suntem săraci, bolnavi și orbi,
Mândri că mergem înainte
Și că ne facem tot mai snobi,
Nu în ani, nici zile, în minute.

Croim cărări atât de strâmbe,
Căci strâmbă ni-i gândirea,
Pe un drum cu atâtea curbe,
Încotro se duce omenirea?

Nu-i loc, n-avem nici timp,
Pentru aceasta întrebare,
Mândria, știința și tehnologia,
Încotro ne-or duce oare?

Valorile în lume aranjate,
Nu mai sunt cum erau odată,
O nouă ordine le-am dat,
Cu susu-n jos le-am răsturnat.

În degetul cel mic de la picior,
Cuprinsa-i toată știința,
Un stick pui în calculator
Și îți faci pe loc voința.

Am vrea să-L controlăm,
Chiar și pe Dumnezeu
Și frâiele din mână să-l luam,
Că doară n-o fi chiar așa de greu.

Când poți conduce un popor,
Un neam, o țară...uau, ce tare!
De ce nu și pământul tot,
Apeși doar un buton și dai o resetare.

De ce să nu poți oare tu,
Om mândru și pervers,
De ce să nu poți tu conduce
Întregul univers?

Cornelia Todea,
Biserica "Noul Legământ Târgu-Mureș"

-Nu poți! Îți pierzi doar vremea,
Îți pierzi doar vremea cu-ncercarea,
Căci ai greșit, nu-i asta calea,
Adevărata cale-i închinarea!

**Isus, El este Ușa,
El este Calea, Viata, Adevărul,
Dar tu i-ai aruncat mănuașă,
Și-ai început cu El duelul.**

Apleacă-te și ia de jos mănuașă,
Cât mai e timp de plecaciune
Și cât mai e deschisa ușa,
Și, de nu vrei, sa arzi ca un tăciune.

Întoarce-te cu fața spre Isus,
Și arunca peste cap mănuașă,
Privește doar spre cer, în sus,
Și lasă-n urma ta cenușa.

Te înrolează-n oastea Lui,
Că a Lui e biruința!
Nu pune arma-n cui,
Căci El dă și puterea și voința.

Te luptă dar lupta cea bună,
Căci asta-i viata, e o luptă!
Dar la sfârșit e și-o cunună
Și o răsplată, ce te-așteaptă.

Echilibrul

- cea mai delicată și fină provocare a mea

Am o listă lungă cu provocările unei femei creștine din ziua de azi însă, pentru mine, cea mai fină și delicată provocare este aceea de a rămâne în echilibru.

Echilibru atunci când viața nu mai este așa de roz, după cum am desenat-o în mintea mea.

Echilibru atunci când pământul se surpă sub picioare.

Echilibru atunci când plouă torențial, tună și fulgeră cu vești, situații și răutăți.

*Echilibru când vin valuri din toate direcțiile.
Echilibru când Dumnezeu parcă tace.*

Am înțeles destul de greu că Dumnezeu nu trebuie să urle mai tare decât orice furtună din viața mea doar ca eu să îl aud și să îl simt. Am înțeles că atunci când pământul vrea să se surpe, trebuie să stai nemișcat și să nu faci mișcări bruște sau să te agiți.

Am înțeles că atunci când plouă torențial trebuie să stai sub cel mai apropiat adăpost o vreme și nu să fugi neapărat până acasă. Am înțeles că atunci când vin valuri agitate trebuie să îmi amintesc cum fac cei de la surf și se ascund cumva sub val și nu se izbesc direct în el.

Am înțeles că Dumnezeu nu tace, e doar prea multă gălăgie în jurul meu și nu-L mai aud. Pentru că El e un susur blând și nu urlă la noi când vrea să ne zică ceva.

Acest echilibru încerc să-l caut zilnic în orice situație. După cum bine știm: dacă nu pedalăm constant, putem cădea de pe bicicletă. Așa că tehnica echilibrului încerc să o exersezi zilnic. A fost greu să găsesc însă un echilibru în ce privesc relațiile. Și încă mai este. Pentru că atunci când e vorba de oameni, nu mai este chiar atât de ușor să iei decizii. Undeva în inima mea există acea inocență care crede că poți avea relații frumoase cu oricine, atâta timp cât ai intenții frumoase și bune. Ca și când aștepti ca leul flămând să nu te mănânce, doar fiindcă tu, chiar dacă ești flămând, nu ai de gând să îl mănânci.

Mi-am conturat câteva principii și în această categorie, însă nu pot zice ca am găsit acel echilibru, pentru că iubesc oamenii și pentru că îmi e greu să înțeleg faptul că unii se pot afla într-un întuneric atât de obscur încât să se poarte atât de straniu.

Cel mai greu mi-a fost să relaționez cu anumite persoane care își imaginează că sunt creștine sau doar se numesc așa. Și nu e treaba mea să judec și să corectez pe nimeni, însă când roadele lor sunt amare și acre, trebuie să înțeleg faptul că, dacă își pun numele de creștin, nu înseamnă că și sunt. Ce m-a ajutat să pot face această diferență a fost exemplu lui Isus care a fost tranșant cu fariseii, zicându-le lucrurile clar în față, deoarece știa că inima lor nu este sinceră. Așa că aleg în mod intenționat să las aceste persoane în mâna lui Dumnezeu și să facă ce vrea El, cum vrea și când vrea (pentru că la urma urmei sunt ai Lui nu ai mei, nu?).

Am găsit și o altă categorie de oameni, care sunt sinceri și doritori să facă binele, doar că uneori mai greșesc. Cu ei mi-a fost cel mai greu de stabilit o relație pentru că nu știam prea bine cum să-i privesc. Până într-o zi când curățam cartofi și mi-am dat seama că aproape din orice produs mâncăm, aruncăm ce nu e bun și folosim doar ce avem nevoie și e comestibil. Aveam în minte imaginea în care mănânci doar miezul din semințe sau roșiile fără frunze, ceapa fără cozi, fructele fără sămburi și exemplele sunt câte vreți. Așa că am aplicat acest gând și în cazul oamenilor. Să iau doar ce e bun de la ei.

Mi-a fost greu să înțeleg că omul este păcătos și chiar dacă s-a pocăit și încearcă să trăiască o viață după voia lui Dumnezeu, asta nu înseamnă că este perfect.

Prin urmare, pentru mine, relațiile se împart în 3 mari categorii:

- 1. relațiile unde pot oferi și unde pot să fiu de ajutor pentru alții;**
- 2. relațiile unde pot primi și de unde eu pot crește;**
- 3. relațiile care îmi risipesc tot ce am mai frumos și din care trebuie să ies.**

A treia categorie este cea mai delicată, pentru că uneori aștept prea mult până să înțeleg acest lucru. Este o reală provocare să accept faptul că, dacă renunț la o relație care provoacă mai mult rău decât bine, nu înseamnă că renunț la acea persoană, ci doar că este o perioadă, lungă sau scurtă când nu mai există nimic constructiv.

Alegând să mănânc în fiecare zi sănătos, să fac mișcare, să îmi umplu mintea, inima și sufletul cu tot ce e frumos și ziditor, să investesc în oameni, mă ajuta să înțeleg pe deplin acel verset: „Eu mă culc și adorm în pace, căci Tu Doamne mă veghezi.”

O altă modalitate de a găsi echilibrul se referă la faptul că ne-am făcut un bun obicei să ne amintim toate lucrurile frumoase de peste zi. Uneori le scriem și le adunăm într-un borcan numit oficial: „Borcan cu mulțumiri”. Ne place să-l mai deschidem câteodată să revedem bucurii mai vechi de care am și uitat. Alteori le amintim la rugăciunea de seară. Și nu o dată ne-am mirat cu câte bunătăți ne-a bucurat Dumnezeu inima, bunătăți pe care le-am fi trecut altfel cu vederea.

Cel mai frumos și pătrunzător sentiment este cel al rugăciunilor nerostite. La urma urmei, cum ar suna o rugăciune ca următoarea: „Doamne, ce aş mânca niște semințe, sau un pepene galben, sau struguri, sau chipsuri Chio, sau niște lubeniță, ori un meniu de la McDonald's...”

Și am mai avut fiecare câte o poftă din când în când. Era doar așa un moft, să zic, însă doar ce terminam de gândit, că le aveam efectiv la ușă, de la persoane total diferite care nici măcar nu se cunoșteau între ele. Nu toate o dată, ci așa pe rând, în funcție de cum veneau poftele..)

Și recunoștința noastră a crescut considerabil față de acest Dumnezeu care ne răsfăță și e atât de atent la detalii. Acest lucru ne-a dat mare încredere și curaj să privim cu liniște și situațiile poate mai grele din viața noastră la care nu vedem vreo rezolvare.

Și astfel mă trezesc 99% din dimineți cu acea putere care mă face să mă ridic în fiecare zi plină de putere, energie, curaj, dragoste și foarte multă bucurie. Bucurie că în fiecare zi Dumnezeu își înnoiește bunătațea față de noi. Bucurie că e un Tată care privește spre noi cu atâta gingășie și satisfacție. Împlinire că dragostea Lui e atât de molipsitoare și sădește adânc în inima noastră dorința să fim și noi ca El.

Iar diferența de 1% o rezolvăm cu cafea bună și o listă frumoasă și lungă, cu mici proiecte care ne antrenează mintea spre a face ceva constructiv.

Fie ca dragostea Lui să copleșească inimile fiecăreia dintre noi și, indiferent de orice tsunami, vine în viața noastră. Să rămânem neclintite în mâna Celui care ne iubește cu o dragoste pură și desăvârșită.

Ne putem clătina, dar să nu ne smulgem din brațele Lui, ca un copil mofturos ce se trăneste pe jos în magazin fiindcă părinții nu au cumpărat Red Bull, țigări sau alte lucruri dăunătoare.

Putem scăpa câte o lacrimă. Bine... Hai, două, trei, dar să nu facem din ochii noștri niște smiorcăiți ce plâng din orice.

Să ne odihnim când am obosit, dar să nu lenevim invocând mereu scuze că nu mai putem.

Eu fac din asta o alegere zilnică pentru că dă sufletului meu putere și energie, la fel cum mâncarea dă trupului meu o altfel de putere și energie.

**Diana Ștefănescu (foto),
Biserica "Făclia", Cluj-Napoca**

Talantul

*Mă iartă, Doamne, am tănuț
Nepăsător, talantul...
Cu huma rea l-am învelit
Și-am așteptat un altul...*

*L-am dezgropat apoi, aflând
Că ceri despăgubire;
Dar l-am găsit plin de pământ
Și învechit de zile...*

*O, iartă-mi nepăsarea grea,
Destul am lăncezit în ea!
Vreau să păzesc ce Tu mi-ai dat
Și să lucrez cu Tine neîncetat...*

*Mai suflă, Doamne, Duhul Tău
Pe inima-mi trudită,
Și pune-Ți iar pecetea Ta
Pe slova ofilită!*

*Ca versul meu să fie viu
Și inspirat din Tine,
Cu-al Tău condei, mereu să scriu
Și-n zâmbet și-n suspine...*

Lidia Duciuc

Pandemia o binecuvântare ascunsă

Este o nebunie ce urmează să spun, dar acesta pandemie parca este un răspuns la rugăciunile mele.

Mă refer la ceea ce s-a întâmplat în casa mea. Familia noastră s-a unit mai mult ca oricând, timpul petrecut împreună toți patru a avut altă calitate. Soțul meu s-a lăsat de fumat după 38 de ani de dependență, mi-am perfecționat un dar de care nu eram conștientă și anume de a face prăjituri, iar copiii noștri s-au apropiat mai mult de Dumnezeu ascultând mai mult decât de obicei cântece creștine.

Ne-am mutat din București la țară pentru a începe o lucrare cu copiii (profeție spusă acum 5 ani și împlinită în pandemie), soțul meu s-a bucurat din plin de pasiuni noi cum ar fi tâmplăritul și multe altele. Am știut că viața noastră s-a aliniat la planul lui Dumnezeu, ceea ce ne aduce o odihnă și o pace incredibilă. O replică dintr-un film spunea: **"Dacă crezi doar ce vezi ești un om terminat!"** Da, traversăm o perioadă nouă și neînțeleasă pentru foarte mulți. Atenție! Traversăm ...nu stăm. Dar și asta ține de alegerea noastră.

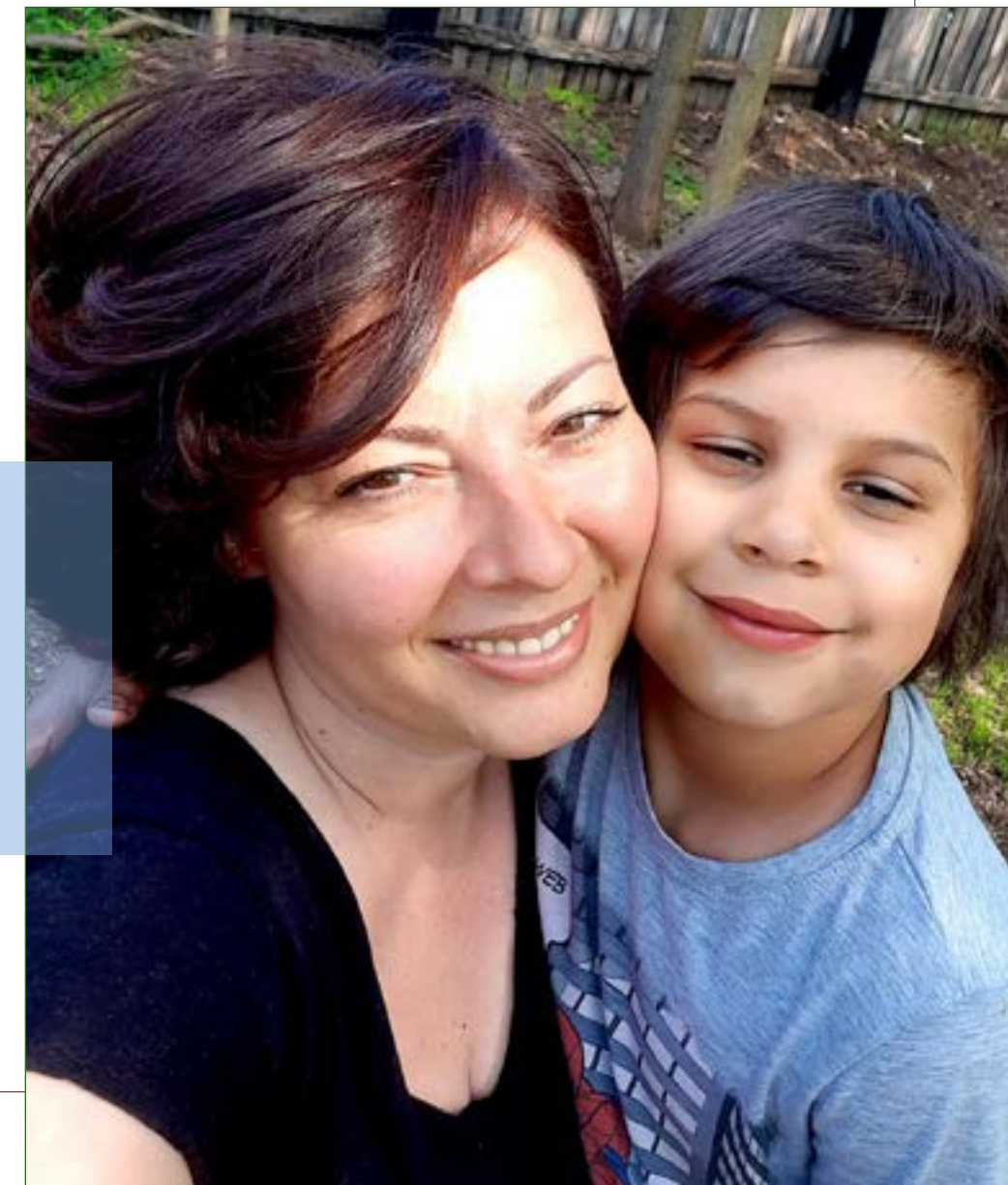
Statul împreună atât de mult în această perioadă, cu sau fără copii poate fi comparat cu unul din cele patru anotimpuri pentru viața noastră. În acest sezon am smuls și tăiat, am curățat și plantat mai mult ca niciodată. În mine, în relația noastră, în relația cu copiii, dar și cu cei apropiați. Așa cum spuneam, pentru noi a fost un sezon bun, căci știm că la vremea potrivită vom aduce rod.

Am înțeles un lucru foarte important în înaintarea noastră individuală, dar și ca familie... ca poți alege în ce anotimp să fii!

Dar un ciclu nu este complet dacă nu treci prin toate anotimpurile. În momentele în care mi-a fost greu, în care nu știam cum să mă raportez la situația prin care treceam, îl întrebam pe Dumnezeu: **"Cine ești acum?"**.

Cum să mă raportez la Tine? Ce vrei să fac sau ce vrei să faci? Și simțeam că este sezonul în care El este Olarul și eu lutul. Asta îmi aducea eliberare. Am avut încredere și speranța în cuvântul Lui! Am refuzat categoric să las ca acest anotimp (să-i zicem o toamnă capricioasă combinată cu un început de iarnă geroasă), să devină unul cu urmări dezastruoase. Este scris ca: "toate (și bune, și rele) lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu" Rom.8:28 IL IUBESTI TU PE DUMNEZEU?!

Loredana Marin (foto)

Ieșirea din confort, o provocare

**Domnul e cu noi.....
Lucrător, Ajutor,
glorificat să-I fie Numele!**

Confortul este iubit, apreciat, dorit, este ceea ce ai dobândit, este siguranță și certitudine. Orice „evadare” din universul „safe”(sigur) presupune o luptă, o renunțare, astfel că...nu e ușor, dar, întotdeauna, înainte de a avea ceva nou, trebuie să lăsăm în spate ceea ce este vechi. Vechiul nu înseamnă „rău”, ci poate ceva care nu mai merge, care stă pe loc și te ține în loc.

Dar, de ce ar trebui să mișcăm lucrurile? De ce ar trebui să ieșim din căldura siguranței, a confortului și să ne războim mereu cu viitorul necunoscut? Pentru că așa am fost creați, să înaintăm, să „ne căutăm” limitele, să intrăm în oportunitățile care au fost create pentru fiecare dintre noi într-un mod unic, irepetabil. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele (Efeseni 2:10)”. Dumnezeu are un scop pentru viața noastră; un destin pe care El l-a creat. Nu putem intra în „faptele bune” pe care El le-a pregătit pentru noi, dacă stăm pe loc. De multe ori am auzit expresia „Dumnezeu își va împlini planul cu privire la viața mea”, dar oare e adevărat? Va face El totul și eu voi asista ca un spectator la filmul vieții mele? Eu ALEG, eu DECID dacă sunt sau nu partener cu Dumnezeu în planul vieții mele (1 Corinteni 3: 9-15 „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.) Problema este că decizia mea de a fi lucrător presupune muncă, presupune ieșirea din confortul meu, care mi-e atât de drag...

Dumnezeu dorește ce este mai bine pentru noi. El este designerul care a pus în mine abilități și calități unice. Eu sunt o operă de artă.....în devenire. Fiecare zi mă poate duce către desăvârșire, fiecare moment al vieții mele, cu fiecare alegere mă propulsează înainte, înapoi sau ,poate, mă ține pe loc.

Am întâlnit multe persoane în viața mea care își proclamau limitele și neputințele ca pe niște bariere de netrecut. Își clădeau ziduri în propriile vieți și fiecare alegere era o cărămidă care îngroșa aceste ziduri.

Nu vedeau nicio ieșire și, cu timpul, nu mai doreau o ieșire. Se uitau cu invidie sau resemnare către ceilalți și spuneau că timpul lor a trecut, că viața e dusă, că așa le-a fost scris, sau că alții sunt de vină.

Provocările pe care Dumnezeu ni le scoate în cale sunt lupte cu noi înșine și Domnul dorește ca noi să „cucerim” fiecare deal și vale a vieții noastre, fiecare aspect: familie, relații, profesie, idei, gânduri, copii, educație, credință.....ORICE este viața noastră. În fiecare aspect al vieții există provocări; nu există oameni care să nu aibă provocări în viață.

Ca orice om, am fost provocată de multe ori la schimbare și nu întotdeauna am dorit să plătesc prețul. Într-un final de an, m-am gândit mai atentă la unele aspecte din viața mea și mi-am dat seama că unele necesitau îmbunătățiri.

Am analizat foarte atentă modalitatea mea de relaționare cu ceilalți și am realizat că, în ciuda faptului că eram o persoană sociabilă, aveam idei preconcepute, generate dehabar nu am de ce! Aveam un set de valori, pe care le credeam „literă de lege” și care, în opinia mea, erau obligatoriu aplicabile TUTUROR. Trebuia să gândești într-un fel, să faci lucrurile într-un fel și atunci te calificai, primeai viză în universul meu limitat și exclusivist...

Așa că, pentru prima oară în viața mea, la 50 de ani (cam mult timp am așteptat.....), voi să nu faceți ca mine!) m-am gândit că POATE am niște

idei preconcepute, că POATE nu am întotdeauna dreptate, că POATE nu am întotdeauna ultimul cuvânt, că POATE, uneori, ar trebui să încerc lucruri noi! Am întors lucrurile pe toate fețele și m-am gândit să fac niște schimbări, să fac lucrurile enumerate din altă perspectivă, să mă gândesc că ar putea exista un „mai bine”.

Alegerea mea a fost una inspirată, astfel că am văzut că schimbările și la 50 de ani sunt bune și foarte bune și, ca rezultat, relațiile mele au luat o altă turnură, s-au îmbunătățit. Această experiență mi-a confirmat faptul că ieșirea din confort este o alegere, schimbarea vine de la MINE!

Domnul e cu noi..... Lucrător, Ajutor, glorificat să-I fie Numele!

**Daniela Bartuș,
Biserica “Noul Legământ”, Târgu-Mureș**

PACE versus ANXIETATE

"Orice răspuns al nostru la situațiile vieții este o reacție a fricii sau a dragostei"

Introducere

Biblia ne vorbește cel mai des despre frică, sintagma: „Nu te teme...” atenționează despre tactica cel mai des folosită de cel rău și anume de a fi atacați cu frică. De fiecare dată, când crezi o minciună a celui rău, nu faci decât să-l împrumutăm în viața ta. Dar, de fiecare dată, când ni se spune să nu ne fie frică, nu suntem acuzați, ci ni se oferă parteneriatul pe care îl facem în a alege prin credință. Harul oferit de Dumnezeu, ne împrumută să biruim orice lucru care încearcă să ne stăpânească. 2 Timotei 1:7 vorbește despre faptul că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci ne-a dat un duh de putere, de dragoste, o minte echilibrată, disciplinată și de autocontrol (spune una din traduceri AMP).

Frica încearcă mereu să te convingă că este adevărat ceea ce îți insuflă ea. Deși tindem să uităm sursa alegerilor noastre, crezând că ele sunt rezultatul circumstanțelor, totuși izvorul alegerilor vine din frică sau din dragoste. Analogic, Apostolul Iacov spune că sursa vorbelor noastre sunt un izvor de apă dulce sau amară. Aleg ceea ce îmi insuflă frica sau aleg parteneriatul cu Dumnezeu și ceea ce îmi spune El?

Cu cauză sau fără cauză, anxietatea devine una dintre bolile secolului alături de prietena ei, depresia. Nu alege momentul sau persoana potrivită. Dimpotrivă, unii dintre oameni cei mai energici și puternici se pot confrunta cu aceste probleme. În ultimii ani, am citit cărți despre mărturiile unor lideri creștini (apostoli, păstori), care s-au confruntat cu bolile mintale și care au demascat acest stigmat dăunător întâlnit în lumea creștină. Oare ne-am pierdut credința sau nădejdea de ne confruntăm cu aceste probleme? Sau de ce ne poate lovi? Multe întrebări ne țin în tăcere, vină, rușine, de altfel sunt toate prejudecăți care stigmatizează aceste tulburări.

Uităm că suntem trup, suflet și duh. Fiecare componentă a noastră, are nevoie de grijă, atenție, sănătate.

Negarea problemelor, nu duce decât la accentuarea lor, iar în cazul problemelor emoționale/mentale avem nevoie de ajutor. Este greu să răzbești de unul singur, când te confrunți cu tulburări de anxietate.

Hai, să dăm măștile jos și să vedem ce spune Biblia. Pavel s-a confruntat cu situații foarte dificile și în una dintre scrisorile lui spune ca nu crede că va scăpa. Era descurajat și deznădăduit, lipsit de orice speranță, la un moment dat. Isus, de asemenea, s-a confruntat cu multe stări de descurajare și tristețe profundă, tocmai pentru a releva natura umană. Nu poți acuza, judeca sau clasifica o persoană doar dacă a trecut sau trece printr-o anumită situație.

Repere clinice

Ce este anxietatea?

O emoție normală, este reacția creierului tău la stres, care alertează potențialul pericolului. Fiecare persoană se simte anxioasă acum și atunci. Poți să te simți anxios când apare un test, o problemă la muncă sau când ai de luat o decizie importantă. Ocazional anxietatea este acceptabilă. Dar, tulburările de anxietate sunt diferite. Ele reprezintă un grup de boli mintale care cauzează constant frică, agitație și o anxietate care te copleșește. Această tulburare îți cauzează o capacitate redusă sau incapacitate de a munci sau învăța, o evitare a interacțiunilor sociale, diverse simptome care înrăutățesc calitatea vieții.

Voi aminti câteva tipuri de tulburări de anxietate: anxietatea generalizată (anxietate excesivă, ireală când te simți îngrijorat și tensionat fără un motiv anume), tulburări de panică (atacuri de panică, transpirații excesive, palpitații, simptome asemănătoare cu atacul cardio-vascular), anxietate socială (te simți și îngrijorat de contactul social), fobii de obiecte, situații, animale, agorafobia (fobia în interiorul magazinelor, avioanelor, mijloacelor de transport), anxietatea de separare

(copiii mici când sunt despărțiți de cei dragi), mutism selectiv (copii care nu vorbesc decât acasă), anxietate indusă de medicamente.

Simptome ale tulburării de anxietate se referă la stări de îngrijorare sau frică excesivă. Acestea provoacă dificultăți de respirație, somn, concentrare, atenție, gură uscată, greață, mușchi tensionați, amețală, te gândești mereu și mereu la aceleași probleme, o stare de frică de anumite situații și obiecte care determină evitarea lor.

Dar ce anume cauzează această tulburare? Ea este cauzată de factori biopsihosociali în combinație cu o vulnerabilitate genetică, care interacționează cu situații, stress, traume care duc la declanșarea acestei tulburări.

În această fază, trebuie să consulți medicul psihiatru și psihologul clinician/psihoterapeutul pentru un tratament adecvat. Menționez necesitatea evaluării de către un specialist când te confrunți cu tulburări din sfera bolilor mentale. Dacă în momentul când avem o problemă fizică ne adresăm specialiștilor, tot așa de important este să apelăm la persoane care ne pot da un tratament competent.

Dr. Leaf Caroline - un renumit neurolog cercetător creștin - spunea că avem nevoie de 63 de zile pentru a crea căi neuronale noi, atunci când frica te ține în durere mentală.

E nevoie de multa muncă, perseverență și răbdare pentru a reconecta căile neuronale în vederea sănătății mintale. Proteinele se zidesc și cresc în timp ce tu auzi, te hrănești cu lucruri ale credinței și care produc energie. Dacă noi simțim mereu amărăciune, tristețe, frică nu facem decât să omorăm anumite conexiuni din creierul nostru, iar apoi consecințele nu vor întârzia să apară: anxietate, depresie, boală.

De aceea, este foarte important procesul de înnoire a minții, prin care curățăm gândurile negative în fiecare zi și ne hrănim cu gânduri ale credinței.

Așa cum trupul nostru are nevoie de îngrijire și curățare și mintea noastră trebuie să fie curățată de orice gând rău care este toxic pentru noi.

Aplicație

Unul dintre lucrurile furate din inima noastră în aceste tulburări mintale este pacea. Treptat și sigur, suntem lipsiți de pace: nu mai suntem siguri dacă vreodată va fi restabilită sănătatea noastră mentală, iar acest lucru ne face să credem că suntem într-un loc fără adăpost, fără ancore. Pacea din inima noastră este înlocuită cu frica, care ne paralizează. Biblia ne îndeamnă să îl iubim pe Domnul Dumnezeu nostru cu toată inima, sufletul și mintea noastră. Pacea perfectă care este Isus, este stabilită în inima ta, indiferent de circumstanțele cu care te confrunți. Dacă noi ne bazăm pe Isus, ne lăsăm în brațele Lui în situațiile cele mai dificile, în ziua testului atitudinea noastră vorbește despre ceea ce am zidit în interiorul nostru, ce principii am stabilit în viața noastră. Este o cale de a intra și de a ieși din situațiile cu care ne confruntăm conform 1 Corinteni 10:13.

Isaia 26:3 spune că Domnul îl va ține în pace perfectă pe cel ce se încrede în El. Traducerea originală vorbește despre pace -pace ca o repetiție- care comunică intensitatea acestei stări. Hai, să ne gândim, noi mamele, cum ne liniștim copiii care plâng sau cum îi alinăm, într-un limbaj universal...sssshhh. Să vedem cum intenționează Dumnezeu să ne liniștească? Cuvântul Lui vorbește despre faptul că El este aici, cu noi, ne susține cu pace, ne dă confort, este aproape de noi în orice situație am fi. El ne asigură mereu și mereu prin Duhul Sfânt, că nu ne va părăsi, ne va călăuzi mereu, ne va îndruma pașii, ne va ajuta să depășim orice situație. Cuvântul Lui Dumnezeu este plin de promisiuni minunate, dragostea alungă frica și, atunci când avem partașie și suntem umpluți de dragostea Lui, prezența Lui aduce eliberare și restartează în gândurile și inima noastră, Pacea. Ioan 16: 33: „V-am spus acestea ca în mine să aveți Pace. În lume veți avea necaz, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”, ne dă multă speranță că noi putem birui, pentru că El a biruit.

Câteva recomandări zilnice:

- meditează la adevărul conținut de cuvântul Lui Dumnezeu.
- comunică cu cei apropiați și cere-le suportul în rugăciune
- informează-te despre această tulburare și implică-ți partenerul
- ține-te de planul de tratament
- nu consuma alimente cu cafeină
- manâncă sănătos și fă exerciții fizice
- învață cum să te relaxezi
- fă-ți rutina de somn corect
- păstrează un jurnal
- ține sub control gândurile negative
- stai aproape de familie, prieteni, comunitatea creștină
- caută suport: vorbește cu consilierul/terapeutul tău
- confruntă situațiile care îți provoacă anxietate.

Cristina Ciurariu-Gliga

Psiholog clinician, lucrează de 18 ani cu copii, tineri și familii vulnerabile. În ultimii 10 ani, pe lângă profesia de psiholog, creează programe educaționale creștine pentru comunitățile aflate în dificultate. Criscg73@yahoo.com

Provocările vieții, biruințele lui Hristos!

Această deviză a însoțit mereu familia mea, ori de câte ori aveam de trecut prin probleme și necazuri, care păreau fără rezolvare în ochii noștri. Așa am trecut prin viață biruitori, încredințați fiind că Cel ce cunoaște totul, cunoaște și problema noastră și la timpul potrivit va aduce rezolvarea.

Ma numesc Munteanu Floreta Otilia născută în 1964. Am crescut într-o familie creștină alături de alți 2 frați și o soră, părinții fiindu-ne un adevărat exemplu de credincioșie și temere față de Dumnezeu. Sunt mama a doi copii minunați Andrei și Anca care-mi sunt o binecuvântare în viață.

Provocările vieții, biruințele lui Hristos! Din anul 1995 sunt numai împreună cu ei, căci, în urma unui accident naval, soțul meu a fost dat dispărut. Acest incident ne-a schimbat radical viața și, totodată, ne-a făcut să înțelegem cât de minunat este Dumnezeu și felul cum lucrează El în viața noastră, ca un tată iubitor căruia îi place să ne poarte de grijă.

Viața nu ne este ușoară și nu ne sunt rezervate numai bucurii și fericire, deoarece, tot în urma acestui accident, am rămas cu probleme grave de sănătate (cancer tiroidian cu metastază, diabet cu insulină și diverse complicații la inima și în tot organismul), dar Slavă Domnului că El are control la toate, chiar și la mecanismul trupului meu. În anul 1997 Domnul Dumnezeu a îngăduit să fiu vindecată de acest cancer. Totodată, viața de misiune și disciplină cu Hristos mi-a adus sănătate și multe împliniri.

Sunt absolventă a Facultății de Psihosociologie Asistență Socială din 2008, am absolvit și cursurile Colegiului Biblic de Evanghelizare și Misiune Dodrogea în 2000 și, de scurtă vreme m-am întors din sesiunea de „Provocare La Misiune Moldova

2011(OM)” unde am practicat 3 luni. Am lucrat ca și coordonatoare de proiect social cu copiii străzii și familiile necreștine pe lângă Biserica BETEL Constanța, 2001-2006. Slujesc, când sunt acasă și pe lângă biserică împreună cu câteva surori în trei proiecte anexe evanghelizării (vezi mai multe pe fotografii <http://castigasuflete.wordpress.com>)

Misiunea o consider ca o oportunitate de a fi Mâna Lui Dumnezeu printre oameni și pentru aceasta Îi mulțumesc Domnului. Ce credeți? A meritat oare să merg în misiune? Da, a meritat! Este minunat să trăiești alături de inima lui Isus, să fii Mâna întinsă a lui Isus pentru cel singur, trist, părăsit, bolnav, neputincios și să-ți implicii viața în nevoile lui, ca să-l faci fericit. Chiar dacă este greu și deseori ești refuzat, respins sau nu poți să realizezi împlinirea dorințelor, mulțumește-l cu mai multă bucurie lui Dumnezeu pentru că ai încercat să fii un ucenic ascultător. Greutățile și problemele care se văd pe fețele oamenilor sunt inferioare Slavei Domnului, în inima care îl primește pe Isus ca Domn și care se încălzește de dragostea Lui. Biblia spune despre noi creștinii că, dacă Îl iubim pe Hristos, păzim poruncile Lui.

Doresc ca fiecare din noi să fie răsplătit pentru strădania lui de a-L mărturisi pe Hristos. Să mă ajute Dumnezeu să trăiesc și să duc la îndeplinire faptele bune care mi-au fost rânduite să umblu în ele pentru Slava Lui! Amin!

Vindecarea mea...

Cercetarea Domnului începuse încă cu un an înainte, când strigam către El să ies din rutina religioasă și să-l cunosc așa cum auzisem de la părinți. El care ne cunoaște gândurile și ne ascultă rugăciunile va face întocmai. Am avut o perioadă de binecuvântare și belșug și credeam că mi se cuvin toate pentru că sunt copilul Domnului, dar aceste lucruri au făcut ca viața mea în prietenie cu Hristos să fie în regres.

Soțul meu refuza să meargă la Biserică sub diferite pretexte și astfel, încetul cu încetul, ca să fie pace, s-a stabilit între noi tăcerea și lipsa de părtășie cu Domnul. Părea că nu se întâmpla nimic, ba încă binecuvântările sporeau și am primit în urma rugăciunilor și cu ajutorul Domnului chiar și o locuință după 10 ani de plâns și strigat pentru această nevoie. În acest an, după ce am primit locuința, am fost promovată ca și metrológ verificador peste toate aparatele dintr-o centrală termică. Viața mea nu era plăcută Domnului și începusem să fac și fapte despre care știam că sunt păcate în Fața Domnului. Păcatele aveau scuze, de fapt minciuni care îmi spuneau că toată lumea „se servește” (fură) și, de ce să nu iau și eu că și eu am nevoie... Pusesem poziția soțului meu mai presus de Dumnezeu și îl iubeam orbește. Rezultatul a fost trezirea într-un pustiu fără pace, liniște, armonie, nesomn și, mai tarziu, boală și necazuri.

Totul a început cu circa 17 ani în urmă când, în urma unui accident naval, soțul meu a fost dat dispărut. Am rămas singură cu doi copii minori, un băiat de 11 ani și o fetiță de 7 ani. După acest necaz, peste mine s-a abătut o boala cumplită numita diabet – ca șoc, în urma căutărilor disperate de a afla și de a da de soțul meu. L-am iubit tare mult și nu voiam sub nici o formă să-l pierd. Credeam că viața fără el nu are sens.

La scurt timp, pentru că nu mă împăcam cu gândul dispariției sau morții, în luna noiembrie 1995, am fost internată de urgență sub regim special la secția de endocrinologie.

„Dacă Dumnezeu este pentru noi,
cine va fi împotriva noastră?”
Romani 8: 31

Deoarece lucrurile progresau înspre rău am fost trimisă de urgență la Spitalul Parhon București, unde am fost internată ca prin minune fără programare (nu mai erau locuri) spre a fi operată de cancerom tiroidian cu metastază. Dumnezeu cunoștea viața mea, mă cunoștea și pe mine din pruncie și încerca să bată, să bată iar la inima mea, să înțeleg voia Lui, dar atunci eu nu doream nimic decât moartea. La fel cum scrie în Psalmul 23, Dumnezeu ca un Bun Păstor îmi purta de grijă.

Lucrarea lui Dumnezeu a fost minunată deoarece fără bani, fiind singură, eram în spital în fața medicului care mă întreba nedumerit de ce nu mi-am făcut programare din timp și ce caut la el pe secție fără să-l cunosc și fără să am o discuție în prealabil cu el. Înainte de a intra la cabinetul dumnealui, fiind pe hol, în așteptare, am izbucnit în plâns și am început să mă rog Domnului, să-mi arate calea.

Ochii îmi erau plini de lacrimi, sufletul era îndurerat pentru faptul că eram singură, fără soț sau familie, fără bani, în fața unui om care putea să-mi facă bine sau nu.

După o întreagă discuție de respingere din cauza internării, am ajuns la o înțelegere cu , să rămân internată și în caz de neprezentare a vreunui pacient pentru operație, să mă bage pe mine.

Nu intervenția mea sau a banilor, a înmuiat inima acestui medic, ci prezența Lui Dumnezeu alături de mine, decizia Lui de a mă salva.

Sederea a fost lungă și grea... Tocmai pe data de 19 decembrie 1995 am fost programată forțat. Se gândeam că lucrurile se vor agrava dacă mă vor lăsa după 10 ianuarie. A fost o operație foarte grea, deoarece nodulii canceroși erau mici și împrăștiați în tot gâtul. Mi-a fost extirpată glanda tiroidă împreună cu o mare parte din noduli. Adenomii se întindeau ca o caracatiță și spre inimă, plămâni, cap – deci a trebuit să facă și o intervenție pe gât în partea stângă.

După operație diagnosticul a fost confirmat, cu toate acestea nu am crezut nicio secundă că este real, aveam impresia că nu mi se poate întâmpla mie...Despre diagnosticul acesta eu nu am avut cunostință decât în momentul externării când a trebuit să merg la secția nucleară a Spitalului pentru programare la radiații cu ioni. Eram cel mai grav caz întâlnit până atunci de medicii de la secția nucleară – și s-a cerut să vorbească cu medicul care m-a operat, eventual pentru o a doua intervenție.

Afirmația medicului care m-a operat a fost ca nu mă mai poate opera, căci el a făcut tot ce a putut. Am fost programată pentru luna Martie 1996 la doza cu ioni radioactivi.

Situația era din ce în ce mai grea. Am fost pensionată pe caz de boală, despre soț nu știam nimic și nu aveam nici un venit. Dintr-o dată prăbușirea mea a fost grea și aproape fără drum de întoarcere. Singura cale era pocăința, dar nu vedeam că sunt păcătoasă și mă întrebam de ce trebuie să mă pocăiesc.

Am dorit să mor, nu-mi doream să trăiesc căci s-au abătut multe probleme peste viața mea și parcă nu puteam să le duc. Nu cunoșteam Planul lui Dumnezeu, cu toate că deseori El îmi vorbea în Cuvântul Său, despre vindecare și salvare.

În anul acela fusesem internată de două ori și doctorul de la secția nucleară era îngrozit pentru că nu se vedea nici o ameliorare. În luna august 1997, la o nuntă, primisem o invitație la o conferință cu femeile la Ploiești. Eram foarte bucuroasă de invitație, dar urma să mă rog Domnului pentru bani și dacă trebuia să merg. Soția păstorului îmi dăduse invitația și mă avertizase oarecum de conferință asupra învățăturilor cât și a faptului că rugăciunile prin punerea mâinilor pot transmite diferite duhuri care îți poate face mai mult rău.

Cu ceva timp în urma, circa o săptămână, am avut ocazia să cunosc o sora de peste 80 ani. Locuia în preajma mea cu casa și deseori se făceau rugăciuni în casa ei.

La un drum spre poștă m-am întâlnit cu o soră care mă ajuta la curățenie și mergea la rugaciune. Insistența ei de a merge în acel loc, cu toate că nu vroiam să afl nimic de la Domnul prin gura unui om a lui Dumnezeu, a fost mare și totuși m-am dus. Eram foarte confuză și singură. Nu vroiam să mă năucesc cu mii și mii de gânduri poate noi pe care mă gândeam că le voi primi.

Domnul mi-a vorbit printr-o vedenie - vedenia era adevărată întocmai cu viața mea. Datorită faptului ca Domnul a descoperit amărăciunea mea și boala, sora a cerut să ne rugăm în continuare pentru mine. La a doua vedenie Domnul îi descoperă că va veni soțul meu de la un capăt de pământ. Acest lucru îl credeam și eu în sufletul meu (că trăiește și se va întoarce) deoarece și mie personal, Domnul îmi vorbise lucrul acesta. Îmi era teamă să spun cuiva despre acest lucru, pentru că intrasem în vizorul multor oameni care mă priveau cu multe suspiciuni. Se mirau de felul cum îmi purta Domnul de grijă și aceste taine ar fi adus și o mai mare suspiciune. A sosit și ziua când am plecat singură la conferință pentru ca nu a vrut nici o sora să mai meargă. Abia acolo m-am întâlnit cu sora Maria Durduc lucrătoare cu surorile pe Alianța Evangheliei, care era din Constanta și chiar am fost cazate împreună. Încă de la înscriere am fost întâmpinată de multe surori care mă cunoșteau din toată țara de la alte conferințe și, la auzul problemelor mele de viață și sănătate, m-au întrebat de ce nu mă rog să fiu vindecată. Însă, din cauza faptului că rămăsesem singură, fără soț și bolnavă pe deasupra mă împiedica să cer vindecare de la Domnul, viața devenindu-mi un calvar.

Totuși, lucrurile parcă au fost aranjate altfel de cum am crezut eu, până și tema conferinței era astfel „Trebuie să trăim în mijlocul familiei noastre, ca lucrătoare ale Domnului, sănătoase, lucrând, spunând copiilor și celor care ne înconjoară despre Dragostea și Puterea lui Hristos de Izbăvire”. Auzeam aceste lucruri, dar parcă nu erau și pentru mine. Sora de cameră îmi spunea tot acest lucru: „Mama mea a fost vindecata de fibron uterin la o conferință la Arad.” Toata seara am vorbit de vindecare cu toate că nu doream să mă gândesc cum ar fi ca Domnul să se atingă și de mine.

A doua zi ne-am trezit, ne-am rugat și ne-am pregătit în grabă să mergem pentru că voiam să prind loc în primele rânduri, ca să pot fi atentă la mesaj. Era foarte mare aglomerație. Slujba a început normal cu timp de laudă și închinare. După primul mesaj s-a primit la amvon un bilet. Se dorea să se facă rugăciune pentru o soră de la Lugoj, care se afla internată de urgență la Timișoara, într-o fază avansată de boală. Apoi s-a făcut apel în Biserică dacă sunt surori bolnave de diverse boli grave, să ridice mâna sus. Apelul s-a făcut de 3 ori, după primele dați nu am ridicat mâna, dar la apelul al treilea am simțit cum mâna s-a ridicat.

Slavă Domnului că El nu ținea în seamă mândria mea de a trăi, nu-mai cu capul sus, dorința Lui era să fiu vindecată. M-am încredințat în Mâna Domnului, am cerut protecția Lui și am simțit cum spre mine s-au îndreptat 3 mâini. Un fior fierbinte din creștet până în picioare, m-a traversat apoi o mare bucurie m-a cuprins și în dreptul gâtului era o mișcare cu o mână interioara care curăța. Mișcarea era de la ureche pe partea stângă până la corzile vocale, în mijlocul gâtului. Această mișcare a ținut din ziua de Vineri dimineața până Luni dimineața continuu, ușor ca o adiere. Rugăciunea s-a sfârșit, a mai urmat un studiu apoi masa.

Credeam că nimeni nu știa ce am simțit eu. Bucuria era imensă și transformarea se vedea pe fața mea. Sora Ceuță, care mă cunoștea încă de la operație s-a gândit că poate vreau să mărturisesc ceva, de felul cum Domnul îmi purta de grijă. I-am spus că atunci nu pot spune nimic, dar voi încerca pentru serviciul de mâine. Nu aș fi vrut să spun nimic legat de ceea ce mi s-a întâmplat cu puțin timp în urmă, de vindecare. Credeam că sunt eu, responsabilă de ceea ce aveam și trebuie să aduc dovezi. Planul Domnului era altul. El a descoperit unei surori că cineva a fost vindecat și a simțit lucrul acesta. A întrebat în Biserică cine a fost vindecat. Prima reacție a fost să nu spun, dar nu am putut să neg. Mâna A ceea care îmi curăța gâtul mereu era o confirmare.

A urmat o mărturisire a ceea ce s-a întâmplat cu mine, apoi așteptam cu nerabdare ca zilele să treacă ca să pot spune copiilor mei, părinților și chiar tuturor pentru că ziceam: „dacă Domnul m-a lăsat să fac mărturisirea în Biserică, înseamnă că este adevărat. La întâlnirea cu comisia și cu medicul de la ionizări, nu se credea ca voi mai fi vindecata vreodată. Eram foarte înarmată să pot lupta împotriva diagnosticului și, la întâlnirea de la programare, eram dotată cu Biblie pentru medic, apoi am dăruit testamente asistentelor și bolnavilor. Încă de la început, le-am povestit ceea ce am simțit și că eu cred că sunt vindecată. Spre surprinderea mea nu a ținut cont medicul de spusele mele și tratamentul medical mi-a fost dat în continuare. Am primit doza radioactivă la fel, fără a mă putea opune. Nu știam ce să fac, am început să mă rog și răspunsul Domnului mi-a venit prin Psalmul 91:7-10. Am luat doza am făcut și scintigrama (analiza pentru confirmarea prezentei celulelor canceroase) care trebuie să fie negativă, să văd dacă se constată vindecarea. Scintigrama a fost pozitivă dar procesul de vindecarea începuse. În mijlocul gâtului chiar în zona corzilor vocale nu mai aveam cancer pe o porțiune cu diametru de 5 cm.

A fost o mare surprindere pentru toți, dar începusem să am îndoieli. Am mai luat de atunci doze, cu ioni radioactivi valori mici de testare, o data în an. În anul 2000 mi-a făcut confirmarea verbală și medicul că sunt vindecată. Scriptic, abia în anul 2003 s-a confirmat vindecarea. Scintigrama a fost și este negativă. Medicul mă supune la tot felul de teste de atunci și până în prezent, spunându-mi că recidivează.

Sunt nevoită să merg la aceste teste pentru că depind de pensie și am nevoie de hârtia aceasta. Dar Slava Domnului, că nu a recidivat și încă pot să trăiesc, să fiu alături de copii acasă, cât și în lucrare. Cu ajutorul Domnului lupt pentru răspândirea Evangheliei printre oameni, spunând la toți, ce a făcut Domnul cu mine și ai mei, așteptând împlinirea promisiunilor făcute de El pentru noi și cu privire la soțul meu.

Aduc toata Slava, Cinstea și Recunoștința Tatălui Ceresc care îmi poartă de grijă zi de zi, înviorându-mi sufletul cu tot felul de bunătăți!

Floreta Munteanu

Dumnezeul minunilor de zi cu zi

Gândindu-mă la ce aș putea scrie, la ce ar vrea Domnul să scriu ca să fie de folos celei sau celui care citește, Duhul Sfânt mi-a adus aminte câteva repere de la începutul umblării mele cu El.

Dumnezeul nostru a lucrat cu multă putere în viața mea și în familia mea în cei doisprezece ani, de când am început să-l cunosc mai bine. Aș putea să mărturisesc multe lucrări, multe miracole pe care El le-a făcut în viețile copiilor mei, a soțului meu sau a mea.

Și totuși, Duhul Sfânt mi-a adus aminte de lucruri de început, de prima dragoste, așa cum îi mai spunem. Poate tocmai pentru că, în tumultul întâmplărilor de zi cu zi, Dumnezeu îmi vorbește tot mai mult, în ultimul an, despre întoarcere la dragostea dintâi. Și sunt convinsă că nu îmi vorbește doar mie.

Înainte să fac în mod conștient pasul de a-L primi pe Isus în inima mea, am avut o conversație cu doi dintre oamenii lui Dumnezeu care știu că s-au rugat pentru mine și care au fost și sunt un model pentru mine în multe privințe. M-au întrebat, între altele dacă cred în minuni, în miracolele pe care le face Dumnezeu. Și am răspuns acelei întrebări fără să stau pe gânduri, răspunsul a venit de la sine: „Cred în miracole, cred că Dumnezeu face minuni! Dar cred că nu numai minunile pe care noi le numim mari minuni - sunt demne de recunoscut. Cred că în fiecare zi Dumnezeu face minuni în viețile noastre. Cred că fiecare respirație, fiecare mișcare, fiecare bucată de pâine pe care o avem zilnic, copiii pe care îi avem, slujbele care le avem și multe altele - toate sunt mici miracole care ne umplu viața de zi cu zi...” Lista de miracole zilnice pe care Dumnezeu le face în viața fiecăreia dintre noi este nesfârșită, grija pe care ne-o poartă Creatorul și Tatăl nostru este nesfârșită, pentru că dragostea Lui pentru noi este nesfârșită!

Cred că momentul în care cuvintele acestea mi-au ieșit pe gură a fost momentul în care am conștientizat aceste lucruri și perspectiva mea asupra modului cum Dumnezeu se implică în viețile noastre până în cel mai mic detaliu, a început să se schimbe cu adevărat.

După scurtă vreme de la această conversație, fiica mea s-a îmbolnăvit subit (între timp ne întorsesem la Domnul). Avea 11 ani. A venit la noi, în toiu noaptea, plângând că avea dureri mari în zona abdomenului. Am încercat să o liniștim și să ne dăm seama cât e de grav, am chemat ambulanța, am mers la spitalul din oraș și după câteva consultații, dureri care nu încetau și am fost trimise la spitalul din Târgu Mureș. În acea perioada soțul meu avea permisul de conducere suspendat așa că nu am văzut altă soluție decât să mă urc la volan și să pornim amândouă la Târgu Mureș. Totul a fost în regulă până când am ieșit din oraș. Dintr-odată am fost înconjurate de o ceață deasă.

Efectiv erau vâlătuci de ceață ca niște fuioare care se învârtteau în jurul mașinii și vedeam cu greu marginea marcată. Era cam ora trei în noapte, beznă și ceață. Parcă nu rulăm cu mașina pe șosea, ci parcă pluteam în ceață.

“Pune-mă că o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, ...”

(Cântărea cantarilor 8:6)

Am început să ne rugăm amândouă, pentru că știam că trebuie să ajungem la destinație, nu puteam să ne întoarcem din drum și nu vedeam aproape nimic în față.

Ne-am rugat împreună tot drumul și nici nu știu cum am ajuns în Târgu-Mureș. Ceața s-a ridicat brusc când am intrat în oraș ca și când n-ar fi fost nimic.

Am fost atât de copleșită de această întâmplare, încât a doua zi, am mers la o sora din biserică și am plâns și i-am povestit ce s-a întâmplat. Mi-a spus: „Îngerii Domnului erau de jur împrejurul mașinii voastre și cu voi în mașină și v-au purtat pe brațe până la destinație!”

Am conștientizat în acel moment că într-adevăr așa a fost. Am realizat că ceea ce eu am perceput ca o plutire în ceață, au fost brațele îngerilor care ne purtau! Am fost copleșită de felul în care Dumnezeu a lucrat și nu s-a oprit aici. Fiica mea a fost externată perfect sănătoasă după două zile, după o mulțime de analize și investigații fără să îi fie găsită nici cea mai mică problemă.

Dumnezeu ne crește și ne arată dragostea Lui în orice împrejurare. Este cu noi ori de câte ori îi cerem ajutorul. Face minuni de zi cu zi și nu se oprește niciodată să ne iubească. De multe ori nu simțim, nu vedem, nu conștientizăm și suntem puse în situații în care suntem “forțate” în dragoste să ne deschidem ochii spirituali și să vedem lucrarea Lui.

Atunci când El ne pecetluiește inima nu trebuie să ne fie teamă de nimic, ci doar să deschidem ochii și să vedem minunile care le făurește și să mărturisim dragostea Lui dându-l toate Gloria!

Lăudat fie Domnul!

**Carmen Eftene,
Biserica “Harul”, Reghin**

Anii (au gust) împreună cu tine!

O duminică extraordinară de august 12; o zi ce a marcat începutul unei vieți noi, necunoscute, la fel cum necunoscute sunt cărările spre vârf de munte sau pietrele din albia râului pe care începi să calci încrezător dorind să ajungi cu orice preț pe celălalt mal. Acest drum însă, nu se face fără pierderi, fără dureri, fără nenumărate zile de așteptare, fără promisiuni împlinite și neîmplinite... La fel ca și apostolul Pavel în tulburătoarea furtună de pe mare încercând să liniștească oamenii ce-l însoțeau, asigurându-i că nici unul din ei nu va pieri, ci doar încălcătura corăbiei. Și noi... suntem încă aici, împreună; hotărâți să ne sfârșim cu bine alergarea.

Se spune că la împlinirea a 25 de ani de la căsătorie se aniversează nunta de argint. Oamenii au creat acest obicei și e frumos. Am sărbătorit și noi și într-un fel sau altul sărbătorim în fiecare zi... Și e bine.

În 25 de ani de călătorie împreună, nu am contabilizat cât și ce am pierdut; dar cu o atitudine de mulțumire și recunoștință, am pus o piatră de aducere aminte cu fiecare binecuvântare primită. Am trecut și peste dureri cu bine, pentru că ne-am dat seama că fiecare suferință a netezit calea spre victorie, spre frumos, spre Dumnezeu, spre ceva ce nu știi, nu ai văzut, dar îți dorești. Importante nu sunt pierderile sau lipsurile, ci bucuria imensă care vine în urmă regăsirii.

Au fost împliniri în toți acești ani? Da. Dar ele, neîmplinirile, nu fac altceva decât să te conducă spre împlinirea absolută care este în EL. Au fost și bucurii? Da, multe. Bucuria unei domnișoare de 20 de ani care a așteptat nerăbdătoare sosirea celui care îi va schimba statutul în femeie, apoi în mamă. Bucuria de a vedea minunăția lui Dumnezeu întrupată în primul nostru băiat, apoi în al doilea; bucuria de a le transmite băieților noștri moștenirea primită de la părinți: aceea de a-L iubi pe Dumnezeu, a iubi oamenii și a avea o inimă darnică. Bucuria de a fi împreună cu copiii noștri lucrători pentru împărăție.

Doamne, ai fost bun cu noi! Bunătatea ta o regăsim în tot ce vedem, pipăim, gustăm și iubim. Am găsit-o deopotrivă în insulină și glicemie, în mașina făcută praf și mai apoi în săli de operație și recuperare. Te-am văzut, Doamne, în câteva bucăți de cartofi și murături aduse de acasă de la mama; în cișmeaua de afară unde spălam rufe pentru că în casă nu era loc și de baie și de bucătărie deopotrivă, dar era loc de o cameră sărăcăcioasă cu un pat și un dulap, atât de plină de dragostea TA și a lui. Doamne, Te-am văzut și auzit în vocea medicului care a chemat de urgență specialistul pediatru, când nașterea primului nostru copil a adus cu ea un diagnostic sumbru.

Domnul meu, ți-am simțit gustul în lacrimile ce îmi brăzdau fața uitându-mă la ghemotocul de viață înfășurat în scutece de pânză și protecție pentru ochi. Doamne, Te-am văzut și în cele bune și ușoare și în cele greu de dus. Dar bucuria imensă a fost că le-am dus împreună.

Da! Vreau să merg cu omul acesta la fel cum vreau să merg cu Tine, Doamne!

Vrem să mergem împreună, pentru că am experimentat în toți acești ani puterea funiei împletită în trei. Am început împreună și vrem să sfârșim împreună. "Nu poate omul să mă vadă și să trăiască", zice Scriptură. Cred fiecare cuvânt scris în ea. Dar, Doamne eu te-am văzut. Te-am văzut în soțul meu, în inima lui nespus de bună și darnică, iubind necondiționat și jertfind-se iubind...

Și într-adevăr am murit sau cel puțin încerc. Veau să mor față de mine și dorințele mele; vreau să mor față de firea mea și nevoile mele nelegitime. Doresc să mor față de mofturi și pretenții... Ca să te pot vedea pe deplin Doamne. Ești bucuria mea și pricina laudelor mele.

Am fost întrebată de o adolescentă cum am reușit să trăim 25 de ani împreună. Am vrut. Am luptat. Am iertat. Am iubit. Am jertfit. Împreună cu Dumnezeu.

Fără ezitare i-am răspuns: "Dumnezeu face diferența." Cristos în noi, nădejdea tuturor lucrurilor. Povestea noastră continuă prin urmășii noștri Filip și Mark.

Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

Câteva sfaturi am pentru cele care porniți acum la drum:

1. Iubiți cu pasiune, căutând lucrurile bune în partenerul vostru și bucurați-vă împreună.
2. Sărbătoriți zilnic dragostea!
3. Fiți sensibile la nevoile soților voștri, descoperind lucrurile care îi înveslesc și îi binedispun și nu ezitați să le împliniți.
4. Un alt lucru pe care vi l-aș spune este să nu vă întristați inima și să nu vă supărați din fleacuri (cum zice românul)
5. Nu uitați părtășia zilnică cu Dumnezeu. Acesta este un lucru obligatoriu pentru un drum bun. Noi ne-am deprins cu acest obicei și în fiecare dimineață avem un timp binecuvântat împreună. Începem fiecare zi cu EL. Acesta este secretul unei căsnicii reușite.

Fiți mult binecuvântate, femei iubitoare!

Simona Decean (foto)

"Atunci ei au răspuns: "Să chemăm pe fată și s-o întrebăm. Au chemat dar pe Rebeca și i-au zis:

**Vrei să te duci cu omul acesta?
Da. Vreau. - a răspuns ea".**

GLORIE

Celui ce m-a chemat din întuneric, la lumina Sa minunată

Sunt onorată de această invitație pe care am primit-o, într-un moment și un mod neașteptat, de a împărtăși cu dumneavoastră, câte ceva din bogăția de binecuvântare pe care un Dumnezeu atât de maiestuos, atât de neegalat, în orice dimensiune, a revărsat-o peste cineva atât de neînsemnat și lipsit de orice fel de merite ca mine.

Mi-e inima plină de recunoștință și mintea plină de uimire când privesc la lucrările Lui și, de aceea, pentru tot ce vă voi relata în continuare, lui Dumnezeu i se cuvine toată lauda, onoarea și gloria.

M-am născut într-o familie de oameni cumsecade, onești, onorabili, ortodocși din tată-n fiu, care mergeau la biserică uneori, destul de rar, la diverse ceremonii sau sărbători, dar pe care nu i-am văzut sau auzit vreodată, acasă, să se roage, să citească Biblia (nici nu o aveam în casă) sau să pomenească măcar numele lui Dumnezeu, altfel decât "în deșert".

Bunica din partea mamei, la care mi-am petrecut mare parte din copilărie, m-a învățat "Tatăl nostru" și "Îngerășul".

Am fost un copil și mai ales un adolescent rebel. Am alergat după împlinire și fericire în felul lumii, ca un orb, fără să știu ce este, de fapt, fericirea, fără să realizez că alerg după himere, că sunt victima "tatălui minciunilor". La nici 42 de ani, în momentul Marii Întâlniri cu Isus ADEVĂRUL, cu Isus CALEA, cu Isus VIAȚA, reușisem performanța de a încălca toate cele 10 porunci, multe din ele în mod repetat, și mă aflam istovită, dezamăgită, disperată, dezorientată, fără vreo perspectivă de viitor, printre cioburile și cenușa a două relații distruse: o căsnicie încheiată la tribunal și un concubinaj încheiat și mai trist, părăsită fiind de partener, în luna a patra de sarcină.

Așadar, în momentul întâlnirii mele cu Isus, eram o mama singură a unui băiețel de 4 ani, săracă, nefericită, cu o sănătate precară, șubrezită de vicii (fumat, alcool, relații pasagere, ocazionale) și excese, parafrazând, "fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străină de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume".

Momentul și locul Marii Întâlniri au un altar special în inima mea. Istoria vieții mele de Copil de Dumnezeu, de Ucenic al lui Isus, de Om născut din nou, este strâns legată de istoria Bisericii Harul Reghin, de familia de biserici din care face parte, de păstori, părinții mei spirituali pe care-i onorez, îi binecuvântez și pentru care mă rog, Daniel Matei, Oliviu Vrânceanu, Adi Pop și nu numai.

Astăzi, la aproape 20 de ani de la Marea Întâlnire, eu sunt o femeie sănătoasă în trup, suflet și duh, prosperă, împlinită ca mamă, iubită, în familie și biserică, apreciată și respectată la locul meu de muncă. Dumnezeu m-a vindecat de probleme pe coloana vertebrală, hipertensiune arterială, obezitate, artrită, hiperaciditate gastrică, hemoroizi, depresie, anxietate, deznădejde, frică, lene, nepăsare și cred că și alte probleme de sănătate trupească și sufletească de care nu-mi amintesc acum.

Astăzi, eu sunt mamă a doi copii minunați, fiul și nora mea, lăstari plini de sevă în Vița care e tot Isus, Domnul și Dumnezeuul nostru. Mi-ar fi greu să alcătuiesc un "top al minunilor" din viața mea (de până acum, căci aștept lucruri și mai mari), dar, dacă ar fi să o fac, aceasta, despre fiul și nora mea, ar fi, cu siguranța, pe primul loc.

Fiecare vindecare are istoria sa, fiecare binecuvântare a fost mai întâi o lecție de ucenicie și un loc în omul dinlăuntru, în care Dumnezeu s-a revelat ca Yehova Nissi, a înfipt steagul Său de Biruitor deplin și definitiv.

Curând voi împlini 60 de ani de umblare pe acest glob de tină și știu că abia de-acum urmează ce-i mai bun în viața mea. Pe ce mă bazez? Mă bazez pe Cuvântul lui Dumnezeu, "viu și lucrător" care a făcut dintr-un destin ruinat ceea ce sunt astăzi: "Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1Cor.2:9). Măsurisesc că îl iubesc pe Dumnezeu cu toată ființa mea (cum oare să nu iubești un astfel de Dumnezeu?!?!): "Noi Il iubim, pentru ca El ne-a iubit întâi." (1Ioan.4:19)

Știu că planul Lui pentru viața mea nu s-a încheiat. Știu că voi vedea lucruri și mai mari împlinindu-se în viața mea, deoarece am înțeles că mărimea binecuvântărilor este direct proporțională cu ascultarea, iar eu am luat decizia să mă fac tot mai ascultătoare, să răspund oricărei chemări și să fiu credincioasă în lucrurile mici, pentru ca El să-mi dea în stăpânire lucruri tot mai mari.

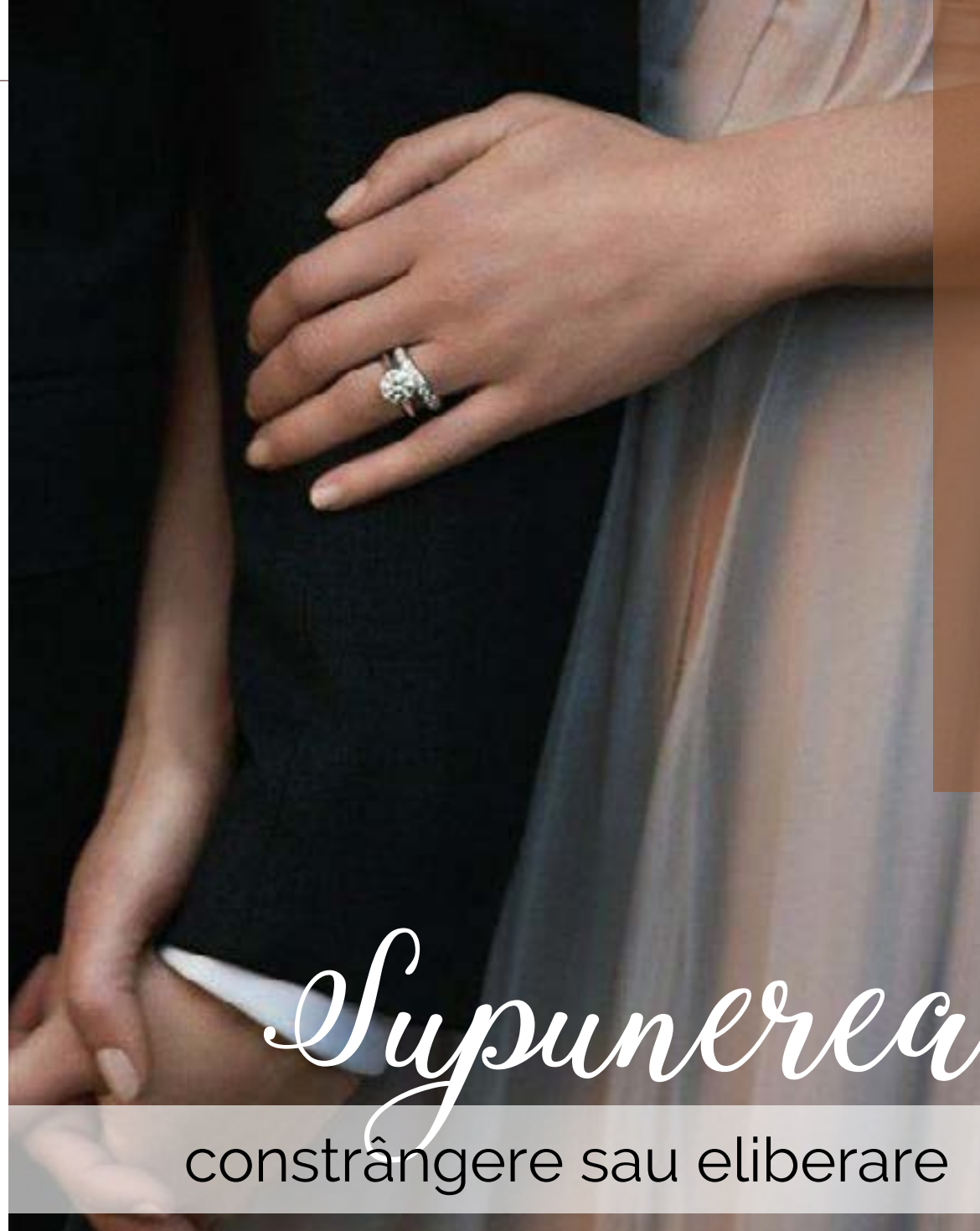
Dacă din mine, cu mine și pentru mine a făcut Dumnezeu aceste minuni, nu am nici o îndoială că El poate face orice cu oricine. Un lucru este însă sigur: El nu va face nimic, absolut nimic, fără acordul tău.

Spune-i "da" lui Dumnezeu, oricât de nebunească ți s-ar părea chemarea. Crede-mă, merită să-L pui pe Dumnezeu la încercare.

Vei vedea minuni!

Gabriela Georgescu
Biserica "Harul", Reghin

Supunerea

constrângere sau eliberare

Epoca Covid” cu provocări noi și... vechi. EL nu crede că trebuie să poarte mască, EA crede că e adânc greșit să nu poarte mască. Și vine tirul de argumente: medici, statistici, televiziune, vecini, amenzi etc. EL, când nu mai răzbește cu tirul cuvintelor ei, face stânga împrejur și pleacă. EA rămâne amărâtă, plângând și neînțelegând ce anume nu-i corect în ce a făcut. Și s-a mai stricat o zi...

Cu ani înainte, în urma unui conflict în familie - în care aveam dreptate eu (întotdeauna ni se pare astfel, nu-i așa?) - am plecat singură cu mașina în afara orașului, să caut pe Domnul și să primesc răspuns de la El. Era deja un obicei de mulți ani să merg în solitudine, să ascult ce are Dumnezeu să îmi spună și aceasta mi-a adus multă binecuvântare.

M-am rugat, am plâns și m-am plâns Domnului și Domnul a auzit. Mi-a adus aminte câteva Cuvinte ale Lui. Mi-am scos Biblia din bordul mașinii și am citit:

„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam și-l numea „domnul ei”. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva.” 1 Petru 3:16

În mod normal mi-ar fi venit să zic: „Doamne, am venit să îmi dai consolare, să mă încurajezi și ... îmi spui MIE să fac EU ceva!”

Dar atunci, aceste cuvinte mi s-au întipărit pe inimă cu litere de foc.

Așa a început o altă etapă a vieții. Am meditat îndelung la fiecare din afirmațiile textului.

Într-o lume în care „Eva” a considerat mereu ca este cumva responsabilă de cunoștința și schimbarea lumii, cuvintele din 1Petru 3:1-6 pot fi considerate ca fiind „delicat” de abordat. Sau... pot fi, de fapt, o mare veste bună, un text eliberator, care ne dau întâlnire cu adevărata noastră identitate și eliberarea de nevoia de a ne schimba bărbații și lumea.

Să începem așadar cu începutul!”

”Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor” 1Petru 3:1

La ce tipuri de bărbați se referă? Vedeti voi, aceste cuvinte le considerăm, convențional deja, ca fiind adresate femeilor care au soții „necredincioși”, nu-i așa? Dar, în chip de răspuns, v-aș pune o întrebare: cand voi- cele credincioase- aveti neînțelegeri cu soții, (ma gandesc că aveti, nu?), din ce cauză sunt acestea? Nu pentru că voi credeți că ei susțin sau fac ceva greșit? Aha! Deci și bărbații credincioși lui Dumnezeu mai păcătuiesc și li se se întâmplă să nu asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Așadar înseamnă că textul se referă la toți bărbații- credincioși sau nu.

Pe de altă parte, dacă extindem un pic „zoom-ul”, apostolul Pavel a scris astfel: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos”. (1Cor.11:3) Să observăm secvența: Hristos este capul ORICĂRUI bărbat. (Interesant! Nu doar a celor cuminți!) Hristos Domnul este capul bărbatului, credincios sau nu. Atunci cand un bărbat trăiește în ascultare de Dumnezeu își onorează Capul și își binecuvintează familia, iar cand nu o face... este – se vede treaba- responsabilitatea lui Hristos să se ocupe de corecția bărbatului, al cărui cap este, nu treaba femeii.

O particularitate a acestui gen de raporturi este „supunerea fără cuvânt”. Hmm...asta e prea de tot, parcă. Femeile ce fac cu cele peste 25000 cuvinte ale lor, pe care le-ar avea de rost pe zi...? Sau este rău să vorbești?...

N-ar părea să fie rău, pentru că:

- Limbajul este darul lui Dumnezeu;

- Prin Creație femeia este diferită de bărbat și comunică mai mult verbal;

- În mod explicit, în relația cu copiii, ni se spune să îi creștem în mustrarea și învățătura Domnului - adică folosind CUVINTE.

Dar acum suntem la momentul în care discutăm diferențe/disensiuni între soț și soția lui. Și „arma” cea mai redutabilă a unei femei este cuvântul. Cand însă „îi iei” unei femei „cuvântul”, o lași...neputincioasă, parcă o dezarmezi. Doar că oamenii nu-s făcuți să te lupți cu ei, ci să fie iubiți. Și forma în care un bărbat se simte iubit este faptul că este respectat. Și forma în care el se simte respectat, este atunci cand soția se supune, (adică se „aliniază” după el). Forma în care un bărbat percepe iubirea unei femei este supunerea. Dar cum să faci aceasta, pentru că tu ai altă părere decât el și... tu „simți diferit”, și, nu poți să fii ipocrită, nu-i așa?

Supunerea nu este o emoție, ci un comportament. Dacă înțelegi cine este Acela care a stabilit „regula jocului”, atunci știi cine are responsabilitatea, adică cui i se va cere socoteală de proiect. Stai, te rog, nu mă anatemiza, înainte de a arunca un ochi din nou, pe cuvintele scrise de apostolul Pavel corintenilor: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos”. Vă rog să observați că Domnul Isus Hristos așează soția în contextul supunerii față de bărbatul ei, numai după ce El Însuși și-a limitat independența, supunandu-se Tatălui.

La lungă vreme după ce mi-au vorbit întâia dată aceste Cuvinte din 1 Petru 3:1-6, din nou am fost copleșită de amărăciune în sufletul meu de soție și iarăși m-am dus să plâng și să mă plâng Domnului. I-am zis că am obosit și nu mai pot, și... nu mai vreau!

Știam că El urăște despărțirea în căsătorie (și despărțirea aceasta se face nu doar prin divorț, ci întâi în inimile noastre), dar mi s-a părut că am rămas fără perspectivă și fără putere. I-am spus: „Doamne, știu calea, dar... nu mai pot să merg pe ea... Mai dă-mi, te rog „o turtă” și voi putea să merg „încă 40 zile”. Și, după o vreme de așteptare, Domnul mi-a răspuns: „Tot astfel, nevestelor...” „Stai, Doamne, că textul ăsta îl știu pe de rost, l-am studiat, mi-am reconfigurat scopul vieții după el, l-am predat...

Ce mi-a scăpat?” Domnul mi-a spus: „Uită-te cum începe: „tot astfel, nevestelor...” și uită-te „cum astfel”. Atunci am văzut: „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător”.1 Petru 2:22-23 Deși, ce a trăit Domnul Isus- trădarea, vânzarea, prinderea, judecata, batjocorirea, chinul, tortura, răstignirea, disprețul - de la marele Preot, la ostași, la condamnații de alături de el, până la trecători- erau rezultatul acțiunilor unor oameni ticăloșiți de păcat- Marele Preot, cei din Sobor, a lui Pilat, a ostasilor romani, mulțimilor etc. – Hristos nu cu ei a negociat nedreptatea și suferința. El și-a luat „cupa” nu din mâinile lor, ci din mâna Dreptului Judecător, care a „umplut-o” cu ce și cât EL a știut că trebuie. Isus nu a răspuns acestor oameni conform acțiunilor lor, pentru că a privit dincolo de ei. Aceasta schimbă complet paradigma supunerii.

Când privești astfel „aranjamentul cosmic” al vieții tale, ajungi să înțelegi că tu îți primești „cupa vieții” tale din Mâinile Dreptului Judecător, că Acela ce deține controlul și are ultimul cuvânt în viața ta este Însuși Dumnezeu. Fac astfel sens cuvintele: „la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui”,1Pet.2:21.

Să nu cumva să fii tristă! Povestea nu se încheie aici, pentru că acela ce calcă pe urmele Domnului în ascultare, va călca pe urmele Lui și în slavă, întrucât „De aceea (pentru că a ascultat de Dreptul Judecător) Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și l-a dat Numele care este mai presus de orice nume. Filipeni 2:9

Va continua (dacă veți mai avea răbdare!)

**Camelia Căpușan,
Biserica ”Eclisia”, Cluj-Napoca**

Promisiunile Domnului nu mor niciodată!

Sunt multe promisiuni în viața noastră, făcute de către oameni sau promisiuni făcute de Dumnezeu. Așteptarea noastră este ca persoanele care ne-au făcut aceste promisiuni să le împlinească.

Dacă luăm cu rezervă promisiunile de la oameni, în ceea ce-L privește pe Creatorul Universului, așteptăm ca bunele Lui cuvinte să vină în ființă. Un teolog al Scripturii a petrecut un an și jumătate numărând promisiunile lui Dumnezeu din Biblie și a găsit 7.487 de promisiuni făcute de Creator, omului!

Ce minunat lucru ca noi, ca fiice ale Domnului, să le cunoaștem (acest lucru se întâmplă când citim Cuvântul Sfânt!) și să ni le însușim! Și ele vor veni în ființă, nu pentru că noi le merităm, nu prin efortul nostru, ci ne sunt dăruite prin dragostea Domnului Isus Hristos! Dacă tu dorești să beneficiezi de promisiunile lui Dumnezeu, tu trebuie să ai o relație cu Domnul Dumnezeu! O relație înseamnă a avea părtășie cu Domnul, a asculta de El, a avea încredere, a trăi din plin o Aventură cu Cel Veșnic, în fiecare zi.

Nimic nu ne încurajează mai mult pe acest pământ așa cum o face Domnul Dumnezeu prin Cuvântul Său. Noi, femeile, avem nevoie de declarațiile sigure ale Tatălui Ceresc.

Domnul Isus, în Evanghelia scrisă de Matei cap.7:24-27, ne vorbește despre două persoane care și-au clădit fiecare câte o casă. Aceștia au avut:

- aceeași dorință de a avea o locuință,
- aceleași planuri de construcție, aceleași materiale pentru zidirea ei
- aceeași echipa la ridicarea construcției, dar, o persoană a ridicat casa pe nisip, iar cealaltă a construit casa pe stâncă.

Când au venit ploile, când au suflat vânturile, când au bătut șuvoaiele peste casa zidită pe stâncă, ea nu s-a prăbușit!

Fii o femeie înțeleaptă! Zidește-ți viața, căsnicia, familia pe Cuvântul lui Dumnezeu!

Fii o femeie cu judecată! Nu zidi pe nisip! Zidește pe promisiunile lui Dumnezeu!

Când îl iei partener în viața ta pe Domnul, atunci ai siguranța că ai biruință în orice domeniu și, tot ce începi, duci la bun sfârșit în viața ta.

Uneori promisiunile Lui parcă întârzie și ne confruntăm cu fel de fel de impedimente și parcă unele promisiuni intră în zona imposibilului. Dumnezeu își ține promisiunile! Ai încredere în El! Da, trăim într-o lume în care cuvintele nu se mai respectă, promisiunile sunt încălcate, oamenii ne dezamăgesc, prietenii ne trădează, dar Dumnezeu își ține legământul!

Promisiunile lui Dumnezeu dau speranță și aduc viață acolo unde nu mai este nicio șansă. Fii sigură că Dumnezeu împlinește promisiunile Lui! Cert este că atunci când primim o promisiune din partea lui Dumnezeu, nouă ne revine datoria de a ne prinde de promisiunea Lui, așa cum femeia însărcinată știe că la vremea potrivită va aduce pe lume copilul! Și, în acest timp, mămică se îndrăgostește și tratează ființa pe care încă nu o vede cu toata gingașia și delicatețea.

Când aștepti împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu, rugăciunea să fie o armă în viața ta! Cu cât simți că este mai aproape momentul, cu atât stăruința în rugăciune să fie mai puternică! Așa ne învață Domnul Isus în pilda scrisă de evanghelistul Luca în cap.18:1-8, să avem o viață de rugăciune.

Dacă acel judecător care de Dumnezeu nu se temea, de oameni nu se rușina, datorită insistențelor el i-a făcut dreptate văduvei. Cu atât mai mult, Domnul Dumnezeu care este așa de plin de bunătate și de compasiune, îți va asculta rugăciunea.

Și tu nu ești orișicine, tu ești fiica Lui! Tu ai preț în ochii Domnului! El îți știe strigătul inimii, El va face nespus mai mult și mai bine decât poți tu gândi sau cere!

Dacă ai un soț necredincios, care nu are încă revelația Cine este Domnul Isus, te sfătuiesc, cu toată dragostea, să nu renunți la luptă! Tu nu lupți împotriva soțului tău, ci împotriva uneltirilor celui rău! Ia toată armătura și stai în spărtură pentru soțul tău! Mă rog ca Dumnezeu să-ți dea inima Lui, să-ți dea ochii Lui ca tu să-l vezi pe cel de lângă tine așa cum îl vede Domnul! Începe să-L lauzi pe Domnul, să te încrezi că nimic nu este prea greu pentru El! Începe să-L mulțumești în avans pentru lucrarea minunată ce o face în viața partenerului tău!

Chiar dacă tu nu simți nicio schimbare, chiar dacă tu nu vezi nimic la orizont, să ai certitudinea că Dumnezeu lucrează! Dumnezeu se laudă cu femeile care și-au înțeles rolul și luptă pentru căsniciile lor! Și mai mult, aceste femei sunt în galeria eroilor credinței! Lista din cartea Evrei continuă cu femei ca tine, femei cu care Domnul se mândrește.

Poate copilul tău este ca fiul risipitor, a plecat de acasă și este într-o perioadă de răzvrătire. Profită la maxim de invitația din Plângerile lui Ieremia 2:19 "Varsă-ți inima ca niște apă înaintea Domnului! Ridică-ți mâinile spre El pentru viața copiilor tăi!"

Dragele mele, putem face acest lucru, să fim avocați loiali, mijlocitori îndârjiți pentru copiii noștri! De fiecare dată când un părinte se roagă, Hristos, Domnul, răspunde!

Care este mesajul Său pentru tine? Aduceți-vă copiii la Mine! Creșteți-i într-un climat al rugăciunii! Învățați-i de mici calea Domnului!

Vorbiți-le de dragostea lui Dumnezeu și arătați-le inima plină de compasiune a Tatălui Ceresc. Când îi trimiți la școală, trimite-i rostind o binecuvântare. Când le spui noapte bună, acoperă-i cu rugăciune. Roagă-te pentru ca ai tăi copii să dobândească acel sentiment profund că au un loc special în această lume și un loc în inima Tatălui.

Nu știi cu ce problemă te confrunți, dar cu siguranță Dumnezeu o cunoaște și are și soluția! Noi să ne trăim viața bazate prin filtrul promisiunilor lui Dumnezeu.

Când vin problemele, noi să spunem: "Dumnezeu este pe tron! El domnește!"

Când necazurile ne amenință, noi să avem siguranța că El sigur are ceva de zis la acest lucru. Dumnezeu ne-a lăsat o promisiune pentru fiecare problemă de viață! Provocarea este să te familiarizezi bine cu gândurile și planurile Lui!

Dacă simți teamă, să știi că și azi El îți spune: "Eu sunt cu tine! Eu nu te părăsesc! Eu am scris numele tău în palmele Mele!". Dacă simți că lumea ta este atacată de acest virus ia o doză din P.S.91:3. 5-6: "Da, El (Domnul) te scapă de lațul vânătorului, de ciuma și de pustiirile ei. Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua în amiaza mare."

Dacă se zăresc nori negri la orizont, amintește-ți cuvântul din Romani 8:28 „Noi știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu!"

Noi să fim femei ale credinței! Noi să nu ne îndoim de promisiunea lui Dumnezeu, ci să fim întărite prin credință! Mă rog ca promisiunile lui Dumnezeu să cadă peste tine, draga mea, așa cum cade ploaia pe pământ.

Promisiunile sale sunt irevocabile datorită faptului că Dumnezeu este neschimbător, El este credincios, El este puternic, El are pentru tine planuri bune, are viitor și nădejde!

Agață-te cu toată puterea de Cel ce a făcut totul pentru tine!

Nușa Paul, Biserica "Filadelfia", Baia-Mare

Rugăciune de mijlocire

*"Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit."
Iacov 5:16*

Dragi cititoare: mame, viitoare mame, bunici, mătuși, străbunici, vă chem în acest sezon la rugăciune de mijlocire pentru învățământul românesc.

Să ne rugăm pentru copii (preșcolari, școlari, studenți), pentru dascăli (educatoare, învățătoare, profesori), personalul administrativ din școli, personalul din Ministerul Învățământului și pentru cei care votează legile în Parlament, pentru toți cei care au putere de decizie asupra sistemului de învățământ.

Vă chem să ne rugăm pentru sănătatea tuturor celor amintiți mai sus, ca să poată să facă față fizic, emoțional și intelectual la exercitarea unui învățământ de calitate la o abordare morală și în voia lui Dumnezeu. Să ne rugăm pentru relații de calitate între copii și părinți, relații pline de dragoste și ascultare așa cum prevede și porunca a 5-a : "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău." Exodul 20:12

Să ne rugăm pentru relații armonioase în familie, la școală și în orice activitate ar fi solicitați copiii noștri. Să ne rugăm pentru copiii din viețile noastre: din familie, din biserica, de pe stradă noastră, din cartierul nostru, din localitatea noastră, din țară noastră. V-ați gândit că sunt copii pentru care poate nu s-a rugat nimeni niciodată? Acest gând îmi da fiori! Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui. Și mai știu Doamne că este nădejde pentru urmașii noștri dacă mijlocim pentru ei. Să cerem protecția sângelui Mielului de la Golgota, să nu-i atingă nicio boală, niciun virus, să poată frecvența școală și să se dezvolte armonios. Domnul ascultă rugăciunile sincere și în unitate: "Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi", zice Domnul, 'gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.

Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi ascultă. Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima." Ieremia 29:11-13. Da, Dumnezeuul nostru este plin de milă și de îndurare și bunătatea Lui ajunge până la ceruri: "O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Ține și pe care o arăți celor ce se încred în Ține, în fața fiilor oamenilor!" Psalmul 31:19

Să ne rugăm să nu fie implementate în programa școlară cursuri, idei, învățături care vin în contradicție cu Sfânta Scriptură și cu voia Domnului.

Haideți să strigăm în rugăciune pentru copiii acestei țări în fiecare seară la ora 22. Haideți să-L punem pe Dumnezeuul nostru la încercare și veți vedea că El va turna belșug de binecuvântare.

Lidia Aldea, Biserica "Bethel", Târgu-Mureș

Să spunem și noi că
David în Psalmul 28:6 :

Binecuvântat să fie
Domnul, căci ascultă
glasul rugăciunilor mele!

Vă invităm
să ne contactați
prin SMS
la numărul de
telefon:

0739 015 955

Simplitatea

podoaba oricărei femei

Motto:

Simplitatea este o verticală a sufletului, care previne o prea accentuată preocupare de sine.

O astfel de simplitate este, cu adevărat, o mare comoară.

François Fénelon (teolog, poet, scriitor)

Trăim într-o lume a consumului, a consumului cu orice preț căci, lumea se mișcă datorită consumului, nu-i așa? Un adevăr de netăgăduit economic, dar când consumul și lăcomia de bani devin o prioritate în viețile noastre avem o problemă. Cumpărăm obiecte pe care nu le dorim, pentru a impresiona oamenii care ne displac, devenind uneori fără să ne dăm seama materialişti și ipocriți. Ni se induc sentimentul de rușine în a purta anumite haine sau a conduce anumite mașini, iar mass media ne convinge ce este la modă și cum trebuie să ținem pasul cu ea. A te conforma unei societăți bolnave înseamnă a fi tu însuși bolnav, astfel încât astăzi devine mai imperios necesar ca oricând să nu ne potrivim chipului veacului acesta, cum scrie Apostolul Pavel în Romani 12: 2.

Creștinii se confruntă și ei, din păcate, cu: dependențele moderne (telefon, rețele de socializare, TV, shopping), materialismul și comparațiile (ne definim prin ceea ce avem și nu prin ceea ce suntem); manifestarea indifferenței la nevoile celor din jur (se vede tot mai mult la tineri și copii); exersarea nemulțumirii continue (alimentată de mass media); experimentarea fricii (frica zilei de mâine, frica pentru viitorul copiilor, frica de boală și moarte); modelele ideale răsturnate.

Ne-am deprins să numim pofta – ambiție, avariția - prudență și lăcomia – hărnicie.

De ce o disciplină a simplității?

Deoarece Dumnezeu ne cheamă la a fi oameni fără prihană, care din păcate, umblă după multe șiretenii (Ecleziastul 7:29). Simplitatea înseamnă libertate, duplicitatea duce la robie; simplitatea aduce bucurie și echilibru, duplicitatea aduce îngrijorare și frică.

Disciplina creștină a SIMPLITĂȚII reprezintă o realitate interioară ce se reflectă într-un mod de viață exterior, scrie Richard J. Foster în cartea sa Disciplinele spirituale. Ea începe prin coeziune și focalizare interioară, iar trăirea realității interioare ne eliberează în exterior, cum ar fi: vorbirea devine sinceră și onestă; ambiția de a deține un anumit statut sau poziție socială dispare, se diminuează sau nu mai devine sensul existenței; încetăm să afișăm o extravagantă ostentativă, nu pentru că nu ne-o permitem, ci pentru că ne simțim ghidați de alte principii; bunurile noastre sunt acum și la dispoziția altora, sau devenim mai generoși. Am învățat că un om poate trăi cu intensitate fără să posede mormane de lucruri, spunea Richard E. Byrd, după luni de zile de izolare în pustietatea Arcticii.

Biblia nu este deloc ambiguă în ceea ce privește problemele economice, astfel legislația Vechiului Testament cu privire la Anul de Veselie stipula că tot pământul trebuie redat posesorului său inițial, o dată la 50 de ani (Levitic 25: 8-55), apoi Cuvântul Lui Dumnezeu ne confruntă în mod constant și decisiv cu duhul lăuntric al robiei induse de atașamentul idolatru față de bogăție (Când cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele. Psalmul 62:10, Cine se încrede în bogății, va cădea. Proverbe 11:28).

Însuși Isus a declarat război materialismului din timpul său, cuvântul aramaic pentru bogăție fiind mamona. El a condamnat-o ca pe un Dumnezeu rival. (Luca 16:13).

Epistolele reflectă aceleași pericole: [...]cei ce vor să se îmbogățească dimpotrivă cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămatoare (1 Timotei 6:9).

Extrema cealaltă este ascetismul sau sărăcia ca virtute creștină, care produce o diviziune nebiblică între o lume spirituală bună și o lume materială rea ce duce la legalism și mândrie spirituală. Ascetismul și simplitatea sunt incompatibile. Simplitatea este singurul lucru care ne poate reorienta viețile, în așa fel încât să ne putem bucura de posesiunile noastre fără să ne lăsăm distruși de ele. Simplitatea ne dă libertatea să primim resursele Lui Dumnezeu ca pe ceva ce nu ar trebui păstrat, ci împărțit cu generozitate și altora. Dintre toate disciplinele SIMPLITATEA este cea mai vizibilă, deci și cea mai susceptibilă de a fi denaturată. Fie suntem deranjați de această disciplină că ne oprește de la a avea o viață îmbelșugată, fie suntem confrunțați cu puternica ispită de a cădea în legalism.

Totul pornește de la expresia INTERIOARĂ a simplității, dar se pare că avem nevoie de un punct de sprijin, care să ne echilibreze viața. Tot Isus este cel care ne dă un reper în Matei 6:25-33 De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră [...] Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Eliberarea de îngrijorare este caracterizată de trei atitudini lăuntrice: dacă ceea ce avem, primim ca pe un dar (muncim, dar știm că trăim prin har.); dacă trăim cu credința că Dumnezeu are grijă de ceea ce avem (bunurile noastre, reputația, serviciul, afacerea); dacă de ceea ce avem noi se pot bucura și alții, atunci vom fi eliberați de îngrijorare.

Eliberarea de îngrijorare este una din dovezile lăuntrice ale căutării mai întâi a Împărăției lui Dumnezeu. Această realitate lăuntrică a simplității implică o viață de bucurie netulburată de preocuparea de a poseda. Nici lăcomia, dar nici sărăcia nu cunosc această libertate, ci are de-a face cu un sentiment lăuntric de încredere. Simplul fapt că cineva trăiește în sărăcie nu este o garanție a simplității, la fel de adevărat că, dacă cineva trăiește în bogăție, nu este o garanție a lipsei de îngrijorare asupra siguranței materiale, ci aceasta dimpotrivă devine obiectul îngrijorărilor.

Ceea ce se află în interior nu devine realitate până când nu are și o manifestare exterioară.

Iată zece principii de control pentru exprimarea exterioară a simplității:

- cumpără lucruri pentru folosul și nu pentru statutul lor
- respinge orice lucru care îți produce o dependență,
- formează-ți obiceiuri de a dăruia lucruri, nu cumpăra aparatură modernă doar ca să fii în pas cu moda,
- învață să te bucuri de lucruri și fără să fie ale tale,
- învață să prețuiești creația lui Dumnezeu în profunzime,
- întâmpină cu scepticism cumpănit orice ofertă de genul: cumpără acum, plătești mai târziu, respinge orice lucru care implică oprimarea altora, evită orice te-ar putea distra de la a căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.
- În ceea ce privește comportamentul și caracterul: vorbirea să fie simplă și sinceră;
- dacă îți asumi o sarcină, atunci împlinește-o; evită flecărelile sau jumătățile de adevăr;
- sinceritatea și integritatea să fie trăsăturile distinctive ale modului tău de vorbire;
- renunță la jargon și la speculații ale cărui scop sunt să creeze confuzie și să impresioneze în loc să clarifice și să informeze; renunță la ironie și cinism.

În concluzie, simplitatea înseamnă deschidere și naturalețe, ceea ce reprezintă opusul subtilității perverse, vicleniei și duplicității. Simplitatea în vorbire nu e sinonimă cu ușurința de a fi înțeles.

Isus nu era un om ușor de înțeles și nici Pavel, însă simplitatea vorbirii le-a fost caracteristică amândurora. Simplitatea ne eliberează de tirania eul-ui nostru, cât și de cea a lucrurilor și a oamenilor.

Nu în ultimul rând, ceea ce ocupă locul central în disciplina spirituală a simplității este căutarea mai întâi a Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii, atât personale, cât și sociale.

**Corina Șandor,
Biserica "Filadelfia", Baia-Mare**

Luptând, până la capăt, de partea **BIRUITORULUI**

***Totuși, în toate aceste lucruri,
noi suntem mai mult decât biruitori,
prin Acela care ne-a iubit.***

Romani 8:37

Căsnicia mea e praf...", îmi spune, printre altele, prietena mea, la telefon. Și, după ce îmi descrie situația de criză prin care trece, se așteaptă să-i dau soluții.

Ne știm de multă vreme. Nu e dornică doar să-și plângă de milă. Nu-mi cere să-i aprob comportamentul și s-o acompaniez în momentele de victimizare. E sinceră și dedicată Domnului. E gata să asculte, să învețe, să jertfească, să lupte, până la capăt. Dar care este capătul?

Ești femeie creștină... ești soție, ești mamă, ești fiică, ești soră sau noră, vecină sau colegă. Și lupți pentru familia ta, pentru biserica din care faci parte, pentru o societate mai bună. Îi iubești „până la lună și înapoi” pe cei pentru care ești chemată să lupți. Sacrifici, fără rezerve, tot ce poți din tine. Când ai vrea să spui ceva, alegi să taci, ca să nu stârnești mânia celorlalți. Când ai poftă de ultima portocală rămasă, înghiți în sec pentru că poate, altcineva ar avea plăcerea s-o savureze. Când ai vrea să mai dormi puțin pentru că ești frântă de oboseală, te ridici și mergi împleticindu-te la bucătărie să pregătești micul dejun.

Când ai vrea să te relaxezi, renunți pentru că sunt haine de spălat, de întins la uscat, apoi de călcat, de împăturat și de așezat în dulapuri. E nevoie să gătești, să speli vase, să pui masa, să strângi masa și iar să speli vase... Între timp, trebuie s-o suni pe mama sau pe tatăl tău, ca să te asiguri că sunt bine.

Îți amintești că o prietenă dragă așteaptă s-o contactezi pentru că este în depresie și are nevoie de încurajare. Arunci în grabă o privire spre geamurile casei care se cer a fi spălate. Dormitorul trebuie aspirat. Dar copiii au teme și trebuie să fii de față ca să-i îndrumi. Sună telefonul și o familie din biserică te anunță că vin în vizită peste câteva ore.

Începe să te doară capul și ai vrea să iei un calmant, însă, parcă cutia cu medicamente ar fi în celălalt capăt al orașului și nu ai suficient timp să ajungi la ea. Te apleci după șosetele aruncate pe podea și între timp cauți cu privirea alte lucruri care trebuie puse la locul lor. Și zărești Cartea Sfântă, Biblia. Ai dori, cu adevărat, să te oprești și să citești. Pentru că știi... atât de bine știi... că ți-ar îmbălsăma ziua! Dar cum să te oprești când toate lucrurile te strigă, parcă pe nume, și nu acceptă nici o amânare?

„M-am săturat!” îmi spune o altă prietenă, plângând și țipând de durere. Nu e durere fizică ci sufletească. Este acea durere mai chinuitoare decât crizele de rinichi. „Mi-a ajuns! Sunt la capătul puterilor! Divorțez!”, aud din partea alteia...

Nu am trecut prin ce trec aceste femei. Nu am fost lovită sau înșelată de bărbatul meu. Nu m-a tratat cu dispreț, nu m-a abandonat. Este un soț minunat și un tată înțelept. Nu e omul perfect dar e partenerul perfect pentru mine. Este unealta cea mai potrivită prin care Dumnezeu îmi slefuiește caracterul.

Nici copiii mei nu sunt perfecți. Ceea ce e bine. Pentru că, nimic în viața aceasta nu m-a ținut mai mult pe genunchi ca atitudinile lor nepotrivite și alegerile greșite pe care le-au făcut, la un moment dat.

„Lasă că tu ești o femeie puternică!” mi se spune adesea. Oare de ce? De ce cred alții despre mine că sunt puternică? Din câte știu, nu am încercat să pozez ca fiind Superwoman. E adevărat că nu am spus niciodată despre căsnicia mea că este „praf”, nici nu m-am gândit să divorțez. Dar am avut și eu nemulțumirile mele. Am trăit momente în care m-am simțit depășită de situație. Momente de frângere când mi s-a părut că tot ce am zidit în căsnicia mea, în viața copiilor mei s-a năruit și nu mai am resurse să dreg dărâmurile.

Îmi amintesc un astfel de moment din viața mea. Eram prăbușită peste o pernă mare pe care o luasem cu mine în baie. Voiam să urlu, fără să fiu auzită de cei din casă. Încercam să-mi ascund sunetele durerii în interiorul acelei bucăți de melanj acoperită cu pânză de culoare albă. După ce am udat perna cu lacrimile neputinței mele, a trebuit să ies din baie și să fac următorii pași în viață.

Mi-l imaginez pe Satan jubilând în astfel de momente. El este lunetistul care țintește bine, exact acolo unde știe că te doare cel mai tare. Și când te doboară se învârtă în jurul tău, rânjind ca unul care a câștigat bătălia. Și are îndrăzneala să te mintă că nu are rost să mai lupți. Îl crezi? Mai bine nu l-ai crede. Pentru că el niciodată nu are dreptate. Niciodată... Satan a jubilat chiar în jurul Domnului Isus, în gradina Ghetsimani. Se credea învingător. Înșelătorul se înșela pe sine crezând că acolo este finalul luptei.

Chiar dacă sufletul lui Hristos era cuprins de o întristare de moarte (Matei 26:38), El nu a renunțat. Bătălia spirituală ce se dădea era cumplită. Hristos trebuia să aleagă. Trebuia să iasă din grădină și să facă următorii pași în viață.

A ales voia Tatălui. A ales să ducă lupta până la capăt. A ales crucea, de dragul nostru. Pentru că ne-a iubit până la capăt (Ioan 13:1). Pe acea cruce a murit însetat, rănit, disprețuit de cei dragi pentru care a venit să se jertfească. Acolo, El a experimentat durerile mele și ale tale. A cunoscut frustrările, neîmplinirile și temerile noastre, ale tuturor. Dar a biruit pentru că a ales să se supună voii Tatălui, chiar dacă s-a simțit abandonat de El.

Dacă simți că ești la capătul puterilor și te-ai săturat, să nu-ți fie rușine de lucrul acesta. Hristos Însuși a fost ispitit să renunțe. Dar nu a renunțat. A purtat cu demnitate crucea, până la capăt. El S-a ridicat din mormânt și este biruitor. Și prin El, tu vei fi biruitoare dacă alegi voia Tatălui. Dacă alegi să lupți până la capăt.

Și capătul va fi atunci când te vei întâlni cu El, în veșnicie. Până să ajungi acolo, nu uita: ești înrolată în cea mai puternică armată; porți cea mai grea, dar, și cea mai frumoasă luptă atunci când ești de partea BIRUITORULUI!

Dumnezeu care a spus „Să strălucească lumina din întuneric!”, a luminat și inimile noastre. Lumina pe care ne-a oferit-o provine din cunoașterea gloriei Lui evidențiată pe fața lui Isus. Dar noi păstrăm această comoară (ca cei care își pun lucrurile valoroase) în vase de pământ; și demonstrăm că această uimitoare forță nu provine de la noi, ci are ca sursă pe Dumnezeu. Suportăm tot felul de adversități, dar nu suntem în situații critice; suntem surprinși, dar nu disperăm. Deși suntem persecutați, nu am fost și abandonați. Am căzut la pământ, dar nu suntem distruși. (2 Corinteni 4:6-9BVA)

Rodica Filip

PROVOCĂRILE FEMEII CREȘTINE

Chiar scrierea acestui mic articol este o provocare pentru mine!

Viața este plină de provocări, de la cele mai simple și banale până la cele mai complicate și greu de acceptat. Fiecare provocare poate scoate din noi tot ce e mai bun sau din contră, tot ce e mai rău. Putem alege să ne ascundem și să așteptăm să treacă situația sau problema cu care ne confruntăm, sau putem alege să facem față și să luptăm cu toată puterea și resursele pe care ni le dă Dumnezeu.

Îmi place tare mult versetul din Luca 6:45-

"Om bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura"...și cred că în funcție de ce adunăm în inima noastră, răspundem la provocările vieții.

Astfel că, dacă suntem căutători de Dumnezeu și adunăm Cuvântul Lui în inima noastră, atunci când vin provocări, răspundem după voia Lui. Eu am avut parte de câteva provocări pe parcursul vieții și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare în parte, chiar dacă nu la toate am răspuns cum ar fi trebuit, dar știu că din toate am învățat câte ceva.

Una din provocările mai recente are legătură cu starea de sănătate a băiețelului meu, Levi. Chiar dacă pe parcursul vieții L-am experimentat pe Dumnezeu ca IEHOVA RAFA, știu că și în această situație El vrea să ne învețe ceva și să ne prelucraze, atât pe noi ca părinți, cât și pe el.

Am stat înaintea Domnului și am cerut vindecare și sănătate pentru fiul meu și Domnul mi-a răspuns prin versetul 11 din Matei 7-"Dacă voi care sunteți răi știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru din ceruri, va da lucruri bune celor ce L-le cer!". A fost un răspuns clar și rapid, trebuia doar să aștept rezultatul; însă vindecarea nu a venit instant! La început am crezut că nu am înțeles bine sau că acest răspuns nu era pentru această problemă.

Dar cu timpul, înconjurându-l cu rugăciune și post, am realizat că Dumnezeu are un timp potrivit pentru fiecare situație. Am înțeles că eu am responsabilitatea de a-l înconjura cu rugăciune și de a-i ține dieta potrivită, iar Dumnezeu în tot acest timp lucrează pentru a-și desăvârși lucrarea. Și cu cât rugăciunile erau mai multe cu atât siguranța că într-o zi vom vedea răspunsul, era mai mare.

Luăm această perioadă ca un timp în care învățăm să ne încredem în Domnul, un timp în care învățăm disciplina și un timp în care învățăm că toate lucrurile sunt de folos pentru transformarea sufletelor noastre după "matrița" lui Dumnezeu.

Dorința noastră este ca Levi să îl experimenteze pe Dumnezeu ca IEHOVA RAFA, Cel care vindecă trupul, dar mai ales ca Cel care vindecă sufletul. Și chiar dacă Dumnezeu nu va răspunde așa cum credem noi, când Levi va fi mare, să poată spune ca apostolul Pavel: "Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine".

**Leonora Tărniceriu (foto),
Biserica Creștină "Bunavestire"**

Un început de an școlar altfel

**"Căci ce binecuvântezi Tu, Doamne,
este binecuvântat pentru veșnicie."**

1 Cronici 17:27

Îmi amintesc de bucuria cu care am scris articolul pentru începerea anului școlar în septembrie 2019. Eram copleșită de amintirile din viața mea de școlăriță, de bucuria din fiecare luna septembrie când mă întâlneam cu colegii de clasă și depănăm amintiri din vacanța de vară.

Dar iată-ne în septembrie 2020 și nu știm în ce scenariu de învățământ vor intra copiii și nepoții noștri.

E atâta nesiguranță! Un lucru este sigur: nimic din ce hotărăște omul nu este sigur! Dar noi nădăjduim în Domnul: **"Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul!"** Ieremia 17:7. Cred că acum, în pandemie, copiii și nepoții noștri au nevoie de rugăciune și binecuvântare mai mult decât oricând!

Doamne, Tu ne-ai învățat să punem Numele Tău peste copiii noștri și avem promisiunea Ta fermă că Tu îi vei binecuvânta. Să rostim peste fiecare copil sau nepot al nostru :

"Domnul să te binecuvânteze și să te păzească!"

Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine!

Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!" Numeri 24-26

Toate lucrurile își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui." Dar nouă, Doamne, Tu ne dai pace, căci tot ce facem noi, Tu împlinești pentru noi." Isaia 26:12

După ce am văzut efortul prin care au trecut elevii, învățătoarele, profesorii și chiar părinții în procesul de învățământ din această primăvară cu studiul online, este imperios necesar să fim și mai mult alături de copii, să-i susținem și în rugăciune, dar și cu prezența noastră, să acordăm copiilor noștri mai mult timp decât oricărei alte preocupări. Trebuie să-i ajutăm să se echipeze și spiritual și intelectual pentru a face față oricărei încercări.

Doresc tuturor copiilor noștri care frecventează orice formă de învățământ, tuturor celor care le fac educația și nu în ultimul rând, vouă dragi mame, mult succes, multă răbdare, și o credință neclintită în Cel care are totul în control, pentru că numai El ne va ajuta să ieșim biruitori.

Fiți binecuvântați!

**Lidia Aldea,
Biserica "Bethel", Târgu-Mureș**

Cum să găsim *pace* în prag de criză mondială?

În lumea în care trăim există o mulțime de motive de îngrijorare. Frontierele sunt închise, rafturile din magazine se golesc, școlile, grădinițele, universitățile sunt închise. Mare parte din libertatea pe care am avut-o, am pierdut-o lunile acestea. Pe mulți ne frământă întrebarea cum vom achita ratele pentru apartament, facturi, mâncare și viață în general.

Astăzi ne confruntăm cu o pandemie. Pe măsură ce coronavirusul se răspândește în lumea întreagă, se interzic deplasările, se anulează evenimentele, se introduce carantină și se limitează contactele personale ale oamenilor. Apare întrebarea: "cum să mă protejiez pe mine și familia mea de boală?"

Ca și medic pneumolog, dar și din postura de creștin doresc să prezint perspectiva medicală, dar și perspectiva creștină asupra acestei crize. Mai întâi câte ceva despre boală...

Coronavirusurile sunt o familie numeroasă de virusuri care pot provoca infecții atât la animale cât și la oameni. La om, coronavirusurile provoacă infecții respiratorii, de la raceală comună la boli mai severe, cum ar fi: Sindromul respirator din Orientul Mijlociu (MERS) și Sindromul respirator acut sever (SARS).

Cel mai recent coronavirus - SARS COV2 a fost identificat pentru prima oară în China în decembrie 2019 și provoacă boala COVID-19. Cele mai frecvente simptome ale COVID-19 sunt: durere de cap, nas înfundat, febră ridicată, dificultăți de respirație, stare acută de oboseală și dureri musculare. Unele persoane pot prezenta: congestie nazală, secreții nazale fluide, dureri în gât sau diaree. Aceste simptome sunt, de obicei, ușoare și încep treptat.

Unele persoane se infectează, dar nu dezvoltă niciun simptom și nu se simt bine pe tot parcursul infecției cu virusul. Majoritatea persoanelor (aproximativ 80%) se recuperează în urma infecției cu virusul coronavirus COVID-19 fără a avea nevoie de tratament special.

Aproximativ 1 din fiecare 6 persoane infectate cu COVID-19 devine grav bolnavă și prezintă complicații respiratorii. Persoanele în vârstă și cele cu boli cronice asociate (de exemplu, persoanele obeze, cele cu hipertensiune arterială, tulburări cardiace, diabet, afecțiuni hepatice și respiratorii) au un risc mai mare de a dezvolta simptome mai severe.

Aceste informații sunt sigure că deja le știți, sunt informații cu care am fost bombardați în ultimele luni...

Cum trebuie să privesc eu ca și creștin boala aceasta și criza generată? Situațiile de acest fel -pandemia COVID-19, fie criza economică sau orice altceva – pot deveni un motiv de frică și îngrijorare. Această frică și îngrijorare ne pot face să cădem în una din cele două extreme.

Prima extremă – fatalismul.

„Fie ce-o fi. Când se va întâmpla, atunci mă voi gândi, dar acum îmi voi continua viața și nu-mi voi face griji cu privire la modul în care aceste evenimente ar putea să afecteze viața mea și a celor din jur.”

Cealaltă extremă – controlul.

Suntem paralizați de îngrijorare și ne consumăm toate eforturile, intelectuale și fizice, pentru analiza celui mai rău scenariu posibil. Respectiv, întrucât nu ne putem controla destinul, noi încercăm să controlăm tot ce putem și chiar și ceea ce nu putem.

Cum să menținem echilibrul între fatalism și control?

Cum în timpul acestei crize globale să găsim pace și speranță în loc de frică și îngrijorare? Viziunea noastră asupra vieții și morții ne va determina reacția la ceea ce se întâmplă acum. Modul în care ne descurcăm cu frica și îngrijorarea depinde mult de ceea ce credem despre viață și moarte. Dacă viața aceasta e tot ce avem, atunci există motive de frică. La fiecare colț, de fiecare dată când trecem strada sau când dăm mâna cu cineva, ne poate aștepta sfârșitul. Dacă viața aceasta e tot ce avem, atunci fiecare secundă e importantă și trebuie ocolit orice pericol.

Biblia ne învață altceva. Din Biblie aflăm că viața noastră nu este doar o frântură scurtă, care azi este, iar mâine nu va fi. Biblia spune că omul a fost creat pentru veșnicie. Citim că Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul Său cu scopul ca să-L cunoaștem și să experimentăm dragostea Lui față de noi.

Din Biblie aflăm, de asemenea, că chiar dacă trupurile noastre au fost create pentru o perioadă scurtă de timp, sufletele noastre vor continua să trăiască pentru veșnicie. Aflăm că deciziile pe care le luăm în această viață sunt importante, că veșnicia este reală și că viața are consecințe.

Destinul și viitorul nostru depind de ceea ce facem. Oare am trăit o viață destul de bună? Oare am făcut destule fapte bune? Oare a corespuns viața noastră standardelor? Răspunsul la aceste întrebări va fi întotdeauna negativ. Pentru că singurul standard este însăși sfințenia lui Dumnezeu, adică desăvârșirea. Noi toți, indiferent de faptul cât de bine trăim, nu corespundem standardului de sfințenie desăvârșită al lui Dumnezeu.

Și rezultatul acestor defecte, pe care Biblia le numește păcat, este moartea: moartea fizică în viața aceasta și despărțirea de Dumnezeu pentru totdeauna în veșnicie.

Iată de ce a venit Isus! Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Sa pedeapsa pentru defectele noastre, ca noi să putem primi iertare și experimenta dragostea lui Dumnezeu. În acest caz rezultatul este viața, libertatea și pacea, care vin odată cu conștientizarea faptului că Isus a plătit pentru consecințele păcatului nostru. Acum viitorul nostru este în siguranță, și nu doar pentru această scurtă viață fizică, dar și pentru întreaga veșnicie.

Înțelegerea faptului că deciziile luate în această viață ne influențează veșnicia nu ne permite să ne abandonăm fatalismului. Încrederea în viitor ne influențează prezentul și ne permite să primim pace în condiții de incertitudine. Există lucruri pe care le putem controla și lucruri pe care nu le putem controla. Ne putem spăla pe mâini și utiliza cele mai eficiente metode de evitare a contactului cu oamenii. Putem întreprinde măsuri pentru a ne proteja pe noi și pe alții. Aceștia sunt niște pași FOARTE IMPORTANȚI și NECESARI. E ceea ce PUTEM și ce TREBUIE să facem, dar nu putem controla ceea ce s-a întâmplat deja. Nu putem controla contactele pe care deja le-am avut cu oamenii. Ne putem controla acțiunile, dar nu și pe cele ale oamenilor din jur. Sunt atâtea lucruri pe care nu le putem controla, dar nu există nimic ce nu ar fi în controlul lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că nu o să ne îmbolnăvim și nu o să contactăm coronavirusul.

Biblia îl descrie pe Dumnezeu ca Unul căruia nu îi sunt indiferente detaliile vieții noastre. Ea îl descrie pe Dumnezeu ca cunoscându-ne personal, îngrijindu-Se de noi și controlând absolut totul. Noi trăim într-o lume distrusă de păcat și, cu regret, consecințele păcatului rămân. Acceptarea iertării prin Isus ne dă încredere în viitor. Aceasta este posibil doar dacă Isus cu adevărat a biruit moartea, murind și înviind. Dacă viața aceasta e tot ce avem, atunci există motive de frică. Dar dacă Biblia este adevărata, atunci există o speranță, care trece dincolo de viața aceasta scurtă. Și dacă am primit iertarea dată de Isus, atunci putem privi cu pace și bucurie spre viitor, în pofida circumstanțelor actuale.

Erika Moga
Medic pneumolog
Biserica "Noul Legământ", Târgu-Mureș

Dumnezeul CARE VORBEȘTE

„Dumnezeu vorbește însă când într-un fel, când
când în altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin
vise, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt
cufundați într-un somn adânc, când dorm în pa-
tul lor. Atunci, El le dă înștiințări și le întipărește
învățăturile Lui.”

Iov 33: 14-16

Continui să-L mărturisesc pe Dumnezeu care vorbește când într-un fel când în altul, așa cum arată cartea Iov. În numărul anterior am relatat CHEMAREA pe care Cel Preainalt mi-a făcut-o prin glas profetic într-o adunare, chemarea la un legământ cu El!

Cu mintea de carne omul nu poate realiza cât de mare e cinstea aceasta și, în ceea ce mă privește, din cauza ignoranței în Scripturi, nu știam exact ce presupune legământul. După un studiu personal al Cuvântului am realizat că este vorba de o înțelegere sacră între Dumnezeu și o persoană sau un popor prin care Dumnezeu promite binecuvântări, dar are și cerințe. În Vechiul Testament citim despre legăminte speciale făcute de Dumnezeu cu Adam, Enoh, Noe, Israel, Avraam și urmașii lui. În ceea ce privește Noul Legământ, acesta este expresia harului suveran instituit în sângele lui Hristos. De acum, oricine vrea să-și mântuiască sufletul și să moștenească Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intre în legământ cu Isus și aceasta se face prin credință, pocăință și botez. Tatăl ne cheamă pe toți prin Evanghelie, revelații sau glas profetic!

La momentul studiului aveam nelămuriri și teama de a renunța la modul meu de închinare, rugăciunea către sfinți, în special către sfântul Anton. Ziua de marți era una de post dedicată lui, iar acum nu mai știam ce să fac: pe de o parte vedeam că nu e biblic, pe de alta mă neliniștea ideea că se va supăra sfântul pe mine! Se dădea o luptă în inima mea, căreia numai Dumnezeu i-a putut da rezolvare. Într-o noapte, El mi-a arătat în casa mea părăntească un trup mort acoperit cu un cearceaf.

Mama mă chema să îl iau de un capăt și să scoatem degrabă cadavrul afară. Am apucat cearceaful, dar era extrem de greu și nu-l puteam urni! Am întrebat-o atunci pe mama cine era persoana, iar ea mi-a spus că e sfântul Anton! Eram foarte contrariată în vis și am întrebat-o:

„Cum să îl înmormântăm acum după ce atâta timp ne-am rugat lui?”. Mama nu a răspuns decât că trebuie să îl scoatem din casă repede căci mirosea...

Trezindu-mă, am înțeles clar că acest sfânt de care fusem atît de atașată a fost doar un om și el, și că trebuia să scot din viața mea această practică de rugăciune. În urma acestui vis toată nedumerirea și frica au dispărut! Dacă la acest subiect Dumnezeu mi-a vorbit, acum se ridica în mintea mea o altă întrebare! Citeam versetul din Marcu 1: 15: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” și în același timp mă întrebam cum o să fac lucrul acesta care este o ciudățenie pentru oameni, ceva total opus principiilor moderne. Pentru mulți pocăința este o schimbare de religie, iar pe atunci, la fel înțelegeam și eu. „Cum am să-mi schimb religia?”, „Ce vor zice colegii profesori la școală?”, erau gândurile care mă măcinau. Nu aveam lumină deplină încă, cu toate că citisem Noul Testament! O dovadă clară că este nevoie de autorul Evangheliei în înțelegerea ei! ; Ioan 16: 13 spune: „Când va veni El, Duhul Adevărului, va va călăuzi în tot adevărul.”

Printre alte roluri pe care Duhul Sfânt îl are este și acela de învățător. Am simțit intervenția Lui încă o dată în încurcătura mea. Într-o seară m-am culcat foarte tristă din cauza incertitudinii în care mă găseam. Vedeam adevărul și aveam nevoie de încurajare pentru a face pasul, cel puțin din partea familiei. Ea nu venea de nicaieri. Am adormit printre lacrimile care mi-au lăsat perna udă complet, ca niciodată.

Noaptea, Domnul mi-a arătat în vis o clădire mare albă, iar eu trebuia să urc acolo, cu crucea în spate. Era o simplă cruce de lemn pliabilă, un simbol al jertfei lui Isus, nu un obiect de închinare! Am urcat pe acea clădire și de acolo am privit în jos unde, spre surprinderea mea, nu era decât întuneric. Ajunsesem la lumină, iar Domnul mă încuraja să rămân acolo sus, dacă vreau! Când m-am trezit aveam în minte semnificația visului, nu a fost nevoie să întreb pe nimeni. Mesajul revelat a fost: „pocăința nu este o schimbare de religie, ci o apropiere, o înălțare către Dumnezeu!”.

Iată că Duhul Sfânt, autorul Cuvântului m-a condus în înțelegerea deplină a adevărului! O mare fericire și liniște mi-a cuprins inima, pentru că, încă o dată, îndoiala era spulberată. Așa că nimeni și nimic nu-mi mai stătea în cale înspre legământul în apa botezului!

În seara de Anul Nou între 2003-2004, eram la rugăciune în biserica unde Domnul mi-a vorbit prima oară caci abia așteptam să fiu la închinare. Atunci am decis că voi face botezul pe 6 ianuarie, la sărbătoarea botezului Domnului. Așa s-a și întâmplat. Îi mulțumesc Lui că am putut împlini porunca din Marcu 16:16: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit”. Este clar vorba de înfăptuirea botezului într-o etapă a vieții când poți crede în lucrarea de mântuire săvârșită de Isus la cruce. Nu există nici măcar un exemplu în Evanghelie de botez la o vârstă fără discernământ. Dimpotrivă, Sfânta Scriptură zice: “Ceii ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați”(Fapte 2:41). Dumnezeu dorește ca omul să primească Cuvântul Adevărului, să-L creadă și, abia apoi să ia o decizie personală în a-L urma.

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre”, iată că înainte de actul botezului e nevoie să recunoaștem că suntem păcătoși și că dorim să începem o viață nouă, ceea ce nu stă în capacitatea unui copil mic. Botezul apostolic practicat în biserica primară a fost deviat de-a lungul vremii, din nefericire. Astfel, cine intră în Noul Legământ prin credință în Domnul Isus se identifică cu Hristos: „Toți cei ce ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos”(Galateni 3:27). Mântuirea este darul fără plată al Mântuitorului. Și oare ce promisiune mai mare poate capăta un muritor pe acest pământ decât viața veșnică? Oare tu care citești aceste rânduri ești interesat de viața ta viitoare? Crezi că sufletul tău e nemuritor? Necazul e că suntem prinși cu dinții de pământul acesta și nu putem vedea cerul!

După legământ am început să experimentez împlinirea unor adevăruri biblice. Epistola către Romani la cap 6 vorbește despre omul cel vechi care, prin botez a fost răstignit și îngropat împreună cu Hristos și, tot aici se spune că asupra lui păcatul nu va mai stăpâni, el nu va mai fi rob al păcatului. Minunată asigurare prin puterea lui Hristos! Am început să realizez că nu mai găseam nicio plăcere în lucrurile pe care le făceam înainte! Preocupările firești au devenit duhovnicești. Atitudinea omului care îl urmează pe Hristos este una nouă! Spre exemplu, acolo unde altădată aș fi răspuns cu răzbunare, acum reacționez cu iertare și compasiune. Un verset din Proverbe 16:7 afirmă: „Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe dușmanii lui” - o altă promisiune divină.

Am văzut cu ochii mei cum Dumnezeu a schimbat atitudinea unui dușman al meu de la locul de muncă. Mergeam la școală cu groază din pricina lui, însă Domnul a îngăduit probleme în viața lui, așa încât el avea acum nevoie de sfatul meu. Schimbarea a fost radicală, dușmanul mi-a devenit prieten! Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Sau și îl împlinește.

Cu o altă ocazie am avut o dispută cu soțul meu în legătură cu o problemă în care eu aveam dreptate, însă el nu ceda nimic. Am țipat la el pentru a-mi apara părerea. Mi-a părut rău pe urmă, aveam remușcări și m-am retras să mă rog. Am deschis Biblia și ochii mi-au căzut peste următoarele cuvinte: „Dar dacă-ți aperi pricina ca un nelegiut, pedeapsa este nedezipită de pricina ta; supărarea să nu te împingă la batjocură”(Iov 36: 17,18). Oh, ce ușurare și în același timp, ce mustrare! O primim, căci e făcută în dragostea Celui ce poate vorbi și prin Cuvântul Său scris.

Voi relata o altă experiență în care Domnul mi-a vorbit în alt mod. Eram convertită de puțin timp, când, într-o zi, au apărut la mine două persoane dintr-o anumită orientare religioasă, dornice de a-mi vesti Evanghelia. Au trecut imediat la unul din subiectele lor țintă: trinitatea dumnezeirii. Acest concept este de neînțeles pentru ei și ca atare încercau să-mi explice că Dumnezeu Tatăl e singura persoană divină, Fiul e doar creatură, un înger, iar Duhul Sfânt o energie, o putere fără personalitate.

Mi se tulbura duhul în mine auzind ereziile acestea, și totuși nu găseam versetele potrivite pentru a ilustra ceea ce știam. Căutam și nu dădeam peste ele, așa că am rămas fără replică. În sfârșit, au plecat și am ieșit să îi conduc. Mă simțeam frustrată și demolată de pe temelie. M-am așezat pe pragul casei la intrare și plângeam de supărare.

Din înaltul cerului, Domnul mi-a văzut tulburarea și nu a întârziat să intervină. Dintr-o dată am auzit o voce și trei cuvinte: “AȘA SUNT EU!”.....Am simțit prezența Lui și în același timp mi-am ridicat ochii să văd ce îmi arăta. În fața mea era tuia, copacul care este acolo în curtea mea de zeci de ani... Acum mi-l arăta Domnul într-un fel necunoscut mie până atunci. Ochii mi-au fost ațintiți asupra trunchiului lui, iar dintr-un anumit punct, pe cele trei brațe care se desfășeau și se înălțau, apoi iarăși se uneau sus. Doamne, ce imagine a trinității lui Dumnezeu, ce lecție mă învăța El printr-un arbore! (se poate vedea în poza).

Din nou bucuria mi-a invadat întreaga ființă, căci atunci când Duhul Sfânt intervine să te învețe, totul se clarifică dintr-o dată și nimeni nu te mai poate clinti vreodată din adevăr.

M-am ridicat, am intrat în casă, săltam de fericire. Cât e de bun Dumnezeu! El nu ne lasă să ne rătăcim pe calea Lui! El trimite Duhul Sau care e numit călăuzitorul, învățătorul, mângâietorul! Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, reprezintă un singur Dumnezeu în trei entități sau forme de manifestare, având aceeași natură și esență. După asemănarea Lui am fost create și noi că ființe trinitariene cu trup, suflet și duh. Dacă analizăm elementul apă vedem și aici trei forme de manifestare: solidă, lichidă și gazoasă, și toate la un loc înseamnă apă. Timpul are trei dimensiuni:

trecut, prezent și viitor; spațiul se compune din: lungime, lățime, înălțime; lumina are trei culori primare: roșu, galben și albastru, oul are și el trei părți. etc.

Scriptura este implicită, nu explicită în privința trinității, și este ceva dincolo de mintea noastră în a cuprinde un Dumnezeu necuprins care măsoară universul cu palma Sa; El este în afara spațiului și a timpului, în afara creației Lui, așa cum olarul nu se identifică cu oala creată, ci este dincolo de ea. La fel nu putem pătrunde omniprezența, atotștiința și transcendența Atotputernicului Dumnezeu, căci: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște pe deplin, așa cum am fost cunoscut și eu pe deplin” (1 Corinteni 3:12).

Ceea ce putem noi în schimb este să căutăm veșnicia pe care El ne-o oferă, să urmărim adevărurile revelate în Cuvântul Său, să ne întoarcem din întuneric la lumina cu ajutorul Duhului Sfânt, care face lucrarea de regenerare și sfințire în orice păcătos.

**EL VORBESTE celui
flămând după adevăr,
EL VORBEȘTE celui
dispus să asculte!**

**Călătorule, nu uita că
în această haină de lut
pe care o porți, există
o scânteie dumneze-
iască!**

Monica Mihali Oniga

Vă stăm la dispoziție...

O nouă prioritate a activității noastre este aceea de a ajuta alte femei cu sfaturi bazate pe experiență noastră de viață. Ne dorim ca cititoarele revistei noastre să găsească răspunsuri la întrebările dificile și să ne considere demne de încredere pentru a ne destăinui framatarile lor, ne dorim să investim în femei care doresc să se dezvolte și să ajute alte femei. Echipa noastră de consiliere va stă la dispoziție cu dedicare și compasiune.

Lidia Aldea

Mă numesc Lidia Aldea, locuiesc în Tg. Mureș și iubesc viața de femeie creștină. Sunt mamă și bunică și de 10 ani soție la "fără frecvență". Soțul meu a ales să-și "trăiască viața" pentru că încă nu a avut o întâlnire personală cu Domnul Isus Hristos și nu a experimentat nașterea din nou.

Bunicii și părinții mei au fost și sunt (mama mea este în viață) creștini practicanți, așa încât de când m-am născut am cunoscut principiile biblice, dar cu Domnul Isus m-am întâlnit cu adevărat la 48 de ani. Am trecut prin multe experiențe și prelucrări care m-au apropiat mai mult de Domnul meu, Căruia îi mulțumesc și îi sunt recunoscătoare pentru tot ce a făcut și va mai face în viața mea în continuare.

Iubesc Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia și cu ajutorul Duhului Sfânt mă străduiesc să împlinesc voia Lui. De multe ori în viață am avut nevoie de încurajare, mângâiere, de un sfat și Domnul a adus în preajma mea femei care m-au ajutat. Cu ajutorul Cuvântului și sub călăuzirea Duhului Sfânt mă pun la dispoziția femeilor care au nevoie de sprijin, de consiliere atunci când se confruntă cu probleme, dezamăgiri pe plan spiritual, profesional, familial, social.

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, este înțelepciune, alină, mângâie, vindecă, dă putere, este dător de viață și însoțit de rugăciune aduce biruință, pentru că Cel în care ne încredem a biruit lumea, a biruit vrăjmașul, a învins boldul morții și șade la dreapta Tatălui, slăvit să-L fie Numele!

E-mail: Lidia.Aldea@sufletdefemeie.ro
Tel: 0739 015 955 (doar SMS)

Lidia Bleahu

Mă numesc Lidia Bleahu, locuiesc în județul Mureș și lucrez în Târgu-Mureș în domeniul sănătății, de aproximativ 5 ani.

De când eram un copil am învățat de la mama mea că dacă ai, trebuie să dai. Așa că, atât ea cât și Dumnezeu a modelat în inima mea acest mod de a sluji pe alții. Când auzeam de cineva sărac sau în nevoie, mama făcea pachetul și mă trimitea repede să îl duc.

Un impuls mai puternic era de sărbătorile de iarnă în care tradiția din casa noastră era să facem cadouri altora, aveam atâția oameni pe listă că trebuia să punem etichete pe cadouri. După ce am crescut și am devenit studentă, dar și apoi când deja aveam bănuții mei, am descoperit unul din versetele din biblie care creionează atât de frumos modul în care nu rămânem în pagubă niciodată, „Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși” Eclesiastul 11.1

Fiecare dintre noi suntem chemate în a face bine și a ne arunca „pâinea pe ape” fără să rămânem în pagubă știind că Dumnezeu este Cel care ne va binecuvânta. Suntem înzestrate într-un mod minunat, iar Dumnezeu are oameni peste tot în toate domeniile și în toate timpurile.

Dacă ai o nevoie de ajutor material, spiritual te rugăm să îți faci curaj să o împărtășești cu noi, împreună cu echipa de redacție a revistei stăm înaintea Domnului și încercăm să găsim o soluție. Poți scrie în privat pe messengerul personal Lidia Bleahu sau pe pagină de facebook a revistei și împreună cu tine să învățăm că merită să ne purtăm poverile unii altora!

Îndemnată de cuvântul Lui Dumnezeu și cu sămânța vie sădită de părinții mei îmi doresc în continuare să fac bine, să ajut oamenii în nevoi, copii, tineri și bătrâni, în probleme de sănătate sau materiale, să învățăm împreună să ne purtăm sarcinile unii altora.

Fiți binecuvântate în toate!

Facebook messenger: Lidia Bleahu
E-mail: lidia@sufletdefemeie.ro

Adriana Treabă

Numele meu este Adriana Treaba, locuiesc în Tg Mureș, și sunt mamă, soacră și bunică.

Viața nu mi-a oferit prea multe bucurii...rămânând cu un soț paralizat la 37 de ani și văduvă la 42. Am avut multe greutăți, lipsuri, datorii...nopti nedormite, grija zilei de mâine, lacrimi seara pe pernă...oare ce va fi, oare cum va fi?

Erau întrebările care mă urmăreau la fiecare pas. La orice piedică, la orice cădere era o mână care mă ridica...Când credeam că nu mai pot atunci puteam mai mult...!!! Și am reușit!!! Copiii au crescut, eu am scăpat de datorii... Pe vremea aceea nu știam că ajutorul venea de la Tatăl meu ceresc.

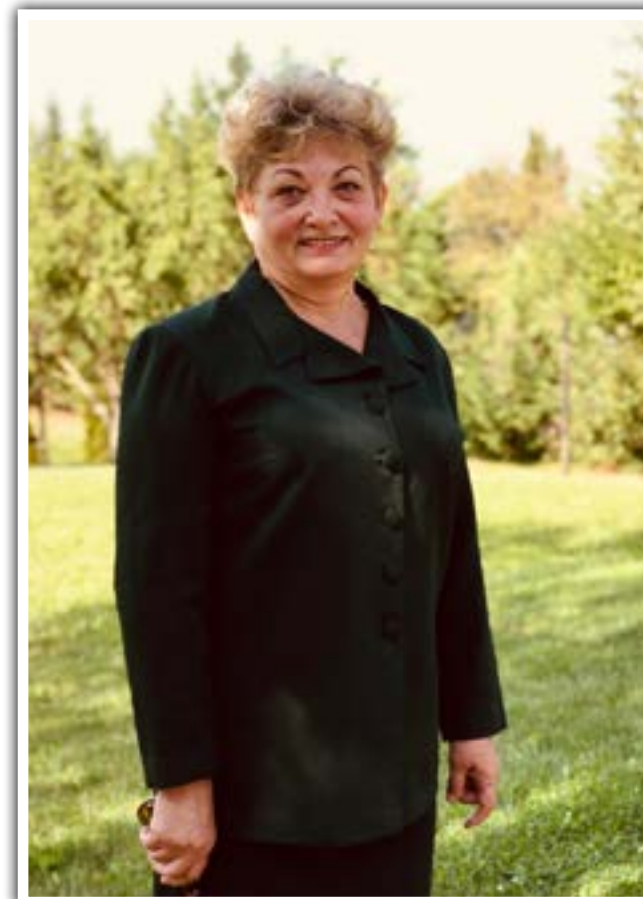
Cunoscând niște oameni minunați am început să citesc Cuvântul Domnului! Când credeam că e totul bine o veste dată de medici..."câteva luni sau mai puțin"... lacrimile curgeau fără voia mea... De ce? Doamne, de ce? Biblia de care nu mă despart a devenit speranța mea, rugăciunea la fel.

Dumnezeu există! Dumnezeu ne iubește! Trebuie doar să-L căutăm, să-L slăvim.

Cea mai frumoasă zi? A fost ziua când am devenit creștină! Nu știu dacă pot sau dacă reușesc să mulțumesc Domnului meu pentru tot binele pe care mi l-a făcut. Viața mea s-a schimbat și doresc să schimb și eu vieți cu ce pot... cu un sfat, o vorba bună, un zâmbet... totul se poate dacă este credință... Domnul nu ne lasă niciodată, el este Tatăl nostru și are grijă de fiecare. Experiența de viață, greutățile, necazurile urmate de liniștea sufletească și călăuzită de Duhul Sfânt m-au făcut să iubesc oamenii și să încerc să-i ajut! Amin!

Mă puteți contacta:

E-mail: Adriana.Treaba@sufletdefemeie.ro
Facebook: Treaba Adriana

Găluște cu prune

Ingrediente:

1kg cartofi
1 ou
50 gr unt
4 linguri făină albă
4 linguri griș
1 praf sare
1 kg pesmet
Zahăr
1-2 plicuri zahăr vanilinat
1kg prune
Scorțișoară

Mod preparare:

Pesmetul se prăjește până devine auriu după care se înlătură de pe flacără și se adaugă zahăr după gust și zahărul vanilinat.

Separat, se scot sâmburii din prune și se trec prin zahăr cu scorțișoară(după gust)

Acestea fiind pregătite, ne putem ocupa de aluat.

Se fierb cartofii în coajă, după ce se răcesc se decojesc și se pisează până devin un piure. Se adaugă sarea, oul întreg, untul, făina și grișul frământând până la obținerea unui aluat mai moale. Din acest aluat formăm biluțe pe care le aplatizăm în palmă și în mijlocul lor așezăm câte o prune, care anterior a fost trecută prin zahăr cu scorțișoară.

Formăm găluștele și le cufundăm în apă care este în fierbere. Se lasă la fiert aproximativ 2 minute din momentul în care se ridică la suprafața apei. Cu atenție se scot cu ajutorul unei palete și se dau prin pesmetul cu zahăr.

Se servesc în tihnă alături de persoane dragi ție!

Poftă bună!

Cosmina Borșoș,
Biserica "Noul Legământ", Târgu-Mureș

Sufleu de conopidă și tomate

Ingrediente pentru 4 portii:

- o conopidă
- 6 linguri apă
- 300 g tomate
- o ceapă mică roșie
- 30 g unt
- 30 g făină
- 175 ml lapte
- 1 legătură pătrunjel
- sucul de la o lămâie
- sare și piper
- nucșoară
- 250 g șuncă
- 150 g cașcaval gouda

Mod de preparare:

Conopida se fragmentează în bucăți mici și se spală. Se lasă 8-10 min acoperită cu apă la microunde la 750/650 watt, sau se fierbe la abur.

Tomatele se taie cubulețe. Ceapa se curăță și se taie cubulețe. Ceapa cu untul acoperit se pun în tigaie la foc mic până când ceapa devine pătrunsă. Apoi se adaugă făina amestecând continuu, pentru a nu se forma cocloașe. Se adaugă laptele și se amestecă continuu cu telul pentru a se forma un sos omogen. Se adaugă sucul de lămâie, sarea, piperul, nucșoara. Pătrunjelul spălat și tăiat mărunt se adaugă și el.

Șunca trebuie tăiată cubulețe sau fâșii subțiri (tăiței). Cașcavalul trebuie răzuit. Jumătate din cașcavalul răzuit se adaugă în sos și se amestecă la foc mic.

Conopida scursă de apă, împreună cu tomatele și șunca se așează într-o formă de copt (vas de iena). Se toarnă sosul peste conopida amestecată cu roșii și șuncă, se omogenizează puțin și apoi se adaugă pe deasupra cașcavalul răzuit rămas.

Se pune la cuptorul cu microunde 8-10 min la 750/650 watt și apoi 4-5 min la 400/300 watt.

Se poate coace și la cuptorul electric cca 15 min la 200 grade Celsius.

Total timp de pregătire: 23-30 min

Timp de răcire: 2-3 min

Calorii: 1735 kcal

Poftă bună!

Rodica Baci,
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș

ROPES OF LOVE (FUNIILE DRAGOSTEI)

– Ligia Seman

În premieră pentru un scriitor român creștin, în data de 10 septembrie 2020 a avut loc lansarea cărții ROPES OF LOVE (FUNIILE DRAGOSTEI) a bine-cunoscutei autoare Ligia Seman. Tradusă în limba engleză la editura și televiziunea TBN din Statele Unite ale Americii, lansarea a avut loc pe toate rețelele lor de socializare: facebook, instagram, twitter.

Acesta este un mare har primit direct din cer cu favoruri pe care numai Dumnezeu le poate face.

Ne bucurăm de această mare realizare. TBN este cel mai mare broadcast și network creștin din lume. Numai Dumnezeu a făcut această minune pentru lărgirea Împărăției Sale. Toată gloria este numai a Lui!

Ne rugăm ca aceasta carte să aducă rod bogat pentru Cristos, pentru slava Lui în tot timpul.

"Dacă o imagine face cât o mie de cuvinte, atunci un autor care reușește să exprime experiența dragostei lui Dumnezeu într-o proză, e mai desăvârșit decât un pictor. Această artă și pasiune o găsim în cea mai nouă carte a Ligiei Seman-"Funiiile Drgaostei", într-o manieră de scriere pe care puțini autori o au în zilele noastre. Darul său unic de a aduce cititorul pe o pânză albă care prinde viață cu fiecare pagină, este cu adevărat remarcabil..."

- Steven V. Bonica, Redactor șef și publicist al ziarului "Romanian Tribune" - Chicago

Puteți comanda cartea online de pe site-ul Amazon:

<https://www.amazon.com/> sau puteți să îi scrieți un mesaj

Ligiei Seman pe pagina personală de Facebook:

www.facebook.com/ligia.seman

Cartea "Funiiile dragostei" este un roman de dragoste creștin, în care descoperim că numai dragostea care vine de la Dumnezeu și se odihnește în inimile îndrăgostiților face ca dragostea lor să fie durabilă, eternă.

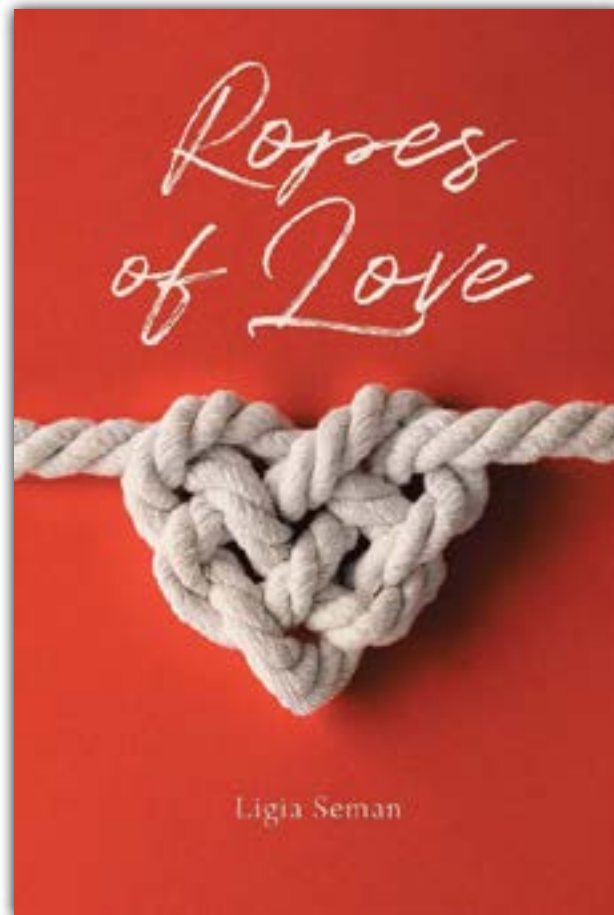
Fragment din cartea "Funiiile dragostei"

"Îndreptându-se spre Relu, tânărul și-a observat costumul gri perfect croit, care l-a făcut să arate mai bine ca niciodată. În cele din urmă, a meritat să arate atât de bine, mai ales acum, deoarece a decis să se căsătorească cu Anca, se gândi el. Toți ceilalți se uitau la scenă, în timp ce niște fete de liceu îndrăzneau să concureze la concursul de frumusețe al universității. Au fost plăcute și amuzante, deoarece s-au conformat tuturor provocărilor concursului inventat de veteranii facultății. Privind concurenții, tânărul a zâmbit, oarecum fals. Se simțea singur și ciudat de inferior - un sentiment pe care nu l-a experimentat până acum. El a simțit încă o dată lacrima din geacă. A fost noul său complex de inferioritate miezul recentelor sale obsesii?"

"Știi, nu ești primul care dorește detalii despre Lia, dar habar nu ai ce ceri. Nu am spus nimănui adevărul înainte pentru că am crezut că este ridicol. La urma urmei, Lia a avut întotdeauna „Fata arătoasă și seducătoare.” Anca s-a oprit să-și recapete răsuflarea, pentru că furia ei a făcut-o să respire greu ..."

"Esența motivației din spatele scrierii acestei cărți, ar putea fi rezumată la un singur cuvânt infinit "dragoste"- dragoste pentru Dumnezeu și dragoste pentru cei care au nevoie să simtă că sunt iubiți "

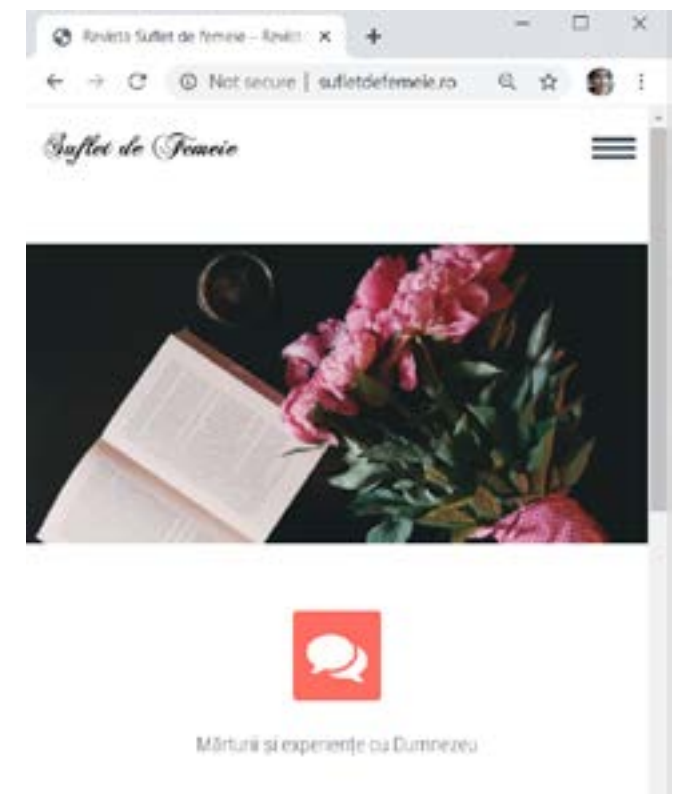
- Ligia Seman

Urmărește-ne și online

facebook.com/RevistaSufletDeFemeie/

sufletdefemeie.ro

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

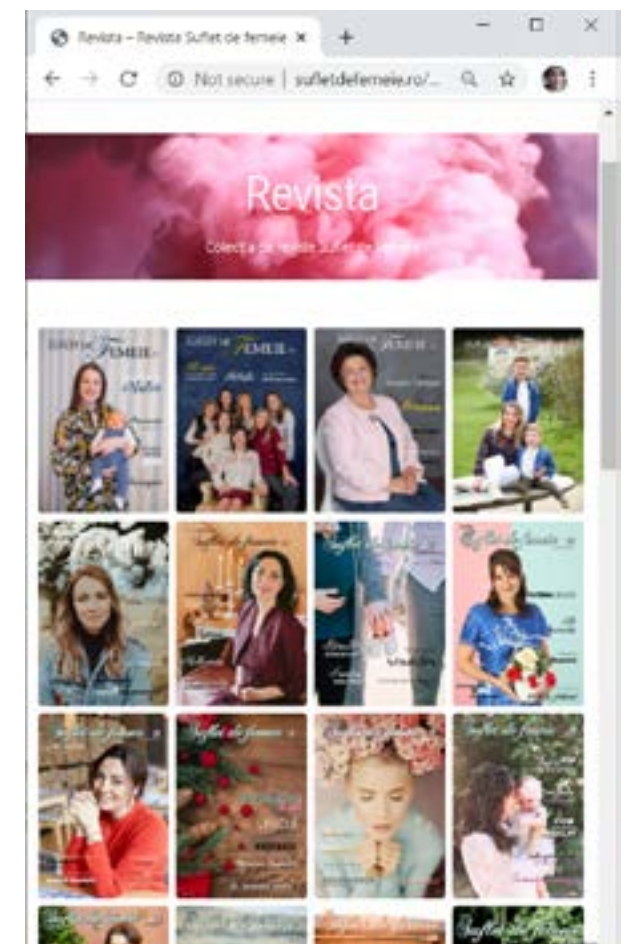
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie și de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru pietenele lor. Astăzi, după 10 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 1.500-2000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar și în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole și ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atârna de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile
cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Canalul Alfa Omega TV

Lansat în iunie 2006, Alfa Omega TV este primul canal TV creștin din România, și promovează valorile moral-creștine prin mijloacele media moderne.

Canalul poate fi văzut de milioane de români și este disponibil gratuit 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână pe TV, internet și pe mobil. Alfa Omega TV emite pe satelit și acoperă Europa, Nordul Africii și Orientul Mijlociu.

Canalul Alfa Omega TV este alternativa creștină și educațională în oferta de canale de televiziune din România și Republica Moldova. Într-o societate care încurajează lipsa valorilor, Alfa Omega TV continuă să promoveze principiile creștine.

Ceea ce ne face diferiți de alte canale creștine este tematica pe care o abordăm. De-a lungul timpului, prin emisiunile emise și prin campaniile specifice organizate, canalul Alfa Omega TV a promovat valori esențiale care trebuie să stea la baza unei societăți creștine: familia, viața, creaționismul științific, pro-Israel.

Alfa Omega TV poate fi recepționat în majoritatea localităților din țară, ultimele studii plasându-l în topul 25 al celor mai vizionate televiziuni românești, cu recomandarea must-carry din partea CNA.

Canalul Alfa Omega TV este o sursă de hrană spirituală și o resursă bogată pentru cei care vor să cunoască, să înțeleagă și să trăiască în viața lor Cuvântul lui Dumnezeu. Prin programele difuzate, numeroși români l-au cunoscut pe Dumnezeu și au decis să își trăiască după principiile creștine.

Unde pot vedea canalul Alfa Omega TV?

DIGI În pachetul RCS-RDS-DIGI de TV digitală, în toată țara (28 lei/lună)
UPC În pachetele de cablu digital Play Familia (35 lei/lună) și Play Maxim (45 lei/lună)
AXTA În pachetul de cablu Digital Start (39 lei/lună)
TELEKOM În cablu digital în pachet M (42 lei/lună) și L (58 lei/lună), în pachetul IPTV, Online TV
NEXTGEN În pachetele Analogic (27 lei/lună) și Digital (32 lei/lună), în oferta de bază
ORANGE În pachetele Home TV de cablu digital Explore (8 EUR/lună) și Global (10 EUR/lună)
INES În pachetul IPTV (50 EUR/lună)

ALTE REȚELE În 450+ rețele de TV cablu locale și regionale din toată țara.
SATELIT Recepție în Europa, cu parabolă. MPEG-4, Eutelsat 16°E, Frecv: 12717 MHz Polarizare: Oriz.; SR: 7500 ks/s; FEC: 3/4
INTERNET www.alfaomega.tv/live
APP MOBILĂ În App Store și Google Play

www.alfaomega.tv/receptie

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro

